Tom CLANCY

Centrul de comandă

Dezbină şi cucereşte

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Nr. 7
Stare de asediu

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Piecznik

Scris de Jeff Rovin

V.1.0

Traducere: BOGDAN ALDEA

www.virtual-project.eu

ISBN:
978-973-103-189-7

TOM CLANCY'S OP-CENTER: *Divide and Conquer*
RAO International
2007

Mulţumiri

Am vrea să le mulţumim pentru preţiosul ajutor lui Martin H. Gneenberg, lui Larry Segriff, lui Robert Yondelman, lui Tom Mallon şi minunatului colectiv de la Penguin Putnam, inclusiv lui Phyllis Grann, lui David Shanks şi lui Tom Colgan. Ca de obicei, am dori să-i mulţumim, de asemenea, lui Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără asistenţa căruia această carte n-ar fi fost scrisă niciodată. Dar cea mai mare recunoştinţa v-o purtam vouă, cititorilor noştri, care ne ajutaţi să ne dăm seama de succesul efortului nostru colectiv.

Tom Clancy şi Steve Pieczenik.

Prolog

Washington, D.C.
Duminică, 1.55 p.m.

Cei doi bărbaţi de vârsta mijlocie stăteau în fotolii de piele aşezate într-un colţ al bibliotecii lambrisate cu lemn. Camera era situată într-un loc retras al unei vile de pe Massachusetts Avenue. Storurile erau trase pentru a feri operele de arta vechi de sute de ani de razele directe ale soarelui din timpul prânzului. Singura sursă de lumină era un foc slab ce ardea mocnit în şemineu şi răspândea în camera veche un miros de afumat abia perceptibil.

Unul dintre bărbaţi era înalt, robust şi îmbrăcat lejer, având părul cărunt şi rar şi o faţa uscăţivă. Bea cafea dintr-o cană albastră inscripţionată cu cuvintele Camp David, în timp ce studia un document aflat într-un dosar verde. Celălalt individ, aşezat în faţa sa, cu spatele la bibliotecă, era un tip scund, cu aspect de buldog, care purta un costum gri din trei piese şi avea părul roşcat tuns soldăţeşte. În mâna ţinea un pahar ce fusese, cu câteva minute în urmă, plin ochi cu scotch. Stătea picior peste picior, mişcând nervos pantoful aflat în piciorul aşezat deasupra, iar obrazul şi bărbia îi erau brăzdate de urmele unui bărbierit rapid şi nesatisfăcător.

Bărbatul înalt închise dosarul şi zâmbi.

— Comentariile sunt minunate. E perfect.

— Mulţumesc, spuse Roşcatul. Jen e un scriitor foarte bun. Îşi schimba poziţia, descrucişându-şi picioarele. Se aplecă în faţă, făcând scaunul din piele să geamă. Luând în considerare şi briefingul din după-amiaza asta, evenimentele se vor precipita cu siguranţa. Ştii asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles, replică bărbatul înalt. Îşi puse cana de cafea pe o măsuţă, se ridica şi merse la şemineu, de unde lua un vătrai. Asta te sperie?

— Puţin, admise Roşcatul.

— De ce? întrebă celălalt, aruncând în şemineu dosarul, care luă foc imediat. Urmele noastre sunt şterse.

— Nu sunt îngrijorat în ceea ce ne priveşte pe noi. Dar *va fi* un preţ, aprecie Roşcatul, cu tristeţe în voce.

— Am mai discutat despre asta, replică bărbatul înalt. Cei de pe Wall Street o să adore mişcarea asta. Populaţia îşi va reveni. Şi indiferent ce puteri străine vor Încerca să tragă foloase din situaţia asta, îşi vor dori să n-o fi făcut. Mişcă dosarul care ardea. Jack a pregătit profilele psihologice. Ştim unde sunt toate zonele de risc. Singurul care va avea de suferit este chiar cel care a creat această problemă. Dar şi el îşi va reveni. La naiba, chiar mai mult decât atât. Va scrie cărţi, va ţine conferinţe, va face avere.

Cuvintele bărbatului înalt sunau glacial, însă Roşcatul ştia că nu e aşa. Îl cunoştea de aproape treizeci şi cinci de ani, de când fuseseră în Vietnam. Luptaseră împreună în Hue, în timpul ofensivei Tet, apărând un depozit de muniţii, după ce restul plutonului fusese nimicit. Amândoi îşi iubeau ţara cu pasiune şi ceea ce făceau era o măsură a acestei iubiri foarte profunde.

— Ce veşti avem din Azerbaidjan? întreba bărbatul înalt.

— Toată lumea e pe poziţie. Roşcatul îşi privi ceasul. Vor supraveghea ţinta cu multă atenţie, arătându-i omului ce are de făcut. Aşteptam următorul raport în aproximativ şapte ore.

Bărbatul înalt dădu din cap aprobator. Urmă o perioadă de tăcere, în care se auzi doar trosnetul dosarului în cămin.

Roşcatul oftă, îşi puse paharul pe masă şi se ridică.

— Trebuie să te pregăteşti pentru briefing. Mai ai nevoie de altceva?

Bărbatul înalt răscoli resturile arse ale dosarului, distrugându-le. Apoi puse vătraiul la loc şi se întoarse către Roşcat.

— Da, răspunse el. Vreau să te relaxezi. Există doar un lucru de care trebuie să ne temem.

Celălalt zâmbi cu subînţeles.

— Teama însăşi.

— Nu, replică bărbatul înalt. Teama şi îndoiala. Ştim ce vrem şi ştim cum să realizăm asta. Dacă rămânem calmi şi siguri pe noi, vom reuşi.

Roşcatul încuviinţa. Îşi ridică apoi servietă din piele de lângă scaun.

— Cum spunea Benjamin Franklin? Ca revoluţia este întotdeauna legala la persoana întâi, ca revoluţia „noastră”. Este ilegală numai la persoana a treia, ca revoluţia „lor”.

— N-am auzit asta niciodată, spuse bărbatul înalt. Frumos.

Roşcatul zâmbi.

— Îmi spun mereu că noi facem acum acelaşi lucru pe care l-au realizat fondatorii naţiunii americane. Schimbarea unei forme proaste de guvernare cu una mai bună.

— Corect, aprecie celălalt. Acum, ceea ce aş vrea să faci este să mergi acasă, să te relaxezi şi să te uiţi la un meci de fotbal. Nu-ţi mai face griji. Totul va merge bine.

— Mi-aş dori să pot fi aşa de încrezător.

— Oare nu tot Franklin spunea că: „În lumea ăsta nimic nu poate fi considerat sigur, cu excepţia morţii şi a taxelor”? Am făcut lucrurile cât ani putut de bine şi am făcut tot ce s-a putut. Trebuie să avem încredere în asta.

Roşcatul dădu din cap aprobator. Îşi strânseră mâinile şi apoi plecă.

O tânără asistentă lucra la un birou impunător, din mahon, situat în exteriorul bibliotecii. Îi zâmbi Roşcatului, în timp ce acesta parcurgea cu paşi mari coridorul imens, mochetat, îndreptându-se spre ieşire.

Credea într-adevăr ca totul era realizabil. Ceea ce nu putea crede era că repercusiunile ar fi aşa uşor de controlat.

„Nu că asta ar conta”, se gândi, în timp ce un paznic îi deschise uşa şi paşi afară, în lumina puternică a soarelui. Scoase ochelarii de soare din buzunarul cămăşii şi şi-i puse. „Acest lucru trebuie făcut şi trebuie făcut acum.”

Mergând pe aleea pavată spre maşină, Roşcatul nu puni să nu se gândească la faptul că fondatorii naţiunii americane comiseseră ceea ce mulţi consideraseră acte de înalta trădare, atunci când întemeiaseră această naţiune. Gândurile îi zburară la Jefferson Davis şi liderii sudişti care întemeiaseră Confederaţia pentru a protesta faţa ceea ce ei considerau a fi represiune. Ceea ce el şi oamenii lui făceau acum nu era nici lipsit de precedent şi nici imoral.

Însă era periculos, nu numai pentru ei, ci şi pentru naţiune. Şi asta, mai mult ca orice, va continua să-l sperie de moarte, până când ţara se va afla pe deplin sub controlul lor.

1

Baku, Azerbaidjan
Duminică, 11.33 p.m.

David Banat îşi privi nerăbdător ceasul. Întârziaseră cu mai mult de trei minute. „Ceea ce nu trebuie să ne îngrijoreze”, îşi spuse americanul scund şi agil. O mulţime de lucruri ar fi putut să-i reţină, dar vor ajunge. Ar trebui să sosească aici cu o şalupă sau cu o barcă cu motor, probabil de pe o alta ambarcaţiune, ori dinspre debarcaderul situat la aproximativ 350 de metri în dreapta sa. Oricum, *vor* sosi.

„Ar face bine să fie aşa”, se gândi el. Nu-şi putea permite să greşească şi a doua oară. Cu toate că nici prima greşeala nu fusese din vina lui.

Battat, în vârstă de patruzeci şi trei de ani. Era director al micului birou teritorial al Agenţiei Centrale de Informaţii, situat peste drum de sediul Naţiunilor Unite. Battat şi mica sa echipă aveau în responsabilitate activităţile de contraspionaj electronic. Ceea ce presupunea urmărirea aşa-zişilor „diplomaţi” străini, care îşi foloseau consulatele ca baze pentru supraveghere şi activităţi de procurare de informaţii. Battat fusese, de asemenea responsabil pentru supravegherea activităţilor agentei debutante Annabelle Hampton.

Cu zece zile în urmă, Battat sosise la ambasada americană de la Moscova. CIA făcea teste în centrul de comunicaţii pentru stabilirea legăturii radio cu un satelit de înaltă performanţa, capabil să colecteze semnale acustice. Dacă satelitul funcţiona pentru Kremlin, CIA intenţiona să-l folosească şi la New York pentru supravegherea secretă mai eficientă a consulatelor străine. Totuşi, în timp ce Battat era la Moscova, Annabelle facilitase unui grup de terorişti infiltrarea în sediul Naţiunilor Unite. Un lucru cu adevărat dureros era că tânăra o făcea pentru bani şi nu din principiu. Battat ar fi putut să respecte un idealist aflat pe un drum greşit. Însa nu un profitor ordinar.

Deşi Battat nu fusese acuzat oficial pentru ceea ce făcuse Annabelle, el fusese cel care îi studiase trecutul. El fusese cel

care o angajase. Şi „rolul ei dublu”, cum fusese oficial denumit, se derulase pe timpul supravegherii lui. Din punct de vedere psihologic şi politic, Battat trebuia să-şi răscumpere acea greşeală. Altfel, erau mari şanse să se întoarcă în Statele Unite şi să descopere că agentul operativ care fusese adus de la Washington să-i ţină locul cât timp era plecat era mai nou director permanent al biroului din New York. Battat ar fi putut să se trezească în vechiul post de la Moscova şi n-ar fi vrut asta. FBI-ul cunoştea toate amănuntele despre speculaţiile la bursa neagră ce făceau legea în Rusia şi nu dorea să facă schimb de informaţii sau contacte cu CIA. Nu era nimic de făcut la Moscova, cu excepţia interogării unor *aparatcik* plictisiţi care nu aveau de spus decât că regretau timpurile trecute şi întrebau dacă n-ar putea obţine şi ei o viză, oriunde la vest de Dunăre.

Battat privi peste ierburile înalte la apele întunecate din golful Baku, care se vărsau în Marea Caspică. Îşi ridică la nivelul ochilor camera digitală şi studie prin lentilele teleobiectivului iahtul *Rachel.* Nu observa însa nici o mişcare pe puntea ambarcaţiunii cu motor, cu o lungime de nouăsprezece metri. Doar câteva lumini erau aprinse pe puntea inferioară. Probabil că aşteptau. Lua camera de la ochi. Se întreba apoi dacă şi pasagerii erau la fel de nerăbdători pe cât era el.

„Probabil”, decise el. Teroriştii erau întotdeauna tensionaţi, dar concentraţi. Era o combinaţie neobişnuita, dar şi o procedură cu ajutorul căreia forţele de securitate identificau potenţialii generatori de pericole în mulţimile de oameni.

Battat îşi privi din nou ceasul. Trecuseră cinci minute de când ar fi trebuit să sosească. Poate că aşa era mai bine. Era pentru el o şansa de a simţi adrenalina, de a se concentra asupra a ceea ce avea de făcut. Era dificil. Nu mai fusese pe teren de aproape cincisprezece ani. La sfârşitul războiului din Afganistan era ofiţer de legătură al CIA cu luptătorii de gherilă mujahedini. Raportă din zona de operaţii date privind efectivele, dotarea, localizarea şi tacticile folosite de trupele sovietice, precum şi alte detalii operaţionale – orice ar fi avut nevoie forţele armate, dacă ar fi fost vreodată nevoie să lupte împotriva sovieticilor sau a soldaţilor antrenaţi de aceştia. Asta se întâmpla demult, pe când Statele Unite aveau încă oameni pe teren care procurau informaţii importante, de la prima sursă, în locul sateliţilor ce colectează fotografii şi transmisii audio, pe care echipe de

experţi trebuie apoi să le interpreteze. Foşti agenţi de teren precum Battat, care fuseseră instruiţi în domeniul HUMINT – informaţii procurate prin surse umane – îi numeau pe aceşti experţi „ghicitori norocoşi”, deoarece se înşelau tot atât de des pe cât aveau dreptate.

Acum, purtând bocanci negri, blugi, mănuşi din piele, un pulover negru pe gât şi o şapcă de baseball, Battat urmărea un posibil nou inamic. Unul dintre acei sateliţi pe care el îi ura interceptase o comunicare pe timpul unui test făcut la Moscova. Din motive încă necunoscute, un grup numit Dover Street se întâlnea pe *Rachel,* o presupusă ambarcaţiune, ca să-l preia pe Harponier. Dacă era acelaşi Harponier pe care CIA nu reuşise să pună mâna în Beirut şi în Arabia Saudită, atunci îl voiau. În ultimii peste douăzeci şi cinci de ani, acesta fusese responsabil pentru moartea a sute de americani în atentate teroriste cu bomba. După analizarea conţinutului mesajului împreuna cu Washingtonul, se decisese că Banat să fotografieze persoanele şi să se întoarcă la consulatul american din Baku pentru confirmarea identităţii. Apoi, ambarcaţiunea avea să fie urmărită prin satelit, iar o echipă de la forţele speciale ar fi fost trimisă de urgenţa din Turcia pentru a-l elimina. Fără dezbateri pe marginea extrădării, fără controverse politice, doar o frumoasă scoatere din scenă ca în vremurile bune. Cu metode de felul celor pe care CIA obişnuia să le utilizeze înainte că episodul Iran-Contra[1] să dea operaţiunilor clandestine o proastă reputaţie.

Înainte ca măsurile oportune” să fie înlocuite de „planuri oportune”. Înainte ca bunele maniere să înlocuiască bună guvernare.

Battat sosise cu avionul la Baku. După formalităţile vamale, se urcase în metroul aglomerat, dar curat, având ca destinaţie staţia Katai, situată la malul mării. Călătoria costase echivalentul a trei cenţi, iar toată lumea fusese excesiv de politicoasă, ajutându-se la urcare şi la coborâre şi aşteptându-i pe cei întârziaţi.

[1] Referire la episodul denumii şi Irangate – scandal politic declanşat în 1989 în SUA, pe timpul mandatului preşedintelui Reagan, referitor la vânzarea în secret de arme de către guvernul american Iranului, în vederea eliberării unor ostatici deţinuţi în Liban de către miliţiile proiraniene: profiturile obţinute au fost folosite pentru dotarea cu armament a gherilelor Contra din Nicaragua, (n.tr.).

Ambasada Statelor Unite din Baku menţinea un mic birou teritorial CIA, în care erau încadraţi doi agenţi. Se presupunea că aceştia erau cunoscuţi poliţiei azere şi de aceea executau rar misiuni pe teren. În schimb, ori de câte ori era cazul, foloseau personal din afara biroului. Ambasada nu dorea ca astfel de acţiuni să fie prezentate ca fiind în centrul preocupărilor sale. Însă tensiunile dintre Statele Unite şi Azerbaidjan erau în creştere din cauza petrolului caspic. Republica azera încerca să invadeze piaţa cu petrol ieftin pentru a-şi susţine economia neperformantă. Acest lucru reprezenta un imens prejudiciu potenţial pentru companiile americane din domeniu, care nu aveau o prezenţa notabila în zona – reminiscenţa din timpul Uniunii Sovietice. Biroul CIA din Moscova nu dorea să intensifice aceste tensiuni.

Battat îşi petrecuse sfârşitul după-amiezii plimbându-se pe o porţiune de plajă, în căutarea unei anumite ambarcaţiuni. Când o găsise, ancorata la aproape 300 de metri de ţărm, se aşezase confortabil pe o stâncă joasă şi plată, situată într-un stufăriş des şi înalt. Acum aştepta, cu rucsacul, sticla de apă şi raţia de hrana la îndemâna, precum şi cu camera foto agăţată de gât.

Mirosul de aer sărat şi de petrol de la instalaţiile portuare era puternic în această zonă, mai puternic decât oriunde în lume. Aproape că îi ardea nările. Dar îi plăcea. Adora nisipul de sub tălpile sale de cauciuc, briza rece de pe obraz, transpiraţia din palme şi bătăile accelerate ale inimii.

Battat se întreba cam câţi invadatori străini navigaseră în aceste ape, poate chiar în acest loc. Perşii în secolul al XI-lea Mongolii în secolele al XIII-lea şi al XIV-lea. Ruşii în secolul al XVIII-lea, apoi perşii din nou, apoi sovieticii. Nu putea aprecia dacă el însuşi făcea parte dintr-un dramatic spectacol al istoriei sau dintr-un monstruos şi interminabil viol.

„Nu că asta ar avea vreo importanţa”, îşi spuse el. Nu era aici pentru a apăra Azerbaidjanul. Scopul lui era să se reabiliteze şi să apere interesele americane. Culcat în stuful înalt din această porţiune izolată de plajă, Battat se simţea de parcă nu ar fi fost niciodată departe de operaţiunile din teren. Pericolul îl făcea să se simtă astfel. Era ca un cântec duios sau ca un miros familiar de mâncare, un reper distinctiv în sufletul său. Şi asta îi făcea de asemenea, plăcere. Se simţi bine pentru ceea ce făcea. Nu numai că-şi răscumpără greşeala făcută cu Annabelle, dar şi

pentru că astfel era corect.

Battat era aici de aproape şapte ore. Convorbirile pe care le interceptaseră, ce avuseseră loc în reţele de telefonie mobilă, dădeau de înţeles că preluarea fusese stabilită pentru ora 11.30 p.m.

Era de presupus ca Harponierul va fi acolo pentru a cerceta locul. Indiferent unde ar fi fost, apoi să plătească şi să plece.

Tocmai atunci, se întâmpla ceva la bordul navei. Un tambuchi se deschise şi un bărbat urca pe punte. Battat continua să privească atent în acea direcţie. Bărbatul porni un radio. Se auziră sunete ce păreau a fi acordurile unor melodii populare locale. Poate că era un semnal. Banat scruta atent întinderea de apă.

Dintr-odată, un antebraţ îi imobiliza gâtul, lansat din spatele său şi îl smulse de jos. Se sufoca. Încerca să-şi strecoare bărbia în articulaţia cotului, pentru a se elibera din strânsoare şi a putea respira, dar atacatorul era experimentat. Îl strangula pe Battat cu braţul drept, iar cu mâna stânga îi împingea capul, astfel încât să nu-l poată întoarce. Battat încercă să repeadă un cot în spate, către abdomenul agresorului, dar acesta stătea într-o parte. În cele din urmă, încerca să se întoarcă şi să apuce umărul braţului de sprijin al atacatorului, pentru a-l răsturna.

Agresorul contraatacă, răsturnându-i corpul pe spate şi ridicându-l de la pământ. Deşi Battat reuşise să-i prindă agresorului umărul, nu-l putuse trânti la pământ. Acum picioarele lui erau ridicate de pe sol şi nu mai avea nici un sprijin pentru a-şi finaliza acţiunea. Lupta durase cinci secunde. Braţul atacatorului comprima carotida americanului dintr-o parte, ceea ce duse rapid la încetarea irigării creierului cu sânge şi la pierderea cunoştinţei. Pentru a nu risca nimic, agresorul continuă să-i preseze artera timp de încă o jumătate de minut. Apoi dădu drumul corpului fără vlagă pe nisip.

Harponierul îşi introduse mâna în buzunarul gecii. Scoase o seringă înlătura ambalajul din plastic şi îl injecta pe bărbat în gât. După ce şterse o picătură de sânge, aprinse o lumină de semnalizare, pe care o mişcă de câteva ori înainte şi înapoi. O altă lumină îi răspunse de pe *Rachel.*

Apoi ambele lumini se stinseră câteva momente mai târziu, o barcă pneumatică cu motor fu lăsată la apă de pe iaht şi se îndrepta către ţărm.

2

Camp Springs, Maryland
Duminică, 4.12 p.m.

Paul Hood era aşezat într-un fotoliu, în colţul camerei mici de hotel, luminate de ecranul televizorului. Draperiile grele erau trase şi începuse un meci de fotbal, dar Hood nu îl urmărea. Alte imagini i se derulau acum în faţa ochilor. Imagini din cei peste şaisprezece ani de căsnicie.

„Imagini vechi, în noua mea casă”, se gândi el.

„Casa” însemna un apartament oarecare, la etajul cinci al clădirii Days Inn, de pe Mercedes Boulevard, aliat foarte aproape de Baza Aeriană Andrews. Hood se mutase aici sâmbăta târziu în noapte. Deşi ar fi putut locui la un motel chiar lângă baza unde se află Centrul de Comandă, alesese să poată sta departe de serviciu. Ironia sorţii. Tocmai devotamentul lui Hood pentru Centrul de Comandă îl costase căsnicia.

Sau cel puţin aşa susţinuse soţia lui.

În ultimii ani, Sharon Hood devenise din ce în ce mai enervată de orele lungi pe care soţul ei le petrecea la Centrul de Comandă. Devenea încordată şi furioasă de fiecare dată când, din cauza unei crize internaţionale, el pierdea vreunul dintre recitalurile de vioară ale fiicei lor, Harleigh, sau vreunul dintre meciurile fiului lor, Alexander. Era furioasă din cauza faptului că practic toate vacanţele pe care le plănuiau trebuiau anulate din pricina unui atentat sau a unui asasinat, care necesita toată atenţia lui. Nu putea suporta când îl vedea vorbind la telefon cu directorul adjunct Mike Rodgers, chiar şi atunci când era cu familia, despre cum se comporta Centrul de Comandă regional mobil în testările de pe teren, sau când discuta cu Bob Herbert, şeful Informaţiilor, despre ce ar fi putut să facă, pentru a întări nouă relaţie cu centrul omolog rus din Sankt Petersburg.

Dar Hood nu considerase niciodată ca munca în sine era adevărata problemă. Era vorba de o chestiune mai veche şi mai profundă.

Chiar şi atunci când el îşi dăduse demisia din funcţia de

director al Centrului de Comandă şi se dusese la New York pentru un spectacol al lui Harleigh, la o recepţie a Naţiunilor Unite, Sharon tot nu fusese mulţumită. Era geloasă că toate celelalte mame de la petrecere îi acordau atenţie. Sharon îşi dăduse seama că femeile erau atrase de Hood pentru ca acesta fusese un primar celebru al oraşului Los Angeles. După aceea, deţinuse o funcţie însemnată la Washington, în centrul puterii. Pentru Sharon nu conta că faimă şi autoritatea nu erau importante pentru Hood. Nu conta ca replicile pe care el le dădea femeilor erau întotdeauna politicoase, dar scurte. Sharon ştia doar că trebuia să îl împartă iar pe soţul ei cu ceilalţi.

Apoi venise coşmarul. Harleigh şi ceilalţi tineri muzicieni fuseseră luaţi ostatici în camerele Consiliului de Securitate, de către foşti luptători din trupele Naţiunilor Unite de menţinere a păcii. Hood o lăsase pe Sharon la centrul de criza – cu personal insuficient – al Departamentului de Stat, pentru ca el să poată supraveghea eforturile din umbră, pe deplin reuşite, ale Centrului de Comandă, de a-i salva pe adolescenţii şi pe delegaţii străini luaţi ostatici. Însă, în ochii lui Sharon, aceasta fusese încă o ocazie când nu-l avusese lângă ea După ce se întorseseră la Washington, îşi dusese imediat copiii la părinţii ei din Old Saybrook, Connecticut. Sharon spusese că voia să o ducă pe Harleigh departe de haită de ziarişti care îi urmărise copiii de la New York.

Hood nu se putea împotrivi. Harleigh văzuse cum o prietenă de-a ei fusese grav raniţa şi mai mulţi oameni executaţi. Ea înşişi fusese aproape de moarte. Suferise consecinţele clinice ale tulburărilor de stres posttraumatic pricinuite de ameninţarea cu arma; şi ei şi celor din jurul ei le fusese ameninţata integritatea fizică; frica şi neputinţa puseseră stăpânire pe ea; şi reacţiona cu vinovăţie la faptul că supravieţuise. După toate astea, Harleigh fusese înconjurata de reflectoarele televiziunilor şi de urletele ziariştilor, cel mai grav lucru care i s-ar fi putut întâmpla însa Hood ştia că erau şi alte motive pentru care soţia să se întorsese la Old Saybrook. Sharon însăşi simţea nevoia să plece. Voia să simtă confortul şi siguranţa casei părinteşti, pentru a se putea gândi la viitorul ei.

La viitorul *lor.*

Hood stinse televizorul. Puse telecomanda pe noptieră, se întinse pe maldărul de perne şi îşi îndreptă privirea spre tavan.

Numai că nu văzu tavanul. Hood văzu chipul palid al lui Sharon şi ochii ei căprui. Îi văzu aşa cum fuseseră vineri, când soţia lui venise acasă şi îi ceruse să divorţeze.

Asta nu fusese o surpriză .Fusese, într-un fel, o uşurare. După ce Hood se întorsese de la New York, avusese o scurtă întâlnire cu preşedintele pe tema refacerii legăturilor dintre Statele Unite şi Naţiunile Unite. Odată întors la Casa Alba, conectându-se din nou la realitate, se gândi să îşi schimbe decizia de a demisiona de la Centrul de Comandă. Îi plăcea ocupaţia pe care o avea: provocarea, implicaţiile, riscul. Vineri seara, după ce Sharon îi comunicase hotărârea ei, ar fi putut să revină asupra deciziei de a demisiona cu conştiinţa împăcata.

Sâmbătă, când Hood şi Sharon discutaseră din nou, detaşarea emoţionala începuse deja să se arate. Hotărâseră că Sharon să folosească avocatul familiei. Cât despre Paul. Ofiţerul jurist al centrului, Lowell Coffey III, avea să îi recomande pe cineva. Totul se petrecea foarte decent, chibzuit şi formal.

Marile probleme în privinţa cărora încă mai trebuia luată o decizie erau dacă să le spună copiilor despre asta sau nu şi dacă se cuvenea ca Hood să plece imediat din casă. El o sunase pe Liz Gordon, psihologul centrului, care o tratase pe Harleigh, înainte ca aceasta să fie dată pe mâna unui psihiatru specializat în tratarea tulburărilor posttraumatice. Liz îl sfătui pe Hood să fie extrem de calm în prezenţa lui Harleigh. El era singurul membru al familiei care fusese cu ea în timpul asediului. Ar fi fost bine ca Harleigh să asocieze puterea şi blândeţea lui cu un sentiment de siguranţa. Asta ar fi ajutat-o să îşi revină mai repede. Liz mai menţiona că, în ciuda instabilităţii cauzate de plecarea tatălui, conflictul din ce în ce mai acut dintre cei doi soţi era mult mai primejdios. Din cauza acestor tensiuni, Harleigh avea să-l vadă într-o lumină nu tocmai favorabilă. Liz îi mai spuse că fata trebuia să înceapă terapia intensivă cât de curând posibil. Dacă nu rezolvau problema, risca să fie afectată din punct de vedere psihologic pentru tot restul vieţii.

După discuţia cu Liz Gordon, Hood şi Sharon deciseseră să le spună copiilor, deschis şi cu calm, care era situaţia. Întâlnindu-se pentru ultima oară ca o familie, luaseră loc în aceeaşi cameră în care îşi aşezaseră pomul de Crăciun în fiecare an, îi învăţaseră pe copii să joace Monopoly, şah şi îşi sărbătoriseră zilele de naştere. Alexander păruse să suporte bine situaţia, de îndată ce

fusese asigurat că viaţa lui nu se va schimba prea mult. Harleigh fusese supărată la început, crezând că totul se întâmpla din cauza a ceea ce păţise ea. Însă Hood şi soţia lui o asigurară că nu era aşa şi că vor fi întotdeauna alături de ea.

Când terminaseră discuţia, Sharon şi Harleigh luaseră cina acasă, iar Hood îl dusese pe Alexander în locul lor favorit. Corner Bistro, un bistrou pe care Sharon, adepta mâncărurilor dietetice, îl numea, „Bistroul Coronerului”. Hood se străduise să pară vesel şi se simţiseră bine împreună. Apoi se întorsese acasă, împachetase rapid şi în linişte câteva lucruri şi plecase spre noua lui casa.

Hook îşi aruncă privirea în camera de hotel. Văzu un birou acoperit cu sticlă, pe care erau o mapă, o lampă şi un pliant cu cărţi poştale. Un pat uriaş. Un covor imens care se asorta cu draperiile groase. Copia înrămată a unui tablou întruchipând un arlechin, ale cânii haine se asortau cu covorul. Un şifonier prevăzut cu un spaţiu pentru un frigider mic şi cu un alt spaţiu pentru televizor. Şi, desigur, un sertar cu o Biblie înăuntru. Mai erau şi o noptieră cu o lampă asemănătoare celei de pe birou, patru coşuri de gunoi, un ceas şi o cutie cu şerveţele pe care le adusese de la baie.

„Noua mea casă”, se gândi iarăşi.

În afară de laptopul de pe birou şi de fotografiile cu copiii – făcute în anul şcolar trecut şi păstrate încă în ramele lor vechi de carton – nimic nu îi amintea de casă. Petele de pe covor nu erau de la sucul de mere pe care îl vărsase Alexander când era mic. Arlechinul din tablou nu fusese desenat de Harleigh. Frigiderul nu era plin de şiruri întregi de bidoane de plastic, ce conţineau sucul ăla mizerabil, cu aromă de iaurt, de kiwi şi de căpşune, care îi plăcea lui Sharon. Pe televizorul din cameră nu puteau vedea casetele video de la zilele de naştere, de la chefurile la piscina sau de la aniversările rudelor ori ale colegilor de serviciu care dăduseră petreceri de adio. Hood nu privise niciodată răsăritul sau apusul soarelui de la această fereastră. În acest pat, nu avusese niciodată gripă şi nici nu simţise mişcând copilul încă nenăscut. Dacă şi-ar striga copiii, nu ar veni nimeni.

Lacrimile îi umplură din nou ochii. Se întoarse să se uite la ceas, să facă orice ar fi putut rupe succesiunea de gânduri şi de imagini din mintea sa. Cât de curând, trebuia să fie pregătit. Timpul – şi guvernul – nu se opresc pentru nimeni. Încă mai avea

obligaţii profesionale. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu îi venea să se ducă nicăieri. Să vorbească, să pară fericit, aşa cum făcuse cu fiul lui, să se întrebe cine ştia şi cine nu, în maşinăria de mesaje instant numita zvonistică Washingtonului.

Se uită spre tavan. O parte din el îşi dorise ca toate aceste lucruri să se întâmple. Hood voia să aibă libertatea de a-şi face meseria. Voia să nu mai fie judecat şi criticat de Sharon. Voia, de asemenea, să nu îşi mai dezamăgească soţia.

Însă o altă parte din el, care era şi cea mai importantă, se întrista profund după toate cele întâmplate. Nu aveau să mai existe experienţe împărtăşite, iar copiii urmau să sufere din cauza lipsei părinţilor. Când îşi dădu seama de deznodământul divorţului şi durerea îl lovi în moalele capului, Hood dădu frâu liber lacrimilor.

3

Washington D.C.
Duminică, 6.32 p.m.

Prima Doamnă, Megan Catherine Lawrence, în vârsta de 61 de ani, se opri în faţa unei oglinzi cu picior aurit, datând de la sfârşitul secolului al XVII-lea, aflate deasupra unei comode cu care se potrivea de minune. Înainte de a-şi lua mânuşile albe şi de a ieşi din salonul de la etajul trei, îşi aranja pentru ultima oară părul argintiu, scurt şi drept, precum şi rochia din satin alb. Pe deplin satisfăcută, doamna înalta, subţire şi eleganta traversa covorul sud-american din colecţia preşedintelui Herbert Hoover şi intră în dormitorul prezidenţial. Camera de toaletă a preşedintelui se afla în direcţia opusă. De îndată ce ieşi, privi pereţii albi luminaţi de lămpi şi perdelele Kennedy de culoare albastru-deschis. Patul care fusese folosit pentru prima dată de Grover şi de Frances Cleveland, balansoarul în care devotată şi delicată Eliza Johnson aşteptase o veste de la procesul pentru înalta trădare al soţului ei Andrew, în anul 1868 şi noptiera pe care cel de-al şaptelea preşedinte, Andrew Jackson, punea în fiecare seară un portret în miniatură al defunctei sale soţii, pe care îl scotea de lângă piept, unde îi era locul şi îl aşeza lângă Biblia din care ea obişnuia să citească, asigurându-se astfel că primul lucru pe care îl va vedea în fiecare dimineaţa va fi chipul ei.

În timp ce se uita prin cameră, Megan zâmbi. Când se mutaseră pentru prima oară la Casa Albă, prietenii şi cunoştinţele obişnuiau să-i spună: „Trebuie să fie extraordinar să ai acces la toate informaţiile secrete despre creierul dispărut al preşedintelui Kennedy şi despre extratereştrii de la Roswell”. Ea le spusese că secretul era acela că nu existau informaţii secrete. Singurul lucru extraordinar era că, după aproape şapte ani cât trăise la Casa Albă, Megan încă se înfiora pentru că se afla aici, printre fantomele trecutului, înconjurata de măreţie, artă şi istorie.

Soţul ei, fostul guvernator Michael Lawrence, era preşedinte al

Statelor Unite de un mandat, când, din cauza unei serii de răsturnări la Bursa de Valori, conservatorii moderaţi pierduseră la mustaţă alegerile în faţa outsiderilor din Washington, Ronald Bozer şi Jack Jordan. Experţii fuseseră de părere că preşedintele era o ţinta din cauza averii pe care familia o făcuse din cheresteaua de sequoia din Oregon, din moment ce nu prea fusese afectat de căderea bursei. Michael Lawrence nu se împăcase cu situaţia, nu era un om care renunţă uşor. Decât să devină un partener simbolic în vreo firmă de avocatură sau să se alăture consiliului director în afacerea sa de familie, fostul preşedinte rămăsese la Washington, îşi formase o fundaţie nonpartizană de analiză şi prognoză politică, numită American Sense, devenind un manager activ. Următorii opt ani îi folosise ca să găsească soluţii pentru rezolvarea sau analizarea unor chestiuni care nu merseseră în primul său mandat, de la politica economică, la cea externă sau la programele sociale. Membrii fundaţiei sale participau la talk-show-uri duminică dimineaţa, elaborau lucrări ce nu erau destinate publicului, publicau cărţi şi ţineau discursuri. Cu un vicepreşedinte neînsemnat drept contracandidat şi un nou vicepreşedinte de partea sa – senatorul de New York Charles Cotten – Michael Lawrence câştigase decisiv alegerile. Cota lui de popularitate rămăsese la un nivel apropiat de 60 la sută, iar alegerile fuseseră considerate un *fait accompli*[2].

Megan traversă salonul către camera de toaletă a preşedintelui. Uşa era închisă, singurul mod de a păstra căldura în încăperea în care curentul venise la pachet cu bătrânii pereţi şi cu istoria casei. Asta însemna că probabil soţul ei era încă sub duş, lucru surprinzător de altfel. Oaspeţi aleşi aveau să vină la ora şapte, în biroul de la etajul doi, pentru o mică recepţie privată de o jumătate de oră. De obicei, soţului ei îi plăcea să fie gata cu cincisprezece minute înainte, să îşi ia teancul gros de dosare şi să revizuiască preferinţele, antipatiile, pasiunile şi datele personale ale oaspeţilor străini. În seara aceea, avea să îi primească pe ambasadorii proaspăt numiţi ai Suediei şi Italiei, care soseau înainte de a merge la o cină oficială, dată în cinstea delegaţilor-cheie ai Naţiunilor Unite. Predecesorii lor fuseseră asasinaţi în timpul asediului recent, iar cei care îi înlocuiseră fuseseră numiţi foarte rapid, pentru a arăta lumii că terorismul nu putea opri acţiunile diplomatice şi nici pe cele pentru pace.

[2] Fapt împlinit (în lb. franceză, în original).

Preşedintele voia să aibă ocazia de a-i întâlni pe cei doi în particular. După aceea puteau să coboare în Salonul Albastru pentru o recepţie formală înainte de cină, împreună cu alţi delegaţi influenţi ai Naţiunilor Unite. Lucrurile importante aveau să se petreacă la cina care fusese concepută să demonstreze unitate şi sprijin, după atacul din săptămâna precedentă.

Preşedintele se întorsese cu puţin înainte de ora şase, prin urmare, trebuia să fi avut destul timp să facă duş şi să se bărbierească Megan nu putea înţelege ce îl reţinea atât. Poate că vorbea la telefon. Oamenii lui încercau pe cât posibil să oprească apelurile către reşedinţa privată, dar în ultimele zile continuase să primească din ce în ce mai multe telefoane, uneori dimineaţa foarte devreme. Ea nu voia să doarmă într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, dar nici nu mai era la vârsta tinereţii. Cu ani în urmă, când începuseră prima campanie pentru o funcţie publică, doua sau trei ore de somn îi erau suficiente. Nu mai mult. Situaţia soţului era chiar mai gravă. Părea mai obosit decât de obicei şi avea nevoie disperată de odihnă. Criză de la sediul Naţiunilor Unite îi obligase să anuleze o vacanţă plănuită în nord-vest, pe care nu o putuseră reprograma.

Prima Doamnă se opri în faţa uşii şi ascultă. Duşul nu se auzea şi nici nu curgea apă în cadă. Iar la telefon nu părea să vorbească.

— Michael?

Soţul nu îi răspunse. Răsuci mânerul de alamă aurită şi deschise uşa.

În faţa băii era o anticameră îngustă. Într-o nişă, în dreapta, se afla un şifonier din lemn de cireş, în care valetul punea hainele de zi ale preşedintelui. Într-o nişă din partea stângă era o masă de toaletă tot din lemn de cireş, iar deasupra ei se afla o oglindă de perete puternic luminată. Preşedintele purta un halat de baie de un albastru intens. Stătea acolo, respirând greu, cu ochii mici şi albaştri plini de furie. Avea mâinile pe lângă corp, iar pumnii îi erau strânşi.

— Michael, te simţi bine?

O fulgeră cu privirea. Nu îl văzuse niciodată atât de furios şi de... dezorientat, acesta era cuvântul care îi veni în minte. Se înspăimântă foarte tare.

— Michael, ce s-a întâmplat?

El se uita din nou în oglindă. Privirea îi deveni calmă şi mâinile

i se relaxară. Începu să respire cu mai multă uşurinţa. Apoi se aşeza încet pe un scaun din lemn de nuc, în faţa măsuţei de toaletă.

— Nu-i nimic, răspunse el. Sunt bine.

— Nu arăţi prea bine, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Acum câteva clipe arătai ca şi cum ai fi vrut să iei pe cineva la bătaie, adaugă Megan.

Michael clătina din cap.

— Mi-a rămas prea multă energie de la exerciţiile fizice, replica el.

— De la exerciţii? Credeam că ai fost într-o şedinţă.

— Tocmai am făcut nişte exerciţii de mobilitate, replica el. Senatorul Samuels le face în fiecare dimineaţa şi în fiecare seară timp de zece minute. Spune că asta îl ajuta să îşi elibereze tensiunea atunci când nu poate merge la sala de sport.

Megan nu îl crezu. Soţul ei transpira foarte uşor când făcea exerciţii fizice. Acum, fruntea şi buza superioară îi erau uscate. Se petrecea ceva cu el. Păruse din ce în ce mai distant în ultimele zile, iar asta începea să o sperie.

Înainta, se apropie de el şi îi atinse faţa.

— Te frământă ceva dragule, spuse ea. Vorbeşte cu mine.

Preşedintele o privi.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise el. Ultimele zile au fost cam grele, atâta tot.

— Te referi la telefoanele din timpul nopţii?

— Şi la ele şi la tot ceea ce se întâmplă, răspunse preşedintele.

— E mai rău decât de obicei?

— Într-un fel, zise el.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu acum, replica el, încercând să zâmbească.

Vocea lui grava îşi recapătă ceva din puterea şi încrederea obişnuite, iar ochii îi scânteiară uşor. Preşedintele îi luă mâinile într-ale lui şi se ridică. Se aplecă peste ea şi o măsură cu privirea.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc, spuse Megan. Dar tot mă îngrijorezi.

— Nu te îngrijora, afirma el. Privi spre dreapta pe un raft era un ceas din aur care îi aparţinuse lui Thomas Jefferson. E târziu,

zise preşedintele. Ar trebui să mă pregătesc.

— O să te aştept, îi răspunse ea. Şi ai grijă cu ochii.

— Cu ochii? întrebă el, privindu-se în oglindă.

Se trezise chiar mai devreme decât ea în dimineaţa aceea, iar ochii îi erau foarte injectaţi. Nu era tocmai bine ca un individ într-o poziţie de mare răspundere să pară slăbit sau obosit.

— N-am dormit foarte bine azi-noapte, recunoscu el, atingând şi trăgând de pielea din jurul ochilor. Câteva picături vor rezolva problema. Preşedintele se întoarse către soţia sa şi o sărută cu tandreţe pe frunte. Totul e în ordine, îţi promit, continuă el, apoi zâmbi din nou şi se întoarse.

Megan îşi privi soţul îndreptându-se încet către baie şi închizând uşa. Îl auzi dând drumul la duş. Ascultă. De obicei, Michael fredona melodii vechi de rock-and-roll când era la duş. Uneori chiar cânta. În seara aceasta era tăcut.

Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, Megan nu credea ce îi spusese soţul ei. În relaţiile cu ceilalţi, nici nu politician nu era pe deplin sincer. Uneori, trebuiau să spună ceea ce alegătorii şi rivalii politici voiau să audă. Dar Michael era, de fapt, un om sincer, cel puţin cu Megan. Când îl privea în ochi, ştia dacă ascundea ceva sau nu. Şi dacă ascundea, Megan îl îndupleca de cele mai multe ori să îi povestească despre ce era vorba.

Azi nu se întâmplase aşa, iar asta o îngrijora foarte mult Deodată, se temea foarte tare pentru el.

Megan se îndrepta încet către camera sa de toaletă. Îşi puse mânuşile şi încerca să se concentreze asupra chestiunilor pe care le avea de făcut în următoarele patru ore. Trebuia să fie o gazdă prietenoasă. Trebuia să fie plină de amabilitate şi să le facă multe complimente soţiilor delegaţilor. Cel puţin, erau oameni pe care nu îi cunoştea. Îi era mai uşor să îşi ascundă sentimentele când se afla în preajma străinilor. Ei nu aveau de unde şti că ea juca de fapt un rol.

Şi chiar *va fi* un rol.

Megan se întoarse în dormitor. Lângă partea ei de pat, se afla un mic birou Tambour din mahon, datând de la începutul secolului al XIX-lea. Luă un dosar de pe birou şi trecu în revistă lista invitaţilor, acordând o atenţie deosebită numelor delegaţilor străini şi ale soţiilor acestora. În dreptul fiecărui nume era un ghid fonetic, iar ea repeta pronunţiile cu voce tare. Numele i se

păreau uşoare Primei Doamne. Avea o afinitate pentru limbi străine şi plănuia să devină translator atunci când îl cunoscuse pe soţul ei şi se căsătoriseră. Ca o ironie, chiar dorise să lucreze pentru Naţiunile Unite.

Megan închise dosarul şi îl aşeza pe birou. Îşi aruncă privirea prin cameră. Magia era încă acolo, cu spiritele ei ascunse şi cu ecou de grandioasă opera dramatică. Şi conştientiza un lucru pe care nu îl simţea adesea. Aici, într-o casă care era pur şi simplu urmărită de toate privirile din lume.

Simţi brusc un puternic sentiment de izolare.

4

Baku, Azerbaidjan
Luni, 2.47 p.m.

David Battat se trezi încet.

Aerul marii era răcoros şi începea să devină aspru. David era întins pe burtă, iar faţa îi era îndreptată spre stufărişul de la malul apei. Avea pe obraji o umezeală rece. Vapori condensaţi venind dinspre Marea Caspică.

Încerca să se mişte, dar îşi simţi capul greu ca un bolovan. Avea gâtul uscat şi îl durea ceafa O atinse uşor şi tresări. Zona era plină de zgârieturi şi extrem de dureroasă Aparatul de fotografiat dispăruse. Echipa CIA de la Moscova nu va putea analiza fotografiile pe care le făcuse ca să vadă cine altcineva ar mai fi putut fi pe vas sau să calculeze ce încărcătură avea acesta după poziţia liniei de plutire. Muniţia de artilerie şi rachetele cântăreau mult mai mult decât dacă ar fi fost vorba de explozibil, bani sau droguri.

Battat încerca să se ridice de pe pământ. Simţi o durere ascuţita, ca şi cum cineva i-ar fi bătut un cui în ceafă. Căzu, aşteptă câteva secunde şi încerca iar, de data aceasta şi mai lent. Reuşi să îşi adune genunchii sub el, apoi se aşeză şi privi în depărtare apa întunecata.

Rachel dispăruse. Fusese un fiasco total. Îi plăcea sau nu, trebuia să transmită ştirea la Moscova cât mai repede.

Battat se întinse din nou pe sol, simţind cum îi pulsează capul. Se sprijini pe antebraţe, punându-şi fruntea pe pământul rece şi încercă să înţeleagă ce îl durea. Căută tot acum să priceapă ce anume se întâmplase.

De ce era încă în viaţă? se întreba Battat. Harponierul nu lăsase niciodată pe cineva să supravieţuiască. De ce l-ar fi lăsat pe el?

Apoi îi trecu prin minte că poate fusese răpus înainte ca Harponierul să fi ajuns acolo. Poate vreun tâlhar de pe coastă trecuse prin zonă, îi văzuse aparatul şi rucsacul şi se hotărâse să i le fure. Nu putea decide ce era mai rău: să-şi lase ţinta să scape

sau să fie jefuit. Nu că ar fi contat. Ambele situaţii erau defavorabile.

Agentul respira adânc şi se ridica uşor, mai întâi din nou în genunchi, apoi în picioare. Nu avea echilibru, iar capul îi zvâcnea. Se uită în jur după rucsac. Dispăruse şi acesta. Fără lanternă, nu avea nici o şansă să caute prin împrejurimi urme de paşi sau alte indicii.

Îşi privi ceasul. Încheietura îi tremura şi îşi folosi mâna liberă pentru a o linişti. În mai puţin de trei ore aveau să se ivească zorii. Pescarii aveau să apară în curând, iar Battat nu voia să fie văzut acolo. Chiar şi în cazul în care nu ar fi trebuit să supravieţuiască, nu voia să ştie nimeni de asta Se depărta încet de ţărm, cu capul pulsând. Fiecare înghiţitura era dureroasă, iar gulerul puloverului îi freca gâtul rănit.

Dar aceste dureri nu contau.

Cea mai mare durere era conştiinţa faptului că eşuase.

5

Washington, D.C.
Duminică, 8.00 p.m.

Imediat ce intră în Casa Albă prin poarta de est. Paul Hood îşi aminti de prima vizită cu copiii aici. Hood venise la Washington pentru o conferinţă a primarilor. Pe atunci, Harleigh avea opt ani, iar Alexander şase. Pe băieţel nu îl impresionaseră nici impunătorul tablou cu Abraham Lincoln, al lui G.P.A. Healy, nici splendidele scaune din Salonul Albastru aduse de James Monroe şi nici măcar agenţii serviciilor secrete. El mai văzuse picturi, scaune şi ofiţeri de poliţie şi în Los Angeles. Spectaculosul candelabru din Salonul Oficial abia dacă merită să-i arunci o privire, iar în Grădina Trandafirilor erau doar flori şi iarbă. Dar pe când traversau pajiştea spre E Street, băieţelul văzuse în sfârşit ceva care îl impresionase.

Castani.

Castanele verde-închis ce creşteau din copacii puternici semănau foarte bine cu mici mine plutitoare, prevăzute cu antene care ieşeau din toate părţile. Alexander era convins că acestea erau mici bombe care îi ţineau pe spioni la distanţa. Când îi loveau în cap, castanele explodau. Tatăl lui Alexander intrase în joc, chiar luase câteva castane, cu grijă, desigur, pentru a le planta acasă. În cele din urmă, Harleigh îşi prinsese tatăl în flagrant, în clipa în care călca pe una dintre castanele proaspăt plantate, iar aceasta nu explodase.

Sharon nu fusese niciodată de acord cu această minciună. Era de părere că încuraja militarismul. În schimb, Hood considera că era vorba doar de imaginaţia unui băieţel, nimic mai mult.

Erau rare ocaziile când Paul Hood venea la Casa Alba fără să se gândească la castane. Seara aceasta nu făcea excepţie, doar că, pentru prima dată după mulţi ani, Hood îşi dorea foarte tare să se ducă în spate şi să culeagă câteva. Să i le ducă fiului său ca pe un simbol, ca pe o amintire a vremurilor bune petrecute împreună. În plus, decât să facă tot ce făcea acum, mai bine se plimba prin jur.

Se îmbrăcase în smoching, venise cu maşina până la Casa Albă şi îşi prezentase invitaţia scrisă caligrafic la poarta de est. Acolo, un tânăr agent al Serviciului Secret îl întâmpinase şi îl condusese spre Salonul Roşu, care se învecina cu Salonul Oficial. Preşedintele şi Prima Doamnă se aflau încă alături, în Salonul Albastru, care era următoarea încăpere. Deşi nimeni nu recunoştea Salonul Roşu, fiind mai mic – şi folosit de obicei pentru primirea primelor doamne era destinat oaspeţilor mai puţin importanţi.

Hood recunoscu anumite persoane care se aflau acolo, deşi în realitate nu le cunoştea personal. Pe unii dintre ei îi ştia de la conferinţe, pe alţii de la şedinţe, iar pe cei mai mulţi de la alte mese oficiale la care participase aici. Casa Albă organiza două sute cincizeci de dineuri în fiecare an, iar el era invitat la cel puţin cincisprezece dintre ele. Trecutul său în slujba oraşului Los Angeles, unde cunoscuse într-adevăr persoane faimoase – actori, bancheri şi spioni – făcea din el un oaspete ideal. Putea vorbi cu generali, cu lideri mondiali, cu diplomaţi, reporteri, senatori şi cu soţiile acestora, informându-i şi discutând cu ei fără a-i ofensa. Ceea ce era cu adevărat un lucru important.

La astfel de evenimente era de obicei însoţit de Sharon. Lucrând în domeniul alimentaţiei dietetice, ea era cel mai adesea nemulţumita de mâncare, deşi îi plăceau întotdeauna decorurile, care proveneau din diferite administraţii şi din diferite secole. Când Sharon nu putea fi prezentă, îl însoţea consilierul de relaţii publice al Centrului de Comandă, Ann Farris. Ei îi plăcea orice fel de mâncare cu care era servită şi, spre deosebire de Sharon, discuta cu plăcere cu oricine se aşeza alături de ea.

Aceasta era prima dată când Hood venise singur. Fără a ţine seama de modul în care Casa Alba ar putea interpreta acest lucru, Hood nu o considera pe Mala Chatterjee ca fiind partenera sa. Tot singură venea şi doamna secretar general al Naţiunilor Unite, care primise un loc la masa lui Hood, chiar în stânga lui.

Hood deschise uşa şi cuprinse cu privirea salonul lung, inundat de lumina candelabrului. În salon fuseseră aduse paisprezece mese rotunde, fiecare aranjată pentru zece persoane. Pe invitaţia lui Hood scria că era repartizat la masa doi, aproape de centrul salonului. Ce bine! Rare erau ocaziile când stătea aşa de aproape de preşedinte. Dacă discuţia cu Chatterjee devenea tensionată, putea să schimbe câteva priviri semnificative cu

Prima Doamnă. Megan Lawrence crescuse în Santa Barbara, California. Petrecuse ceva timp cu Hood atunci când el era primar în Los Angeles şi ajunseseră să se cunoască destul de bine. Era o doamnă deşteaptă, distinsă, cu un simţ al umorului sec.

În timp ce membrii personalului cu grad superior priveau, chelnerii de la Casa Alba, îmbrăcaţi în livrea, se grăbeau în toate părţile, făcând ajustări de ultimă oră la ornamentele ce decorau mesele. Purtau sacouri negre şi aparţineau unor etnii diferite, aşa cum era de aşteptat la un asemenea eveniment.

Casa Alba selectase dintr-o gamă largă de angajaţi cu ora, verificaţi de echipele de securitate. Şi, deşi nimănui nu-i plăcea să recunoască, alcătuirea personalului era determinată de natura dineului. Chelnerii tineri şi atrăgători umpleau cu apa pahare de cristal şi se încredinţau că vesela şi tacâmurile erau aşezate identic la fiecare invitat în parte.

Chiar în faţa se afla uriaşul portret din 1869 al lui Abraham Lincoln, de care Alexander nu fusese impresionat. Era singurul tablou din salon. Exact în partea opusă, inscripţionat pe poliţa căminului, era un pasaj scris de John Adams pentru soţia sa Abigail. Înainte ca aceştia să se mute în reşedinţa nou construită. Franklin Roosevelt citise rândurile şi îi plăcuseră atât de tare încât ele deveniseră rugăciune oficială la Casa Albă. Inscripţia suna cam aşa:

> Mă rog la Ceruri să binecuvânteze această casă şi pe toţi cei care vor locui în ea de acum înainte. Fie ca sub acest acoperiş să nu guverneze decât oameni cinstiţi şi înţelepţi.

„Cu părere de rău, domnule Adams, se gândi Hood, asta nu prea s-a întâmplat.”

Un bărbat din cadrul personalului administrativ cu grad superior trecu pragul. Îmbrăcat cu pantaloni albi şi cu o vestă albă cu împletituri aurite, închise uşa cu un aer politicos, dar insistent. Hood păşi înapoi în Salonul Roşu, care devenise mai zgomotos şi mai aglomerat, pe măsură ce oamenii veneau din Salonul Albastru. Nu-şi putea imagina care era atmosferă aici înainte de apariţia aerului condiţionat.

Când Mala Chatterjee intră în Salonul Roşu, se nimeri ca Hood să aibă privirea îndreptată spre uşă. Era la braţ cu preşedintele, urmat de Prima Doamnă şi de doi delegaţi. Urmară

vicepreşedintele şi doamna Cotten, apoi senatorul de California, Barbara Fox. Hood o cunoştea bine pe Fox. Părea confuză şi asta nu prea îi stătea în fire. Hood nu apucă să se întrebe de ce. Aproape în acelaşi moment se deschise uşa salonului oficial. Forfota dinăuntru se încheiase. Cei douăzeci de chelneri erau aliniaţi de-a lungul peretelui dinspre nord-vest, în timp ce însoţitorii erau înşiruiţi lângă uşă, pentru a-i conduce pe oaspeţi către mesele lor.

Hood nu făcu nici un efort pentru a o întâmpina pe Chatterjee. Era o femeie puternică şi părea destul de prinsă în conversaţia cu preşedintele. Se întoarse în salon.

Hood privi cum intrau VIP-urile, scăldate în lumina aurie a candelabrului. Procesiunea avea parcă un aer spectral: oameni de o nobleţe ţeapănă, mişcându-se încet, inexpresiv; voci joase şi profunde răsunau în salon, presărate ocazional cu câte un râs politicos; scaune pe care însoţitorii le ridicau şi le mutau în linişte, pentru a nu scârţâi pe podeaua de lemn; şi un sentiment că această scenă fusese repetata întruna de-a lungul anilor, de-a lungul secolelor, cu aceiaşi participanţi: cei care deţineau puterea, cei ce o doreau şi oameni precum Hood care reprezentau un tampon între cele două categorii anterioare.

Hood bău puţina apă. Se întrebă dacă, din cauza divorţului, toţi bărbaţii deveneau cinici.

Chatterjee plecase de lângă preşedinte şi era condusă către masă. Când doamna originară din New Delhi se apropie, Hood se ridică. Însoţitorul îi trase scaunul. Secretarul general îi mulţumi şi se aşeză. Fără a-l ignora pe Hood în mod evident, femeia de patruzeci şi trei de ani reuşea să nu îl privească. El însă nu avea răbdare pentru asemenea lucruri.

— Bună seara, doamnă secretar general, i se adresă el.

— Bună seara, domnule Hood, răspunse ea, fără să îl privească însă.

La masă începură să se aşeze şi alţi oameni. Chatterjee se întoarse şi le zâmbi secretarului de la Agricultură, Richard Ortiz şi soţiei acestuia. Ca urmare, Hood râmase holbându-se la ceafa secretarului general. Ieşi din situaţia penibilă luându-şi şervetul, punându-l în poală şi întorcându-şi privirea.

Hood încerca să se pună în locul lui Chatterjee. Avocata devenită diplomată fusese numită de puţin timp în această funcţie când se petrecuseră atacurile teroriştilor. Se alăturase

Naţiunilor Unite cu o intenţie declarată de a menţine pacea şi iată că apăruseră terorişti care ucideau diplomaţi şi ameninţau copii cu arma.

Tacticile de negociere ale lui Chatterjee eşuaseră, iar Hood o pusese într-o situaţie stânjenitoare, în mod public, infiltrând oameni în Consiliul de Securitate şi punând capăt crizei printr-o acţiune rapidă şi violentă. Umilirea ei nu se oprise aici, pentru că multe naţiuni membre întâmpinaseră cu bucurie atacul lui Hood.

Dar era de aşteptat ca Hood şi secretarul general Chatterjee să lase toate acestea în urmă, fără a le mai acorda importanţa. Ea era o susţinătoare declarată a mişcării de destindere a relaţiilor politice, în care una din părţi demonstra încredere, fiind prima care depunea armele sau ceda teren.

„Sau poate că ea crede în asta doar când îi determină pe alţii să facă prima mişcare”, se gândi Hood.

Cineva apăru pe neaşteptate în spatele lui Hood şi îi pronunţa numele. El se întoarse şi îşi ridică privirea. Era Prima Doamnă.

— Bună seara. Paul.

— Doamna Lawrence, mă bucur să vă văd, răspunse Hood, ridicându-se.

— A trecut prea mult timp, zise ea luându-i mâna şi ţinându-i-o strâns. Mi-e dor de vremurile când strângeam fonduri la Los Angeles.

— A fost frumos, spuse Hood. Am făcut istorie şi să sperăm că am făcut şi fapte bune.

— Îmi place să cred asta, replică ea. Ce mai face Harleigh?

— A primit o lovitură grea, iar acum trece printr-o perioadă dificilă recunoscu Hood.

— Nici nu vreau să-mi imaginez, spuse Prima Doamnă. Cine se ocupa de ea?

— Acum doar Liz Gordon, psihologul nostru de la Centrul de Comandă zise Hood. Nu prea are încredere în Liz. Să sperăm că vom aduce nişte specialişti, într-o săptămână sau două.

Megan Lawrence zâmbi cu blândeţe.

— Paul, poate reuşim să ne ajutăm unul pe celălalt. Eşti liber mâine la prânz?

— Sigur, răspunse el.

— Bine. Atunci ne vedem la 12.30.

Prima Doamnă zâmbi şi se întoarse la masa ei.

„Ce ciudat, se gândi Hood. Poate reuşim să ne ajutăm unul pe

celălalt” De ce ar avea nevoie de ajutorul lui? Orice ar fi trebuie să fie ceva important. Programul unei Prime Doamne era de obicei bine stabilit cu luni înainte. Ar fi trebuit să opereze schimbări în agenda pentru a-i face lui loc.

Hood se aşeza înapoi pe scaun. La masă mai veniseră secretarul de stat adjunct Hal Jordan şi soţia acestuia Barri Allen-Jordan, precum şi doi diplomaţi cu soţiile, pe care Hood nu îi cunoştea Mala Chatterjee nu îl prezenta, aşa că se prezenta singur. Secretarul general continua să îl ignore, chiar şi după ce preşedintele se ridica de la masă pentru a propune un toast şi pentru a spune câteva cuvinte despre dorinţa sa ca acest dineu şi solidaritatea pe care o promova să trimită teroriştilor mesajul ca naţiunile civilizate ale lumii nu vor ceda niciodată în faţa lor. În timp ce fotograful Casei Albe făcea poze, iar o cameră video Înregistra discret evenimentul din colţul de sud-vest al salonului, preşedintele îşi sublinia încrederea în Naţiunile Unite anunţând oficial, în aplauzele tuturor, că Statele Unite erau pe cale de a achita datoria de aproape două miliarde de dolari către Naţiunile Unite.

Hood ştia că achitarea datoriei nu prea avea de-a face cu teroriştii. Naţiunile Unite nu îi intimidau, iar preşedintele, spre deosebire de Mala Chatterjee, ştia asta. Tot ce puteau face cele două miliarde de dolari era să scoată Statele Unite din categoria în care se înscriau ţari sărace precum Nepal sau Liberia. Prin îmbunătăţirea relaţiilor economice cu Lumea a Treia, statele acesteia ar putea fi convinse apoi să facă împrumuturi, cu condiţia să cumpere bunuri, servicii şi informaţii militare din America. Aceasta ar deveni o sursă continua de venituri pentru companiile americane, chiar şi atunci când alte naţiuni ar începe să învestească bani în acele ţâri. Adică o contribuţie semnificativă pentru surplusul bugetar al guvernului şi un moment profitabil din punct de vedere politic. Când acestea se petrec simultan, o administraţie poate să pară mărinimoasa şi să câştige puncte la Bursa de Valori.

Hood nu era atent decât pe jumătate la discurs, când preşedintele spuse ceva care îi capta întreaga atenţie:

— În sfârşit, spuse preşedintele, sunt bucuros să vă anunţ că şefii serviciilor americane de informaţii desemnează în prezent personal şi aloca resurse pentru o nouă iniţiativa importantă. Ei intenţionează să lucreze îndeaproape cu guvernele din întreaga

lume şi să garanteze că atacurile împotriva Naţiunilor Unite nu trebuie să se petreacă şi *nu* se vor mai petrece de acum înainte.

De la mesele cu delegaţi se auziră aplauze slabe. Dar declaraţia îi atrase atenţia lui Hood pentru ca el ştia ceva cu care preşedintele se pare că nu era la curent.

Acest lucru nu era adevărat.

6

Hellspot Station, Marea Caspică
Luni, 3.01 a.m.

Avionul Cessna U206F, de culoare albă, zbura la mică altitudine deasupra Marii Caspice, iar singurul sau motor vuia zgomotos. Singurii pasageri erau un pilot rus şi omul de lângă el. Un englez de statură medie, cu o înfăţişare obişnuită.

Această călătorie avusese ca punct de plecare coasta din Baku. După decolare, hidroavionul se îndreptase spre nord-est şi zburase mai mult de trei sute de kilometri, în ultimele nouăzeci de minute. Fusese un zbor lin şi silenţios. Nici pilotul şi nici pasagerul nu scoseseră un cuvânt în tot acest timp. Deşi Maurice Charles, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, vorbea ruseşte, pe lângă alte nouă limbi străine, nu îl cunoştea bine pe pilot şi nu avea încredere nici măcar în acei oameni pe care îi ştia foarte bine. Doar astfel reuşise să rămână în viaţă ca mercenar timp de aproape douăzeci de ani.

Când în sfârşit ajunseră, pilotul spuse doar:

— Dedesubt, la ora patru[3].

Charles se uita pe fereastră. Ochii săi de un albastru pal se fixară pe ţintă. Era ceva minunat. Înaltă, inundata într-o lumină strălucitoare, măreaţă.

Şi singură.

Această platformă semisubmersibilă de foraj marin se afla în larg, la aproape 45 de metri deasupra apei şi era înconjurată de mare. În partea nordică a platformei era un eliport, alături, la nord-vest, o macara înaltă de aproape 60 de metri şi o reţea de tancuri, alte macarale, antene şi alte echipamente din domeniul prelucrării ţiţeiului.

Platforma avea alura unei femei, stând în picioare târziu în

[3] Modalitate de a indica diferite obiective, folosita în special de piloţii avioanelor de vânătoare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Spaţiul din jurul avionului era asemănat cu un ceas, ce avea cifra 12 în dreptul botului, (n.tr.).

noapte pe o stradă pustie, sub un felinar, lângă râul Mersey[4]. Charles ar fi putut să facă orice cu ea Şi chiar asta avea de gând.

Charles ridica aparatul pe care îl ţinea pe genunchi. Deschise cu zgomot husa cafenie din piele şi îi înlătură partea de sus. Era acelaşi aparat de fotografiat de 35 de milimetri, pe care îl folosise în prima lui misiune, în aprilie 1983, în Beirut. Începu să facă poze. Un al doilea aparat, cel pe care îl luase de la agentul CIA de pe plajă, zăcea pe podeaua cabinei, între picioarele lui, împreună cu rucsacul fostului proprietar. Poate că erau acolo nume şi numere care se vor dovedi folositoare. Aşa cum agentul însuşi ar putea fi folositor, motiv pentru care Charles îl lăsase în viaţa.

Avionul se roti de două ori deasupra platformei, o dată la 180 de metri înălţime şi apoi la 90 de metri. Charles folosi trei role de film, apoi îi spuse pilotului că puteau să plece. Hidroavionul ajunse din nou la altitudinea de croazieră, de 600 de metri şi se întoarse spre Baku. Acolo, Charles urma să se alăture membrilor echipajului navei *Rachel,* care până acum ar fi trebuit să înlăture deja pavilionul alb cu nume fals. Aceştia îl transportaseră cu feribotul spre avion şi aveau să devină partenerii lui pentru misiunile următoare.

Dar nu era decât începutul. Angajatorii lui din America aveau obiective foarte clare, iar echipa pe care Charles o alcătuise era formată din experţi care puteau atinge aceste obiective: asmuţind vecin împotriva altui vecin, naţiune împotriva altei naţiuni, prin acte de terorism şi asasinare. Înainte ca ei să-şi termine treaba, regiunea avea să dispară în foc şi sânge.

Şi deşi câştigase deja mulţi bani de pe urma terorismului, cheltuise o mare parte din acea avere pe arme, paşapoarte, transport, anonimat. După această misiune, avea să fie mai bogat decât îndrăznise vreodată să-şi imagineze. Şi avea o imaginaţie bogată.

În timpul copilăriei petrecute la Liverpool, Charles visase adesea la bogăţie şi la modul în care ar fi putut să o obţină. Se gândea la asta când mătura prin gara unde tatăl său vindea bilete. Se gândea atunci când dormea cu cei doi fraţi şi cu bunicul său, în sufrageria apartamentului cu două camere, un apartament în care mirosea mereu a transpiraţie şi a gunoi de pe

[4] Râu în partea de nord-vest a Angliei, ce se varsă în Marea Irlandei, în dreptul portului Liverpool. (n.tr.).

aleea alăturată. Se gândea la asta când îşi ajută tatăl să antreneze echipă locală de fotbal. Charles, cel care ajunsese la vârsta maturităţii, ştia să comunice, să fie un bun strateg, să câştige. Era un lider înnăscut. Dar tatăl lui Maurice, familia lui, oamenii care munceau ca şi el erau umiliţi de cei din clasele dominante ale societăţii. Nu li se permitea să meargă la şcoli mai bune, chiar dacă aveau cu ce plăti. Nu aveau voie să deţină funcţii superioare în finanţe, comunicare sau politică. Aveau un accent amuzant şi vulgar, umeri musculoşi, chipuri bătute de vânt şi nu erau luaţi în serios.

Charles crescuse cu sentimentul că singură scăpare, singura bucurie a tatălui său era fotbalul. Îi idolatriza pe Beatles pentru că reuşiseră, motiv pentru care, în mod ironic, tatăl său şi mulţi alţi contemporani îi urau pe „acei huligani tineri”. Charles îşi dăduse seama că nu putea scăpa de sărăcie cântând, pentru că nu avea talent. Trebuia să reuşească singur, să se afirme într-un mod unic, personal. Cum ar fi putut ştii că avea să-şi descopere abilitaţi ascunse înrolându-se în Marina Regală, în Regimentul 29 Comando, în Artileria Regală, învăţând să lucreze cu explozibil şi descoperind plăcerea şi înclinaţia de a distruge?

Punerea în practică a unor astfel de proiecte implica un sentiment glorios. Era o creaţie artistică: o artă vie, puternică, sângeroasă, schimbătoare, absolut de neuitat. Estetica dezastrului nu semăna cu nimic altceva în lume. Şi satisfacţia era şi mai mare, din moment ce CIA îl ajutase fără voie, trimiţându-l pe acel bărbat să îl supravegheze. Agenţia avea să tragă concluzia că Harponierul nu l-ar fi putut ataca. Nimeni nu supravieţuia după întâlnirea cu Harponierul.

Charles se aşeză confortabil pe locul său, în vreme ce Cessna lăsa în urma luminile platformei petroliere.

În asta constă frumuseţea faptului de a fi artist, îşi spuse.

I se dădeau dreptul şi privilegiul de a surprinde.

7

Câmp Springs, Maryland
Luni, 12.44 a.m.

În timpul Războiului Rece, clădirea ciudată, cu două etaje, aflată lângă pistă forţelor navale de rezervă, din Baza Aeriană Andrews, servea la pregătirea operaţiunilor pentru piloţi şi a echipajelor lor. În cazul unui atac nuclear, sarcina lor ar fi fost să îi evacueze pe oficialii importanţi din guvern şi din armată şi să îi ducă spre o zonă sigură din munţii Blue Ridge.

Dar clădirea de culoarea fildeşului, cu pajiştea ei verde, îngrijită, nu era doar un monument ridicat în cinstea Războiului Rece. Cei şaptezeci şi opt de salariaţi cu normă întreaga care lucrau aici erau acum angajaţii Centrului Naţional de Management al Crizelor, cunoscut şi sub numele de Centrul de Comandă, o agenţie independenta care colecta, procesa şi analiza datele despre eventuale focare de criză interne şi internaţionale. Odată aceste acţiuni întreprinse, centrul trebuia să decidă dacă avea să dezamorseze premeditat aceste crize, folosind mijloace politice, diplomatice, mediatice, economice, legale sau psihologice sau, dacă primea aprobarea Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului, să folosească mijloace militare. În acest scop. Centrul de Comandă avea la dispoziţie o echipă de intervenţie tactică, formată din douăsprezece persoane, cunoscută sub denumirea de Striker. Condusă de colonelul Brett August, Striker îşi avea baza în apropierea Academiei FBI din Quantico.

Pe lângă birourile de la etajele superioare, clădirea dispunea de o structură sigură la subsol, ce fusese construită pentru adăpostirea personalului şi a sistemelor de căutare a informaţiilor de mai mare însemnătate. Aici lucrau Paul Hood şi principalii lui consilieri.

Hood venea direct de la evenimentul de la Casa Alba. Încă mai era îmbrăcat în smoching, fapt pentru care un ofiţer de marină de la poartă îi adresă un: „Bună dimineaţa, domnule Bond”. Asta îl făcu să zâmbească, pentru prima dată după multe zile.

O nelinişte ciudată pusese stăpânire pe Hood după comentariile preşedintelui. Nu îşi putea imagina *de ce* preşedintele spusese că Statele Unite vor oferi sprijin informaţional Naţiunilor Unite. Dacă multe naţiuni membre se temeau de ceva, era de faptul că Statele Unite foloseau deja organizaţia internaţionala pentru a le spiona.

Discursul scurt al preşedintelui încântase câţiva oameni, mai ales pe delegaţii care deveniseră ţinte ale atacurilor teroriste. Altor oaspeţi însă, li se păruse ciudat. Vicepreşedintele Cotten păruse surprins, la fel secretarul de stat Dean Carr şi ambasadorul american la ONU, Meriwether. Iar Mala Chatterjee fusese în mod clar deranjată de comentariu, într-atât încât se întorsese către Hood pentru a-l întreba dacă îl înţelesese bine pe preşedinte. El îi răspunsese că înţelesese corect. Ceea ce nu îi spusese era că Centrul de Comandă ar fi fost aproape sigur implicat sau informat despre un asemenea aranjament. Poate că se stabilise ceva pe când el era plecat, dar Hood se îndoia. Când trecuse pe la birou cu o zi în urmă, pentru a se pune la curent cu ceea ce pierduse, nu văzuse nici o referire la un asemenea efort multinaţional al serviciilor de informaţii.

Hood nu se obosi să vorbească cu nimeni după dineu. Plecă imediat şi se duse la Centrul de Comandă, unde făcu alte cercetări pe acest subiect. Era pentru prima dată după reîntoarcerea sa, când întâlnea tura de noapte din timpul weekendului. Se bucurau să-l revadă, mai ales şeful turei, Nicholas Grillo. Grillo, în vârsta de cincizeci şi trei de ani, era un fost expert în informaţii, din cadrul Navy SEAL[5], care părăsise Pentagonul cam în acelaşi timp în care Hood se alăturase pentru prima dată Centrului de Comandă. Grillo îl felicita pentru treaba bună pe care el şi generalul Rodgers o făcuseră la New York şi îl întreba ce mai făcea fiica lui. Hood îi mulţumi şi îi răspunse ca Harleigh avea să se facă bine.

Hood începu prin a accesa Fişierele DEI – Directorul Comunităţii de Informaţii. Aceasta instituţie independenta era un centru de prelucrare şi validare a informaţiilor pentru alte patru departamente: Agenţia Centrală de Informaţii, Centrul de Comandă, Departamentul Apărării care includea cele patru

[5] Sea-Air-Land – echipă din cadrul forţelor navale ale SUA, special organizată, echipată şi antrenata pentru a executa operaţii speciale în zone maritime, de litoral şi adiacente frontierelor de coasta, (n.tr.).

categorii de forţe ale armatei, Oficiul Naţional de Recunoaştere, Agenţia Naţionala de Securitate, Agenţia Naţionala de Imagistică şi Cartografie, precum şi Departamentul de Informaţii, care constă în Biroul Federal de Investigaţii, Departamentul de Stat, Departamentul Energiei şi Departamentul Trezoreriei.

Odată intrat în baza de date a DEI, Hood căută acorduri recente sau iniţiative legate de Naţiunile Unite. Apărură aproape cinci mii de rezultate. Le elimina pe cele care nu implicau culegerea de informaţii pentru Naţiunile Unite şi membrii săi. Lista se reduse la douăzeci şi şapte de rezultate. Hood le trecu repede în revistă. Ultimul fusese accesat cu o săptămână înainte, un raport preliminar despre eşecul unui birou teritorial al CIA de a opri acţiunile lui Annabelle Hampton în sprijinul teroriştilor la New York. Vină fusese aruncată asupra şefului biroului din New York, David Battat şi asupra superiorului său de la Washington, directorul adjunct Wong. Lui Wong i se dăduse un avertisment scris, care nu îi fusese adăugat la dosar. Battat primise o mustrare mai severă, fără a fi trecută în dosarul lui permanent. Însa Banat avea să fie trecut pe tuşa pentru o vreme, ceea ce Bob Herbert descrisese odată ca fiind „vânătoare de şobolani”, adică treburi murdare în prima linie. Genul de treburi pe care de obicei le făceau agenţii începători.

Nu găsi nimic despre o operaţiune legată de Naţiunile Unite, în care să fie implicată vreuna dintre cele paisprezece agenţii de informaţii. Dată fiind destinderea pe care preşedintele încerca să o stabilească în relaţiile cu Naţiunile Unite, nu era o surpriză faptul că Lawrence căuta o cale de a le ajuta Dar să prezinţi o dorinţă sau o ocazie ca pe un fapt împlinit era o adevărată înşelăciune.

Preşedintele ar fi avut nevoie să coopereze cu cel puţin una dintre conducerile acestor agenţii, doar pentru a derula *un studiu* pentru o asemenea propunere, iar fişierele nu spuneau nimic despre asta Nu era nici un fel de corespondenţa, electronică sau de altă natură, care să ceară un asemenea studiu. Singurul răspuns la care Hood se putea gândi era o înţelegere mutuală nescrisa între preşedinte şi CIA, FBI sau una dintre celelalte agenţii. Dar atunci una dintre aceste persoane ar fi fost prezentă la dineu, iar singurul reprezentant al comunităţii de informaţii fusese Hood. Poate că preşedintele încerca să forţeze lucrurile, aşa cum făcuse John F. Kennedy când anunţase public că dorea

că NAŞA să primească de la Congres fonduri pentru a trimite oameni pe Luna Dar implicarea Statelor Unite într-un efort internaţional de culegere de informaţii era un subiect extrem de sensibil. Ar fi o nesăbuinţă din partea unui preşedinte să încerce o operaţiune de o asemenea anvergură, fără a primi asigurări din partea propriei echipe că era posibilă.

Totul ar putea fi rezultatul unei serii de neînţelegeri. Poate că preşedintele credea că are sprijinul comunităţii de informaţii. În mod sigur, confuzia era un lucru obişnuit în cadrul guvernului. Se punea întrebarea ce era de făcut acum, când ideea fusese prezentată întregii lumi. Comunitatea de informaţii din Statele Unite era, în mod sigur, dezbinată. Unii experţi aveau să primească cu căldură oportunitatea de a intra în mod direct în resursele de informaţii ale unor naţiuni precum China, Columbia şi câteva foste republici sovietice, la care aveau în prezent un acces foarte limitat. Alţii, incluzându-l şi pe Hood, se temeau să se alăture forţelor altor naţiuni şi să fie intoxicaţi cu date false, date care ar deveni o parte a estimărilor serviciilor secrete americane, cu posibile rezultate dezastruoase. Herbert îi povestise odată despre o situaţie din anul 1978, chiar înainte de răsturnarea şahului Iranului, când forţele antiextremiste furnizaseră CIA un cod, folosit de susţinătorii ayatollahului Khomeini pentru a comunica prin telefax. Atunci, codul s-a dovedit a fi bun. Odată cu venirea la putere a ayatollahului, fişierele şahului au fost cercetate şi s-a descoperit că şi acest cod era în mâinile americanilor. Codul ayatollahului a rămas în sistemul CIA şi a fost folosit pentru a decoda comunicările secrete ale regimului. Abia la moartea ayatollahului în 1989, când comunicatele secrete spuneau că el îşi revine, CIA a revenit şi a cercetat cu atenţie codul, abia atunci dându-şi seama ce cantitate de informaţii false primise. Datele primite pe parcursul a zece ani au fost reverificate, iar multe dintre ele au fost eliminate.

Hood se gândea la ce ar fi spus Teheranul despre această nouă reţea antiteroristă. „Sigur, ne alăturăm şi noi. Şi nu uitaţi să folosiţi acest nou cod pentru a-i monitoriza pe teroriştii sunniţi care îşi desfăşoară activitatea în afara graniţelor Azerbaidjanului. Ar putea fi un cod adevărat pentru transmisii adevărate, sau iranienii ar putea folosi false transmisii, pentru a crea suspiciuni mai mari în rândul sunniţilor. Statele Unite nu ar putea refuza să

îi ajute, din moment ce preşedintele se oferise; în cod nu am putea avea încredere. Şi dacă totuşi ar fi adevărat şi noi l-am ignora?”

Toate aceste lucruri duceau către un potenţial dezastru. Cât despre Hood, intenţiona să îl contacteze pe Burton Gabie, şeful de cabinet al preşedintelui, pentru a afla ce ştia el în legătura cu această situaţie. Hood nu îl cunoştea prea bine pe Gabie, dar acesta fusese unul dintre geniile din grupul de experţi al lui Lawrence şi avusese un rol esenţial în realegerea preşedintelui. Gabie nu fusese la dineu, dar nu prea există vreo iniţiativa politică în care el să nu fie implicat.

Hood se întoarse la motel, trase un pui de somn, apoi se întoarse la Centrul de Comandă la ora cinci şi jumătate. Voia să fie prezent când îi sosea echipa.

Hood vorbise cu psihologul Liz Gordon despre Harleigh şi cu avocatul Lowell Coffey despre divorţ, aşa ca amândoi ştiau că se întorsese. Îl informase şi pe generalul Rodgers care, la rândul său, îi spusese şefului de la Informaţii, Bob Herbert.

Herbert sosi primul. Îşi pierduse soţia şi abilitatea de a mai merge, în timpul bombardamentului de la ambasada americană din Beirut, în 1983. Dar transformase acest eşec într-un avantaj: scaunul cu rotile al lui Herbert, făcut la comanda era un mic centru de comunicare cu telefon, fax şi chiar cu o legătură prin satelit, care îl ajutase să devină unul dintre cei mai eficienţi colectori şi analişti de informaţii din lume.

După el sosi Rodgers. Deşi ofiţerul cu părul grizonat jucase un rol definitoriu în finalizarea crizei teroriste din sediul Naţiunilor Unite. Încă mai era afectat de tortură la care fusese supus de către teroriştii kurzi din Orientul Mijlociu. De când se întorsese, nu mai avea aceeaşi strălucire în priviri şi nici acelaşi mers vioi. Deşi nu cedase, ceva din mândria lui, o parte vitală murise în acea pivniţă din valea Bekaa.

Rodgers şi Herbert fura bucuroşi să îl vadă. Cei doi aşteptaseră destul pentru a-i ura lui Hood bun venit şi pentru a afla de la el ce se întâmplase la dineul oficial. Herbert fu uluit de spusele preşedintelui.

— Asta sună ca şi cum cineva ar spune că va fi interesat mai mult de tribunele cu fanii scandalagii decât de meciurile din liga profesionistă, spuse Herbert. Nimeni nu va crede aşa ceva. Nimeni.

— Sunt de acord, replica Hood. Tocmai de aceea trebuie să aflăm de ce a spus preşedintele ăsta Dacă are un plan despre care noi nu ştim nimic, ar trebui să descoperim despre ce e vorba. Vorbeşte cu oameni din celelalte agenţii şi afla.

— Imediat, zise Herbert, îndreptându-se deja cu scaunul rulant spre uşa.

Rodgers îi spuse lui Hood că va intra în legătură cu şefii serviciilor de informaţii aparţinând forţelor terestre, marinei, forţelor aeriene şi corpului puşcaşilor marini pentru a afla ce ştiau ei despre aceasta situaţie.

După ce Herbert şi Rodgers plecară, Hood fu vizitat de singurii membri ai echipei care nu aflaseră de înapoierea lui, ofiţerul de legătură cu FBI şi Interpol, Darrell McCaskey şi consilierul de relaţii publice, Ann Farris. McCaskey tocmai se întorsese din Europa, unde lucrase cu omologii săi din Interpol şi unde avea şi o legătură amoroasă cu Mâna Comeja, un agent cu care lucrase în Spania. Hood era un fin cunoscător al caracterului uman, iar instinctul îi spunea că nu va mai trece mult până când Darrell îşi va anunţa demisia pentru a se întoarce la Maria Chiar dacă fusese plecat, McCaskey păstrase legătura cu Hood şi după ce acesta îşi dăduse pentru scurt timp demisia.

Cu Ann Farris era o altă poveste. Înaltă de un metru şaptezeci, divorţata fusese întotdeauna apropiată de Hood şi nu-i plăcuse să îl vadă plecând. Hood ştia că ţinea la el, deşi nu era un lucru prea evident pentru oricine. Femeia în vârstă de treizeci şi patru de ani avea un chip perfect impenetrabil pentru reporteri. Nici o întrebare, nici o dezvăluire, nici un anunţ nu o făceau să tresară. Dar când era vorba de Hood, ochii ei migdalaţi, căprui-închis, spuneau mult mai multe decât orice orator sau moderator de televiziune pe care el îl ascultase vreodată. Chiar în acest moment, ochii ei îi spuneau lui Hood că era fericită, tristă şi surprinsă în acelaşi timp.

Ann se îndrepta spre birou. Era îmbrăcată în ceea ce numea ea „uniforma”, un costum negru cu pantaloni, o bluză albă şi un colier de perle. Părul castaniu îi era lung până la umeri, iar o pereche de clame îl ţineau la spate, lăsându-i chipul liber. Biroul lui Hood nu mai purta amprenta personală. Nu avusese timp să pună la loc fotografiile şi suvenirele. Totuşi, după neînţelegerile cu Sharon şi după răceala camerei de hotel, sosirea lui Ann făcu brusc că acest loc să pară familiar.

— Tocmai mi-a spus Mike, începu ea.

— Ce ţi-a spus?

— Despre Sharon, replica Ann. Despre revenirea ta, Paul. Te simţi bine?

— Sunt puţin năucit, dar o să îmi revin.

Ann se opri în faţa biroului „Au trecut doar zece zile de când ea stătea acolo şi eu împachetam?” se gândi Hood. Părea să fi trecut mai mult. De ce durerea dilata timpul, în timp ce fericirea îl face să pară atât de scurt?

— Cu ce pot să te ajut. Paul? întreba Ann. Ce fac Sharon şi copiii?

— Ne clătinăm toţi. Liz o ajuta pe Harleigh, eu şi Sharon avem o relaţie destul de formală, iar Alexander e Alexander. Se simte bine.

Hood îşi trecu mâna prin părul negru, ondulat şi continuă:

— Cât despre ce poţi face tu, tocmai mi-am dat seama că va trebui să trimitem un comunicat de presă cu privire la revenirea mea.

— Ştiu, zâmbi ea. Ar fi ajutat mult dacă m-ai fi prevenit puţin mai devreme.

— Îmi pare rău, se scuza Hood.

— E în regulă, replică Ann. Ai avut alte lucruri pe cap. O să scriu ceva şi o să îţi arăt.

Ann îl privi, panii ei castaniu, lung până la umeri, încadrându-i chipul slab. Hood simţise mereu tensiunea sexuală dintre ei. „La naiba”, se gândea. Toată lumea o simţea. Bob Herbert şi Lowell Coffey obişnuiau să îl tachineze în legătură cu subiectul ăsta. Refuzul lui Hood de a ceda acestei tensiuni o ţinuse pe Ann la distanţa. Dar simţea că intervalul se micşora.

— Ştiu că ai multe de făcut, relua Ann, dar dacă ai nevoie de ceva, poţi conta pe mine. Dacă vrei să vorbeşti sau nu vrei să fii singur, nu te sfii. Ne cunoaştem de atâţia ani.

— Mulţumesc, răspunse Hood.

Ann îl privi îndelung.

— Paul, îmi pare rău că tu şi familia ta treceţi prin aşa ceva. Dar ai făcut o treabă foarte bună aici şi mă bucur că te-ai întors.

— Şi eu mă bucur, recunoscu Paul. Cred că din cauza asta am fost cel mai dezamăgit.

— Din ce cauză? întreba ea.

— Pentru că nu am putut să termin ceea ce am început, spuse

el. Poate suna demodat, dar această naţiune a fost construită prin munca în echipa a unor bărbaţi şi a unor femei de excepţie. Iar Centrul de Comandă face parte din această tradiţie. Avem aici o echipă minunată, care se ocupa de lucruri importante şi nu mi-a făcut deloc plăcere să plec.

Ann continuă să îl privească. Părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu o făcu. Se îndepărtă de birou.

— Ar trebui să mă duc să lucrez la comunicatul de presă, spuse ea. Vrei să menţionez ceva despre situaţia cu Sharon?

— Nu, răspunse Hood. Dacă vrea cineva să ştie, poţi să le spui. Altfel, zi-le că s-a produs o mare schimbare în viaţa mea.

— Asta o să te facă să pari nehotărât, adaugă ea.

— Ce gândeşte *Washington Post* nu o să îmi afecteze mie munca, zise el.

— Poate nu acum, replică Ann, dar s-ar putea întâmpla dacă o să vrei vreodată să candidezi din nou pentru o funcţie publica.

— Bine zis, răspunse Hood, privind-o.

— De ce să nu le spunem că preşedintele ţi-a cerut să te întorci?

— Pentru că nu a făcut-o, replica el.

— Voi doi v-aţi întâlnit când te-ai întors de la New York, zise ea. Nu o să nege că ţi-a cerut să revii. Asta arata loialitate din partea lui. Toată lumea are de câştigat.

— Dar nu este adevărat, insista Hood.

— Atunci să spunem aşa. După întâlnirea cu preşedintele, ai decis să reanalizezi hotărârea cu privire la demisie. Asta e adevărat.

— Tu chiar vrei să apară şi preşedintele în asta.

— De câte ori se poate, admise Ann. Conferă greutate.

— Greutate? întreba Hood. Vrei să spui influenţă.

— Poftim?

— Nick Grillo mi-a zis că expresia zilei este *influentă.*

— De fapt, nu prea e corect, îl informa Ann. Se spune „greutate” atunci când cineva se bucura de credibilitate, nu de influenţă. E o diferenţă.

— Înţeleg, spuse Hood.

Îşi zâmbiră. Hood privi în altă parte.

— Ar trebui să mă apuc de treabă, zise el. Am mult de recuperat.

— Sunt convinsă, adaugă Ann. O să îţi trimit prin e-mail o

copie a comunicatului de presa înainte să apară.

— Mulţumesc încă o dată, spuse Hood. Pentru tot.

— Sigur, ezită Ann.

Îl privi din nou îndelung şi apoi plecă.

Hood se întoarse către monitorul computerului din dreapta să Nu voia să o privească pe Ann plecând. Ann Farris era o femeie frumoasă, inteligentă şi foarte atrăgătoare. În cinci ani apucaseră să se cunoască, flirtaseră, ea mai evident decât el. Acum că Hood avea să fie singur, nu se simţea în largul lui să continue jocul. Nu mai era nimeni între ei. Flirtul nu mai părea un joc.

Dar Hood nu avea timp să se gândească la asta acum. Avea multe de făcut. Trebuia să treacă în revistă informările zilnice ce-i fuseseră prezentate lui Mike Rodgers în ultima săptămână.

Incluzând informaţii adunate din întreaga lume, precum şi misiuni sub acoperire care se desfăşurau în prezent. Mai trebuia să se uite pe rapoartele de la restul echipei şi să arunce o privire peste programul săptămânii următoare. Înainte de a se întâlni cu Prima Doamnă. Observă că Rodgers avea să îi intervieveze pe ultimii candidaţi pentru a o înlocui pe Martha Mackall, responsabila pe probleme politice care fusese asasinată în Spania, precum şi pe candidaţii pentru noul post de consilier economic. Pe măsură ce naţiunile se uneau din punct de vedere economic – „megatripleţi siamezi”, după cum îi numea Lowell Coffey pe protagoniştii acestui proces – politica devenea un spectacol supărător pentru forţele care conduceau de fapt lumea.

Hood se hotărî să îl lase pe Mike să facă angajările. Nu numai că el începuse acest proces, dar Hood avea să fie prea ocupat cu alte lucruri. În tot ceea ce se întâmpla, un singur lucru rămânea adevărat.

Paul Hood îşi iubea munca, iubea acest loc.

Se bucura de revenire.

8

Baku, Azerbaidjan
Luni, 4.00 p.m.

Azerbaidjan este o țară în continuă schimbare.

Din cauza conflictului politic din regiunea Nagorno-Karabah, o pătrime din suprafaţa ţarii – mai ales în partea de sud-vest, de-a lungul graniţelor cu Armenia şi Iran – este ocupată de forţele rebele. Deşi s-a observat o încetare de principiu a focului începând cu 1994, incidentele armate se petrec cu o oarecare regularitate. În mediul diplomatic exista temeri potrivit cărora autoproclamata republică Nagorno-Karabah va deveni următorul Kosovo. Proteste, adesea violente, izbucnesc în Baku şi în alte oraşe, fără nici un fel de avertisment. Unele dintre ele sunt legate de politică, altele de frământări de altă natură. De la destrămarea Uniunii Sovietice, a existat o criză majoră de mărfuri, cum ar fi produsele medicale, cele agricole şi noile tehnologii. Banii gheaţă – de preferat dolarii americani – reprezintă singura formă de schimb recunoscută în majoritatea zonelor ţării, inclusiv în capitală.

Statele Unite au reuşit să sprijine făţiş guvernul legitim al Azerbaidjanului, fără a îndepărta puternicele forţe insurgente, împrumuturile au fost alocate guvernului, în timp ce bunurile au fost vândute direct „poporului”, în primul rând rebelilor. În cazul unei revolte larg răspândite. Statele Unite voiau să păstreze legături deschise de comunicare cu ambele părţi implicate.

Menţinerea acestui echilibru era sarcina principală a micii ambasade americane. Din martie 1993, cei cincisprezece angajaţi şi zece membri ai serviciului de pază, aparţinând infanteriei marine a SUA, îşi desfăşurau activitatea într-o clădire mică de piatră, situată pe Azadlig Prospect, la numărul 83. În spatele acelei clădiri, într-o cameră fără ferestre, cu lambriuri din lemn, este Departamentul de ştiri. Spre deosebire de micul birou de presă, care întocmeşte comunicate de presă şi aranjează interviuri şi şedinţe foto cu membri ai Congresului american, senatori şi alţi lideri guvernamentali, datoria oficială a

Departamentului de ştiri este să adune extrase de ştiri din împrejurimile Rusiei şi să le păstreze la dosar că referinţe.

În mod oficial.

De fapt. Departamentul de ştiri era format dintr-un agent CIA, care adună informaţii din toată ţara. Majoritatea informaţiilor proveneau din supravegherea electronică, ce era dirijată atât din birou, prin satelit, cât şi din dubiţe. O parte din ele provenea de la personalul plătit să observe, să asculte şi să fotografieze funcţionari guvernamentali – uneori aflaţi în situaţii compromiţătoare. Unele dintre aceste situaţii erau aranjate chiar de departament.

Pentru că era rănit, David Battat nu voia să încerce să se întoarcă la Moscova. În schimb, se îndreptă pe jos către ambasadă. Fu condus să îl vadă pe ambasadorul delegat Dorothy Williamson, care îl chemă pe ofiţerul superior de investigaţii Tom Moore. Williamson era o femeie solidă, cu un păr negru şi cârlionţat. Battat îi dădu cam patruzeci de ani. Moore era un uriaş deşirat, de vreo treizeci de ani, cu o faţă lungă şi sfrijită şi cu o expresie sumbră. Dacă Battat ar fi fost abandonat pe coastă, în Baku şi expresia lui ar fi la fel de mohorâta.

Asistentul lui Williamson era un veteran inteligent, pe nume Ron Friday. Fu singurul care îi arătă lui Battat un zâmbet de încurajare, de care acesta se bucură.

În timp ce Battat îi dădea lui Moore un rezumat rapid al celor întâmplate, Williamson îl puse pe medicului infanteriştilor marini să arunce o privire la rănile sale. Avea gâtul inflamat şi urme de sânge în saliva, deşi afecţiunile nu păreau prea serioase. După ce medicul îşi termină treaba, Battat fu dus la sediul Departamentului de ştiri. Îl lăsară singur în timpul convorbirii cu Moscova. Vorbi cu Pat Thomas, directorul adjunct pentru relaţii publice al ambasadei. Neoficial, Thomas era director al oficiului CIA local. Adică nu exista nici un dosar despre el la sediul agenţiei. Rapoartele lui erau predate direct la Washington, prin curier diplomatic.

Lui Thomas nu îi plăcură noutăţile. Dacă Battat ar fi reuşit să îl identifice pe Harponier, Thomas ar fi devenit erou. Acum trebuia să îi explice omologului său din Baku şi şefului de la Washington cum reuşiseră să eşueze în misiunea relativ simplă de supraveghere.

Thomas îi spuse că se va gândi la următorul pas şi că îi va da

de ştire. Sosi mâncarea. Battat se ospăta, chiar dacă pofta de mâncare îi pierise pe plajă, odată cu încrederea de sine. Energia, misiunea şi cariera sa. Apoi se odihni pe un scaun, până când Williamson şi Moore sosiră pentru o a doua discuţie şi mai amănunţită. Moore părea neîndurător. Aveau să se întâmple lucruri dureroase.

Dispozitivele acustice montate în pereţi, făceau că discuţiile să pară nişte paraziţi radio pentru dispozitivele electronice de ascultare, pe care Azerbaidjanul le plasase pe clădirile din jur.

Battat le spuse că Moscova suspectase prezenţa Harponierului în Baku şi că el fusese trimis pentru a încerca să-l identifice. Ofiţerul superior de investigaţii nu fu de acord cu această idee.

— Se pare că biroul de la Moscova nu a simţit că ar fi necesar să ne implice şi pe noi în această operaţiune, se lamenta Moore. Vrei să îmi spui de ce?

— Se temeau că ţinta noastră ar putea avea oameni care să supravegheze ambasadă, răspunse Battat.

— Nu toţi oamenii noştri sunt în ambasadă, punctă Moore. Avem şi resurse externe.

— Înţeleg, răspunse Battat. Dar Moscova s-a gândit că, cu cât sunt mai puţini oameni implicaţi, cu atât cresc şansele noastre de a surprinde ţinta.

— Asta nu prea v-a ajutat, nu-i aşa? replică Moore.

— Nu.

— Oricine te-a atacat ştia în mod clar că aveai să vii.

— Aparent da, deşi nu prea înţeleg cum, spuse Banat. Eram bine ascuns şi nu foloseam nimic care să emită unde electronice. Aparatul de fotografiat era din anii 1970. Fără bliţ, fără părţi care să reflecte lumina, fără părţi detaşabile care să facă zgomot.

— Nu puteau acest Harponier şi oamenii lui să fi dat o tură de rutină pe ţărm? întrebă ambasadorul delegat.

— Mă aşteptam la asta, zise Battat. Am ajuns acolo devreme, într-un loc pe care l-am ales prin imagini din satelit. L-am ales special pentru a putea vedea şi auzi oameni venind şi plecând.

— Atunci de ce nu l-ai văzut sau auzit pe nenorocitul de atacator venind?

— Pentru că m-au lovit exact în momentul în care începuse să se petreacă ceva pe barca pe care o urmăream, spuse el. Cineva a urcat pe punte şi a pornit un aparat de radio. Modul ideal de a distrage atenţia.

— Ceea ce sugerează că cineva ştia că erai în acea zonă, adăugă Moore.

— Probabil.

— Poate chiar dinainte ca tu să ajungi acolo, continuă Moore.

— Nu prea văd cum, dar nu pot respinge această posibilitate, fu de acord Battat.

— Ceea ce vreau eu să ştiu este dacă acest om chiar era Harponierul, zise Moore.

— Ce vrei să spui? întreba ambasadorul delegat.

— Harponierul e terorist de mai bine de două decenii, îi spuse Moore. A condus personal sau a făcut parte din cel puţin cincisprezece atacuri teroriste, despre care ştim noi şi probabil din şi mai multe pe care nu le cunoaştem. S-a ferit de nenumărate eforturi pe care alţii le-au făcut ca să-l prindă, mulţumită, în special, abilitaţii sale de a se mişca în permanenţa. Nu îi ştim nici o adresă permanenta, angajează pe oricine şi rareori foloseşte aceeaşi persoană de două ori. Ştim doar cum arătă pentru că unul dintre furnizorii lui de arme ne-a strecurat odată o poză. Trupul furnizorului a fost găsit câteva luni mai târziu, pe o barcă, spintecat din barbă şi până la abdomen cu un eviscerator de peşte – *după* ce îi dădusem o nouă identitate şi îl mutasem în alt loc.

— Înţeleg, zise ambasadorul delegat.

— Şi-a lăsat cuţitul la locul faptei, continua Moore. Mereu îşi lăsă armele în urmă, de la arbalete subacvatice la frânghii cu noduri, folosite pentru a sugruma.

— Lucruri legate de mare, spuse Williamson.

— Adesea, adăugă Moore. Bănuim că a făcut parte din forţele navale pe undeva – probabil nu pentru mult timp, motiv pentru care nu am putut să îi găsim urma. Dar în tot acest timp, Harponierul nu a lăsat nici un martor. Ceea ce înseamnă că ori nu a fost el cel care l-a atacat pe domnul Battat, ori îl vrea viu.

— Cu ce scop? întreba ambasadorul delegat, privindu-l pe Battat.

— Habar n-am, recunoscu Battat.

Cei trei tăcură pentru un moment. Singurul sunet care se auzea era zumzetul ventilatorului.

— Domnule Battat, prezenţa unui om ca Harponierul în această regiune ar putea avea implicaţii îngrozitoare pentru noi toţi, spuse ambasadorul delegat.

— Asta ar fi un alt motiv pentru care noi ar fi trebuit să fim la curent cu toate astea, continua Moore mânios. La naiba, îi *cunoaştem* pe tipii care ne supraveghează sub acoperire şi nu au mai fost prin preajma de zile întregi. Sunt prea ocupaţi să găsească un spion rus care a evadat din închisoare acum două zile.

— Încă o dată, îmi pare rău, adăugă Battat.

— Te-ar deranja să rămâi la Baku în timp ce încercam să dezlegăm acest mister? întreba ambasadorul delegat.

— Deloc, răspunse Battat. Vreau să ajut.

— Să sperăm că nu e prea târziu pentru asta, zise Moore.

Se ridicară.

— Şi cu *Rachel* cum rămâne? întreba Battat.

— Am trimis un avion mic să o caute, îi spuse Moore. Dar au avut un avans de câteva ore şi Dumnezeu ştie în ce direcţie au luat-o! Nu sunt prea optimist.

— Nu puteţi lua urma numelui vasului? întreba Battat. Nu există vreun registru local?

— Ba da, îi zise Moore, *dar Rachel* nu se afla în el. Verificam dosare din Daghestan, Kalmîkia şi alte republici de la Marea Caspică, dar eu cred că e o escrocherie la mijloc.

Moore îi arătă lui Battat o cameră mică de oaspeţi, la etajul al doilea al clădirii. Într-un colţ era un pat de campanie, iar Battat se întinse pentru a medita. Barca, muzica pe care o ascultau acolo, clipa în care îl văzuse pe bărbatul de pe punte – derulă din nou toate sunetele şi imaginile, căutând o informaţie nouă. Ceva ce i-ar putea spune cine făcea parte din echipajul lui *Rachel,* cum erau îmbrăcaţi sau de unde ar fi putut să vină. În timpul şedinţelor de extragere a informaţiilor aflate în subconştient, investigatori instruiţi obişnuiau să îi facă pe agenţi să retrăiască experienţe, pentru a-i ajuta să îşi reamintească detalii pierdute, îi întrebau de culoarea cerului, despre cum arata apa, de forţa pe care o avea vântul sau despre mirosurile prezente în zona. Odată ce agentul se reconecta la scenă, investigatorul îl făcea să se mişte, îi cerea să descrie marcaje distinctive de pe carena vasului său dacă existau steaguri ia pupa, sau vreun catarg, sau sunete venind de pe punte ori din cala. Battat era mereu surprins să descopere cât de multă informaţie putea stoca creierul, deşi aceasta nu era mereu imediat accesibilă.

Deşi Banat închise ochii, respira încet şi adânc şi trecu în

revistă tot ceea ce presupunea o asemenea şedinţa, nu îşi putea aminti nimic care să îl aducă mai aproape de cine era pe vas sau de direcţia din care ar fi putut veni atacatorul său. Nici măcar nu îşi putea aminti ce ţesătura simţise pe braţul care îl sufocase sau mirosul atacatorului. Nu putea să îşi amintească dacă se atinsese de obrazul bărbatului şi dacă avea barbă sau nu. Battat fusese prea preocupat să supravieţuiască.

Ochii săi râmaseră închişi. Nu mai priviră în trecut, dar se uitară în viitor. Avea să rămână la Baku, dar nu doar pentru că aşa îi ceruse ambasadorul delegat. Până avea să afle cine îl atacase, încrederea lui era sfărâmată, iar viaţa lui era în mâinile lor.

Îşi dădu seama că poate din acest motiv fusese lăsat în viaţa.

9

Washington, D.C.
Luni, 11-55 a.m.

Hood fusese întotdeauna impresionat de felul atât de diferit în care arata Washingtonul în timpul zilei, faţa de noaptea. Noaptea, faţadele albe erau luminate puternic şi păreau a nu avea rival, strălucind cu măreţie olimpiană. Ziua situat printre clădiri modeme de birouri, anunţuri de vânzări, reclame strălucitoare de restaurante, iar mai jos un trafic rapid, zgomotos şi permanent, cu baricade de securitate din beton şi oţel, peisajul părea mai mult antic decât nemuritor.

Şi totuşi, ambele panorame reprezentau Washingtonul. Ele reprezentau o birocraţie veche, din ce în ce mai solidă, care trebuia luată în seamă şi o viziune a măreţiei care nu putea fi ignorată sau diminuată.

Hood îşi parcă maşina la Ellipse, în partea sudică Traversa. E Street şi merse pe East Executive, către poarta estică de acces. După ce trecu de un detector de metale, i se permise intrarea prin poarta de fier şi îl aştepta în aripa de est pe unul dintre consilierii Primei Doamne.

Dintre toate punctele de reper din Washington, lui Hood îi plăcuse întotdeauna Capitoliul. În primul rând, aici era creierul guvernului, locul unde Congresul „punea pe roate” ideile preşedintelui. Uneori, roţile sunt pătrate sau au mărimi diferite, dar nimic nu s-ar mişca fără ele. Apoi, clădirea însăşi era un vast muzeu de artă şi istorie, cu comori la tot pasul. Aici, o plăcuţa ce indica unde era localizat biroul congresmanului Abraham Lincoln. Dincolo, o statuie a generalului Lew Wallace, guvernator pentru un mandat în New Mexico şi autor al lui *Ben-Hur*[6]*.* În altă parte, un semn indicând starea căutărilor pietrei de temelie a clădirii, care fusese aşezată cu două sute de ani în urmă, în cadrul unei ceremonii puţin luate în seamă şi fusese îngropată, iar apoi rătăcită printre numeroasele modificări făcute la fundaţie.

[6] Nuvela ce are ca personaj principal pe prinţul evreu cu acelaşi nume şi a cărei acţiune are loc în vremea Imperiului Roman, (n.tr.).

Casa Alba nu era la fel de impunătoare precum Capitoliul. Era o clădire mult mai mică, cu vopsea scorojită şi înveliş din lemn pe exterior. Dar fundaţia şi coloanele, încăperile şi multe colţuri familiare se împleteau în memoria americanilor cu imagini ale liderilor vestiţi, capabili de lucruri mari – sau, uneori, de lucruri ruşinoase, umane. Aceasta va rămâne întotdeauna centrul simbolic al Statelor Unite.

Un tânăr asistent al Primei Doamne îşi făcu apariţia. Îl însoţi pe Hood la liftul care îi transporta până la etajul trei. Hood era puţin surprins de faptul că Prima Doamnă voia să îl primească la acest etaj. Avea un birou la primul etaj, unde îşi primea de obicei vizitatorii.

Hood fu condus în salonul Primei Doamne, care se învecina cu dormitorul prezidenţial. Era o cameră mică, cu o uşă principală care ducea spre coridor şi o alta despre care bănuia el că ar fi dus la dormitor. Lângă peretele îndepărtat era o canapea aurie, iar în faţa ei două fotolii de acelaşi fel, impunătoare şi confortabile. Cu o măsuţă de cafea între ele. Lângă peretele opus se găsea un birou înalt, pe care era aşezat un laptop. Covorul persan era alb cu roşu şi auriu; draperiile albe erau trase. Un mic candelabru inunda camera cu raze de lumină.

Hood privi cele două portrete de pe perete. Unul o reprezenta pe Alice Roosevelt, fiica lui Theodore. Celălalt o înfăţişa pe Hannah Simpson, mama lui Ulysses S. Grant. Hood tocmai se întreba ce căutau acele portrete acolo, când intră Prima Doamnă. Era îmbrăcată lejer, într-o pereche de pantaloni largi bej şi un pulover asortat. Asistentul închise uşa după ea, lăsându-i singuri.

— Nancy Reagan le-a găsit în pivniţă, zise Megan.

— Poftim?

— Portretele, spuse ea. Le-a găsit ea însăşi. Nu-i plăcea ideea că nişte femei să fie uitate într-o cameră prăfuită.

Hood zâmbi. Se îmbrăţişară uşor, iar Megan se îndreptă spre canapea.

— Încă mai sunt lucruri minunate acolo, adaugă ea, în timp ce se aşezară. Mobile, cărţi, documente, lucruri ca plăcuţa de scris a lui Tad Lincoln şi un jurnal care i-a aparţinut lui Florence Harding.

— Am crezut că multe dintre aceste amintiri simt în muzeele Smithsonian.

— Multe sunt. Dar multe lucruri legate de familie sunt încă aici. Oamenii s-au plictisit de toate scandalurile petrecute de-a

lungul anilor, zise Megan. Casa Albă a fost şi este un cămin, iar ei uită asta. Aici s-au născut şi au crescut copii, aici au avut loc nunţi, zile de naştere şi sărbători.

Sosi cafeaua, iar Megan tăcu pe timpul cât aceasta fu servită. Hood o privi, în timp ce angajatul Casei Albe aşează în linişte serviciul de argint, turna prima ceaşcă şi apoi plecă.

Patima din vocea lui Megan era exact aşa cum şi-o amintea Hood. Nu făcea nimic fără să nu se implice foarte tare, fie că se adresa unei mulţimi, pleda pentru mărirea subvenţiilor pentru educaţie, în cadrul unor talk-show-uri televizate, sau discută cu un vechi prieten despre Casa Albă. Dar în expresia ei era ceva ce el nu mai văzuse până atunci. Entuziasmul de altădată îi dispăruse din privire. Părea înspăimântată. Confuză.

Hood îşi ridica ceaşca, sorbi din cafea apoi se întoarse către Megan.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse Prima Doamnă.

Îşi ţinea ceaşca şi farfuriuţa în poală şi privea în jos.

— Ştiu că eşti ocupat şi că ai şi tu problemele tale. Dar nu e vorba doar despre mine sau despre preşedinte, Paul. E vorba despre naţiune, zise ea ridicând privirea.

— Ce s-a întâmplat? întreba Hood.

Megan respira adânc.

— Soţul meu s-a purtat ciudat în ultimele zile.

Megan tăcu. Hood nu vru să o preseze. Aştepta, în timp ce ea sorbi din cafea.

— În ultima săptămână a fost din ce în ce mai preocupat, spuse ea. Nu a mai întrebat de nepotul nostru, ceea ce e foarte ciudat. Zice că motivul este munca şi poate aşa e. Dar lucrurile au devenit foarte ciudate ieri. Asta rămâne între noi, adăugă ea, uitându-se cu subînţeles la Hood.

— Desigur.

Megan trase scurt aer în piept, pentru a putea continua.

— Înainte de dineul de ieri, l-am găsit stând în faţa măsuţei de toaletă. Era în întârziere. Nu făcuse duş şi nu se îmbrăcase. Se uita pur şi simplu în oglindă, era roşu la faţă şi arata de parcă ar fi plâns. Când l-am întrebat ce păţise, mi-a răspuns că făcuse exerciţii fizice, iar ochii îi erau injectaţi pentru că nu dormise. Nu l-am crezut, dar nu am zis nimic. Apoi, la recepţia dinaintea dineului, era lipsit de vlagă. Zâmbea şi era amabil, dar fără pic de entuziasm. Asta până a primit un telefon. A vorbit din birou şi

s-a întors după aproape două minute. Când a revenit, era complet diferit. Era exuberant şi încrezător.

— Aşa a părut a fi şi la dineu, încuviinţa Hood. Ce aţi vrut să spuneţi cu faptul că era lipsit de vlagă?

Megan se gândi puţin.

— Ştii cum arata cineva după o lungă călătorie cu avionul, pe diferite meridiane? întreba ea. Are o privire pierdută şi o reacţie întârziata la tot ce i se spune?

Hood încuviinţa.

— Exact aşa arata el înainte să primească telefonul, replica Megan.

— Ştiţi cine a sunat? întreba Hood.

— Mi-a spus că era Jack Fenwick.

Fenwick era un om liniştit şi competent, care fusese directorul de buget al preşedintelui în timpul primei administraţii. Se alăturase fundaţiei de analiză şi prognoza politica a lui Lawrence, American Sense, unde-şi adăugase la dosar rezultate ce ţineau de muncă de informaţii. Când preşedintele fusese reales, Fenwick devenise directorul Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA), care era o diviziune separată a Departamentului de Apărare. Spre deosebire de celelalte servicii de informaţii, NSA era autorizată să asigure sprijin pentru activităţi ale executivului ce nu ţineau de domeniul apărării.

— Ce i-a spus Fenwick preşedintelui? întreba Hood.

— Ca totul s-a rezolvat, îi dezvălui ea lui Hood. Doar atât a zis.

— Aveţi vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

Megan datina din cap.

— Domnul Fenwick a plecat la New York azi-dimineaţă, iar când l-am întrebat pe asistentul său ce a fost cu telefonul acela, mi-a răspuns foarte ciudat. M-a întrebat care telefon.

— Aţi verificat lista de apeluri?

Megan dădu din cap aprobator.

— Singurul telefon care a fost primit pe acea linie, la acea oră, a venit de la hotelul Hay-Adams.

Hotelul, vechi dar elegant, era localizat în cealaltă parte a parcului Lafayette, chiar peste drum de Casă Albă.

— L-am pus pe un membru al personalului să meargă la hotel azi-dimineaţă, continua Megan. A luat numele celor care au fost în tura de noapte, s-a dus la ei acasă şi le-a arătat fotografii cu Fenwick. Nu l-a recunoscut nimeni.

— Ar fi putut folosi intrarea din spate, spuse Hood. Aţi verificat registrul?

— Da, zise ea. Dar asta nu înseamnă nimic. Ar fi putut folosi nume false. Membrii congresului folosesc adesea hotelul pentru întâlniri particulare.

Hood ştia că Megan nu se referea doar la întâlniri politice.

— Dar asta nu a fost tot, continuă Megan. Când a coborât în Salonul Albastru, Michael a văzut-o pe doamnă senator Fox şi s-a dus la ea să-i mulţumească. A părut foarte surprinsă şi l-a întrebat de ce îi mulţumeşte. Iar el a răspuns „pentru finanţarea iniţiativei”. Mi-am dat seama că ea habar nu avea despre ce vorbea el.

Hood încuviinţă. Asta ar putea să explice confuzia pe care o observase el la doamnă senator Fox, când aceasta intrase în încăpere. Lucrurile începeau să se contureze puţin. Fox era membră a Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din cadrul Senatului. Dacă s-ar fi aprobat orice fel de operaţiune a serviciilor de informaţii, ea ar fi trebuit să fie la curent. Aparent, era la fel de surprinsă că şi Hood, la aflarea veştii despre operaţiunea internaţională de schimb de informaţii. Preşedintele ori a presupus, ori a aflat, posibil de la Jack Fenwick, ca ea a facilitat această operaţiune.

— Cum s-a comportat preşedintele după dineu? întrebă Hood.

— Asta e de fapt partea cea mai gravă, zise Megan.

Începu să îşi piardă calmul. Îşi puse ceaşca de cafea deoparte, iar Hood proceda la fel. Se apropie apoi de ea.

— Pe când ne pregăteam de culcare, Michael a primit un telefon de la Kirk Pike.

Fost şef al serviciului de informaţii al marinei militare. Pike era noul director al CIA.

— A vorbit din dormitor, continuă Megan. Conversaţia a fost scurtă, iar când Michael a închis, s-a aşezat pur şi simplu pe pat, privind în gol. Părea şocat.

— Ce i-a spus Pike?

— Nu ştiu, răspunse Megan. Michael nu mi-a spus. Poate că nu a fost nimic, doar vreo informaţie nouă care l-a pus pe gânduri. Dar nu cred că a închis un ochi toată noaptea. Când m-am trezit, nu mai era în pat şi a fost în şedinţe toată ziua. De obicei vorbim pe la ora unsprezece, chiar dacă doar ne salutăm, dar astăzi nu.

— Aţi discutat cu medicul preşedintelui despre asta? întrebă

Hood.

— Dacă doctorul Smith nu poate găsi problema, s-ar putea să îl recomande pe doctorul Benn, spuse Megan, clătinând din cap.

— Psihiatrul de la Walter Reed, zise Hood.

— Exact, replica Megan. El şi doctorul Smith lucrează împreuna. Paul, doar ştii ce se va întâmpla dacă preşedintele Statelor Unite merge să consulte un psihiatru. Oricât am încerca să păstrăm secretul, riscurile sunt mult prea mari.

— Riscurile sunt şi mai mari dacă preşedintele nu se simte bine, adăuga Hood.

— Ştiu asta, spuse Megan. De aceea am vrut să te întâlnesc. Paul, se întâmpla prea multe lucruri fără sens. Dacă e ceva în neregulă cu soţul meu, o să insist să meargă la doctorul Benn, la naiba cu implicaţiile politice. Dar înainte să îi cer lui Michael să facă asta, vreau să ştiu dacă se mai întâmpla şi alte lucruri.

— Erori în sistemul de comunicaţii sau un hacker care face farse, zise Hood. Şi poate mai mulţi spioni chinezi.

— Da, aproba Megan. Exact.

Când el spuse asta, observa cum chipul lui Megan şi întreaga ei stare sufletească se înseninară. Dacă există o cauză exterioară, atunci problema ar fi putut fi rezolvată fără a-l afecta pe preşedinte.

— Să văd ce pot să aflu, îi făgădui Hood.

— Dar cu discreţie, zise Megan. Te rog, să nu se afle.

— Nu se va afla, o asigura Hood. Între timp, încercaţi să discutaţi cu Michael. Poate reuşiţi să îl faceţi să vorbească. Orice informaţie, orice nume, altele decât cele pe care mi le-aţi spus, vor fi de mare ajutor.

— Aşa o să fac, adăugă Megan, zâmbind. Eşti singurul în care am încredere pentru această problemă. Paul. Îţi mulţumesc că eşti aici.

Zâmbi şi el.

— O să îmi ajut şi un vechi prieten şi ţara. Nu mulţi au această şansă.

Megan se ridică. Îşi strânseră mâinile.

— Ştiu că nu îţi este uşor în perioada asta, spuse Prima Doamnă. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Bine, îi făgădui Hood.

Prima Doamnă plecă, iar asistentul ei se întoarse pentru a-l conduce pe Hood.

10

Baku, Azerbaidjan
Luni, 9.21 p.m.

Pat Thomas avu parte de două minuni într-o singură zi.

Mai întâi, avionul Aeroflot TU-154, programat să plece din Moscova la ora 6 după-amiază, chiar pleca. La timp. În afară de Uganda Royal Airways, poate dintre toate companiile cu care zburase Thomas, Aeroflot era cea mai cunoscută pentru întârzierile sale. Apoi, avionul ateriză în Baku la 8.45 seara, cu cinci minute mai devreme decât era planificat. În timpul celor cinci ani de activitate la ambasada americană din Moscova, lui Thomas nu i se întâmplase niciodată aşa ceva. În plus, în ciuda unui avion relativ plin, compania aeriană nu îi rezervase locul de două sau de trei ori.

Bărbat zvelt, înalt de aproape 1,80 metri, în vârsta de patruzeci şi doi de ani, Thomas era director adjunct al Informaţiilor publice (ADPI) din ambasada. Ceea ce însemna de fapt că Thomas era spion: anchetator diplomatic privat, aşa îşi înţelegea el acronimul. Ruşii ştiau în mod sigur acest lucru, motiv pentru care unul sau doi agenţi îl urmăreau întotdeauna pe Thomas, când se afla în public. Era convins că şi în Baku îl va aştepta cineva să se ţină după el. Tehnic vorbind, desigur, KGB-ul era de domeniul trecutului. Dar personalul şi infrastructura serviciilor secrete erau încă active şi foarte folositoare, ca de pildă Serviciul Federal de Securitate şi alte „servicii”.

Thomas era îmbrăcat într-un costum de iarna, de culoare gri, format din trei piese, care îi ţinea de cald pe gerul năprasnic ce venea dinspre Golful Baku. Thomas ştia că avea nevoie de mai mult – de o cafea georgiana puternică, sau de un coniac rusesc şi mai puternic – pentru a se încălzi după primirea la care se aştepta la ambasadă. Din nefericire, păstrarea de secrete faţă de propriul popor făcea de asemenea parte din meseria de spion. Poate că vor izbucni puţin, Thomas se va arăta plin de remuşcări şi toată lumea va merge mai departe.

Thomas fu întâmpinat de o maşină de la ambasadă. Nu se

grăbi să îşi azvârle singura valiza în portbagaj. Nu voia ca vreun agent rus sau azer să creadă că se grăbea Se opri pentru a-şi băga o acadea în gură, se întinse, apoi se urcă în maşina. Să pari plictisit. Asta era cheia succesului când te aşteptai să fii urmărit. Apoi, dacă trebuia să te grăbeşti brusc, aveai şanse mari să îl surprinzi sau să scapi de cel care te supraveghea.

Era un drum de treizeci de minute de la Aeroportul Internaţional Baku, până în zona golfului, unde se aflau ambasadele şi zonă comercială a oraşului. Thomas nu rămăsese niciodată aici mai mult de una sau două zile, deşi încă îşi dorea să facă acest lucru. Fusese la bazarurile de prin preajmă, la Templul Adoratorului de Foc, la Muzeul Covoarelor – un muzeu cu un asemenea nume trebuia vizitat – şi la cel mai faimos reper al locului. Tumul Fecioarei. Aflat în centrul vechi, lângă golf, datând de cel puţin două mii de ani, tumul cu opt etaje fusese construit de o tânără care ori voia să se încuie înăuntru, ori să se arunce în mare – nimeni nu ştia cu certitudine care versiune era adevărata Thomas ştia ce simţise ea.

Thomas fu condus să îl vadă pe ambasadorul delegat Williamson, care se întorsese de la cină şi stătea la birou, aşteptându-l. Îşi strânseră mâinile şi schimbară câteva cuvinte banale. Apoi ea lua un puţ şi nota oră pe un post-it. Puţin mai târziu, sosiră în biroul ei Moore şi Battat. Gâtul agentului era plin de vânătăi şi de zgârieturi. Şi în plus, părea extenuat.

Thomas îi întinse mâna lui Battat.

— Te simţi bine?

— Puţin zdruncinat, răspunse Battat. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Pat.

— Nu e nimic garantat, David. Să vedem cum putem rezolva problema, zise Thomas, strâmbându-se.

Thomas îl privi pe Moore, care stătea în picioare lângă Battat. Se întâlniseră de mai multe ori, la diverse conferinţe şi ceremonii organizate de ambasada asiatică. Moore era un om bun, ceea ce ei numeau un agent 24/7 – un agent care lucra douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. În acest moment, Moore nu făcea nici o încercare de a-şi ascunde supărarea şi starea sufletească sumbră.

Thomas îi întinse mâna. Moore îi răspunse cu acelaşi gest.

— Cum mai merge treaba? întrebă Thomas.

— Nu contează, răspunse Moore. Acum sunt nemulţumit. Nu

trebuia să se ajungă la situaţia asta.

— Domnule Moore, aveţi dreptate, admise Thomas, retrăgându-şi mâna. Dacă privim retrospectiv, ar fi trebuit să procedăm cu totul altfel. Întrebarea este ce putem face acum pentru a repara lucrurile.

— Nu scăpaţi aşa uşor, replica Moore, cu un zâmbet dispreţuitor. Echipa dumneavoastră a organizat aici o mică operaţiune fără ştirea noastră. Omul dumneavoastră spune că eraţi îngrijoraţi din cauza riscurilor de securitate şi a altor factori. Ce credeţi, domnule Thomas, ca azerii au un sistem atât de bine pus la punct? Că nu putem executa o misiune de supraveghere fără ştirea lor?

Thomas se îndreptă spre un fotoliu aflat în faţa doamnei Williamson.

— Domnule Moore, doamna Williamson, am avut un timp foarte scurt pentru a lua o decizie rapidă. Aceasta a fost greşită, nepotrivită. Întrebarea este ce facem acum? Dacă Harponierul este aici, îl putem găsi şi pune mâna pe el?

— Cum vă putem scoate din situaţia asta, vreţi să spuneţi? întreba Moore.

— Dacă doriţi, încuviinţa Thomas. Orice ca să putem trece peste asta şi să privim înainte.

— Nu va fi uşor, spuse Moore, relaxat. Nu am găsit nici o urmă a vasului pe care domnul Battat spune că l-a văzut şi avem un om care supraveghează aeroportul. Astăzi nu a plecat nimeni care să semene cu Harponierul.

— Ce-ar fi s-o luăm invers? întreba Thomas. De ce ar fi Harponierul în Baku?

— Exista anumite ţinte de care un terorist mercenar ar fi interesat, explica Moore. Sau poate că era doar în trecere, în drum spre altă republica sau spre Orientul Mijlociu. Doar ştiţi cum sunt oamenii ăştia Rareori aleg calea cea mai scurtă spre o destinaţie.

— Dacă Baku a fost doar un popas, probabil că Harponierul a plecat de mult, zise Thomas. Să ne concentrăm pe posibilele ţinte din zonă şi pe motivele pentru care ar putea fi atacate.

— Nagorno-Karabah şi Iranul ne preocupă cel mai mult, adăuga Williamson. Populaţia din regiune a votat pentru o republică independentă, în timp ce Azerbaidjan şi Armenia se luptă ca să o revendice. Când Azerbaidjanul va avea destui bani

pentru a cumpăra arme mai sofisticate pentru armata sa probabil că întreaga regiune va exploda Asta ar fi destul de rău pentru ambele naţiuni, dar cu Iranul la doar douăzeci şi cinci de kilometri spre sud, totul s-ar putea termina dezastruos. Cât despre Iran, chiar fără să ne gândim la situaţia din Nagorno-Karabah, Teheran şi Baku şi-au disputat ani în şir problemele accesului la toate „bunătăţile”: de la petrolul din larg, până la sturionii şi caviarul din Marea Caspică. Când Uniunea Sovietică deţinea controlul asupra Mării Caspice, a luat tot ce a vrut. Şi nu numai că există aceste probleme, dar ele se şi suprapun, spuse Williamson. Forajul neglijent al Azerbaidjanului a pricinuit formarea unei pelicule de ţiţei groase de peste jumătate de centimetru, în zone ale mării de unde Iranul pescuieşte sturioni. Poluarea ucide peştii.

— Care este situaţia în cazul petrolului, mai exact? întreba Thomas.

— Exista patru terenuri petrolifere importante, răspunse Williamson. Azeri, Chirag, Guneshli şi Azerbaidjan. Azerbaidjanul şi membrii consorţiului de vest, care sprijină forajele, sunt convinşi că legea internaţionala le protejează drepturile exclusive asupra locurilor respective. Dar pretenţia lor se bazează pe frontiere care sunt definite de legile pescăreşti, pe care nici Iranul şi nici Rusia nu vor să le aplice. Până acum, discuţiile au avut loc doar la nivel diplomatic.

— Dar dacă cineva a pregătit o nouă acţiune undeva, opina Thomas, cum ar fi o explozie la ambasada sau un asasinat?

— Ar putea provoca o reacţie în lanţ dezastruoasă, afectând vreo şase naţiuni vecine, proviziile de petrol din lumea întreaga şi atrăgând Statele Unite într-un conflict internaţional major, aprecie Williamson.

— De aceea ne place să fim informaţi despre acţiuni sub acoperire desfăşurate în spatele micului nostru avanpost, adăuga Moore sarcastic.

— Mea culpă. Dar sunteţi de acord să privim înainte şi nu în urmă? zise Thomas, clătinând din cap.

Moore se uita la el o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Prin urmare, interveni Williamson, uitându-se pe notiţe, după câte înţeleg, sunt două scenarii posibile. Primul ar fi că individul care l-a atacat pe domnul Battat nu era Harponierul, caz în care am putea avea de-a face doar cu un contrabandist de

droguri sau de arme. Unul care l-a luat pe domnul Battat prin surprindere şi apoi a dispărut.

— Corect, admise Thomas.

— Care sunt şansele să se întâmple aşa ceva? întreba Williamson.

— Nu prea sunt, răspunse Thomas. Ştim că Harponierul este în zonă. Un funcţionar din cadrul Biroului de informaţii al Departamentului de Stat era în avionul companiei Turkish Airlines, în zborul de la Londra spre Moscova şi a încercat să îl identifice pe Harponier. A încercat să îl urmărească, dar i-a pierdut urma.

— Vreţi să spuneţi că un funcţionar al acestui birou şi cel mai căutat terorist din lume au fost pur şi simplu în acelaşi avion? zise Moore.

— Nu ştiu de Harponier, ci doar de funcţionarul Departamentului de Stat, replica Thomas. Dar descoperim că din ce în ce mai mulţi terorişti şi spioni folosesc mijloace şi rute frecventate de diplomaţi pentru a se deplasa. Încearcă să adune informaţii de pe laptopuri şi din conversaţii telefonice. Departamentul de Stat a avertizat de mai multe ori în această privinţa. Poate că a fost o coincidenţa; poate că era vreo dischetă sau vreun număr de telefon pe care Harponierul voia să le fure când oficialul era la toaletă. Nu ştiu.

— Pe ce se baza oficialul pentru a-l identifica pe Harponier? întrebă Williamson.

— Pe singura fotografie de care dispunem, îi răspunse Thomas.

— Era o poză bună, demnă de încredere, o asigură Moore.

— Am fost anunţaţi şi am făcut câteva cercetări, continua Thomas. S-au potrivit cu unele informaţii pe care le-am obţinut în mod independent. Pasagerul călătorea sub un nume fals şi cu un paşaport britanic contrafăcut. Am verificat companiile de taxi şi am aflat că a comandat o maşina, care l-a preluat de la Kensington Hilton, din Londra. A stat acolo doar o noapte şi s-a întâlnit cu câţiva oameni care, potrivit spuselor portarului, aveau înfăţişarea şi accentul celor din Orientul Mijlociu. Am încercat să-l urmărim pe individ în Moscova, dar nu l-a văzut nimeni părăsind terminalul. Aşa că am verificat zborurile către alte zone. Cineva care se potrivea descrierii a prezentat un paşaport rusesc, cu numele de Gardner şi a zburat către Baku.

— Atunci chiar este vasul Harponierului, spuse ambasadorul delegat Williamson, pe neaşteptate. Trebuie să fie.

Ceilalţi o priviră.

— Aţi auzii de el?

— Da. Am fost şi eu la colegiu, replica Williamson. Gardner este căpitanul vasului *Rachel* în *Moby Dick.* Este unul dintre vasele care urmăreau balena albă, care scapă întotdeauna Pot să adaug că nu a prins-o.

— Harponierul, spuse Thomas, privindu-l pe Battat cu un aer trist. La naiba! Desigur. A făcut totul pentru ca noi să-l observăm.

— Iată un terorist inteligent, zise Moore. Dacă recunoşti aluzia crezi că e o glumă şi nu te deranjezi să urmăreşti firul. Dacă presupui că e adevărat, atunci Harponierul ştie unde o să îl cauţi. Şi o să fie acolo ca să te oprească.

— Dar vasul era real, adăuga Battat. Am văzut numele.

— Un nume care a fost pus acolo ca să îţi distragă atenţia pentru un timp, spuse Thomas. La naiba! Foarte bine lucrat.

— Ceea ce ne conduce la cel de-al doilea scenariu, devenit brusc şi cel mai plauzibil, spuse Williamson. Dacă Harponierul a fost la Baku, sunt două lucruri pe care trebuie să le aflăm cât se poate de repede. Mai întâi, ce voia apoi, unde se afla acum. Nu-i aşa?

Thomas încuviinţa.

— Pun pariu că nici nu mai foloseşte paşaportul rusesc. O să intru în computerele de la hotel şi o să verific numele oaspeţilor, în paralel cu baza noastră de date pentru paşapoarte. Să vedem dacă apare vreun nume, adăugă Moore, ridicându-se.

— E de asemenea posibil să lucreze cu oameni de aici, caz în care poate că nu sta la hotel, interveni Thomas.

— O să vă dau o listă cu celulele teroriste cunoscute sau suspectate, îi zise Moore. Dumneavoastră şi domnul Battat puteţi confrunta aceste date cu cele ale oamenilor cu care Harponierul se poate să mai fi lucrat în trecut.

Battat spuse că aşa va face.

— Ar mai trebui să încercam ceva, adăugă Thomas. Ne-am cam epuizat resursele din Moscova înainte de sosirea domnului Battat. Nu erau foarte eficiente, dar nu am mai avut timp şi de altceva. Ce ziceţi de alte guverne din regiune?

— Nu am avut cu nici unul acţiuni operative semnificative, recunoscu ambasadorul delegat. Nu deţinem personal pentru

întreţinerea relaţiilor şi multe republici, incluzând Azerbaidjanul şi-au folosit resursele pentru probleme interne. Sunt ocupaţi să se spioneze unii pe alţii, în special în ceea ce priveşte Cecenia.

— De ce? întreba Battat.

— Pentru că, în ciuda coaliţiei guvernamentale care există pe hârtie, Cecenia este în realitate controlată de miliţiile islamiste, care intenţionează să destabilizeze şi să distrugă celelalte republici, inclusiv Rusia, zise ea. Sper ca iniţiativa pe care a anunţat-o preşedintele aseară, la Washington, va remedia problema.

— Ce iniţiativă? întreba Battat.

— O cooperare pe linie de informaţii cu Organizaţia Naţiunilor Unite, îi explica Moore. A anunţat asta aseară la Washington.

Banat îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiţi, *ar fi* un loc unde am putea să încercăm, spuse Thomas. Acum câţiva ani, îmi amintesc să fi auzit că Centrul Naţional de Management al Crizelor avea legături cu o grupare rusească, localizată în Sankt Petersburg.

— O grupare rusească de management al crizelor, zise Moore. Da, îmi amintesc că am auzit despre asta.

— Pot să sun la Washington şi să le cer să contacteze Centrul de Comandă, adăugă Moore. Să vedem dacă încă mai au relaţii cu ruşii.

— Dacă sunaţi, cereţi-le să îl contacteze pe Bob Herbert, sugeră Thomas. Este şeful Informaţiilor – un tip foarte capabil, din câte am auzit. Se pare că noul responsabil, generalul Rodgers, e cam rigid.

— Dar nu conduce el Centrul de Comandă, replica ambasadorul delegat.

— Dar cine? întreba Thomas.

— Paul Hood, răspunse ambasadorul delegat. Am primit o informaţie azi-dimineaţă. Şi-a retras cererea de demisie.

— Pariez că nu va fi implicat în programul de informaţii al ONU, chicoti Moore.

— Nu contează, zise Thomas, să-l contacteze pe Herbert. Harponierul s-ar putea să se strecoare din regiune îndreptându-se spre nord, în Peninsulă Scandinavă. Dacă face asta, poate că ruşii ne vor ajuta acolo.

Thomas fu de acord. Toată lumea se ridica, iar Thomas îi întinse mâna ambasadorului delegat.

— Mulţumesc pentru tot, spuse el. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

— Până acum, nu s-a petrecut nimic foarte grav.

— O să avem grijă nici să nu se petreacă, adăugă Thomas.

— O să trimit să se pregătească o cameră pentru voi doi, spuse Williamson. Nu e nimic luxos, dar e un loc unde te poţi odihni.

— Mulţumim, zise Thomas. Dar până nu îl găsim pe omul nostru, presimt că nu voi dormi prea mult.

— Nici unul dintre noi nu va dormi, domnule Thomas, îl asigura Williamson. Vă rog să mă scuzaţi, ambasadorul Small trebuie să se întoarcă de la Washington la ora 10 seara. Va dori să i se prezinte un raport cât mai repede posibil.

Thomas pleca şi străbătu coridorul către biroul lui Moore. Nu-i plăcea deloc că îl pierduse pe Harponier. Şi nici că ticălosul râdea probabil de ei, pentru că înghiţiseră momeala cu balena. Se mai întreba dacă Harponierul ar fi putut şti cumva că Battat venise de la Moscova. Poate că din acest motiv îl lăsase în viaţa pe agent, ca să creeze un conflict între birourile CIA din Moscova şi Baku. Sau poate că a făcut-o doar ca să îi pună în încurcătură, să îi facă să piardă timp întrebându-se de ce nu le omorâse agentul.

Thomas clătină din cap. „Ai mintea în zece locuri, se mustră el. Trebuie să te concentrezi.” Dar avea să fie greu, Thomas ştia asta, pentru că Harponierul era un om căruia îi plăcea să-şi debusoleze urmăritorii, împletind jocurile cu realitatea.

Şi până acum făcuse o treabă a naibii de bună.

11

Washington, D.C.
Luni, 3.00 p.m.

În biroul Roşcatului suna telefonul mobil. Îi goni pe cei doi asistenţi, care închiseră uşa după ei. Apoi îşi roti scaunul, astfel încât spătarul înalt din piele să fie îndreptat spre uşă. Privi pe fereastră, scoase celularul din buzunarul interior al hainei şi răspunse după ce acesta suna de cinci ori. Dacă telefonul era furat său pierdut şi cineva ar fi răspuns mai devreme, cel care suna fusese instruit să închidă.

— Da? răspunse Roşcatul cu o voce liniştită.

— A încheiat prima etapă, spuse celălalt. Totul se petrece conform planului.

— Mulţumesc, zise Roşcatul şi puse capăt convorbirii.

Forma imediat un alt număr. I se răspunse după ce telefonul sună de cinci ori.

— Alo? rosti o voce gravă.

— Merge conform planului, spuse Roşcatul.

— Foarte bine. Aprecie celălalt.

— Vreo veste de la Benn? întreba Roşcatul.

— Încă nu, răspunse interlocutorul. O să apară.

Cei doi închiseră.

Roşcatul îşi puse telefonul înapoi în buzunarul hainei. Îşi privi cu atenţie biroul şi întreaga încăpere. Fotografii cu preşedintele şi cu şefii altor sate. Scrisori de apreciere. Un steag american de mici dimensiuni, pe care i-l dăduse mama sa. El îl purtase, împăturit într-un buzunar de la spate, în timpul misiunii din Vietnam. Acum era înrămat pe perete, încă şifonat şi pătat de sudoare şi de noroi, esenţele luptei.

După ce îşi chemă asistenţii înapoi în birou, caracterul banal al acelei acţiuni, întoarcerea la rutină evidenţiară natura extremă şi complexă a ceea ce el şi partenerii săi întreprindeau. Să refaci harta politică şi economică a lumii era una. Dar să o faci rapid, cât ai bate din palme, era fără precedent.

Acţiunea era înfricoşătoare, dar şi emoţionanta. Dacă

operaţiunea avea vreodată să devină publică, ar fi fost considerată monstruoasă de către unii. Dar pentru mulţi, semăna cu Revoluţia Americană şi cu Războiul Civil de pe vremea lor. Şi cu implicarea Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, înainte de Pearl Harbour. Roşcatul spera că, în cazul în care acţiunile lor ar fi fost vreodată dezvăluite, oamenii să înţeleagă de ce au fost necesare. Ca lumea în care existau Statele Unite era total diferită de cea în care Statele Unite se născuseră. Ca pentru a te dezvolta, trebuia uneori să distrugi. Uneori reguli, alteori vieţi.

Uneori şi una şi alta.

12

Câmp Springs, Maryland
Luni, 3.14 p.m.

Paul Hood o suni pe doamnă senator Fox după ce se întoarse de la Casa Alba. Ea recunoscu faptul că era total confuza după discuţia cu preşedintele şi chiar se pregătea să îi telefoneze acestuia, pentru a vorbi despre asta. Hood îi ceru să mai aştepte un timp, pentru a avea şi el şansa să analizeze întreaga situaţie. Ea fu de acord. Apoi Hood îl sună pe Bob Herbert. Îl puse pe şeful Informaţiilor la curent cu ceea ce discutase cu Prima Doamnă, după care îi ceru lui Herbert să afle tot ce se putea despre apelul dat de la hotel şi dacă mai observase şi altcineva că preşedintele se comporta ciudat. Pentru că Herbert păstra legătura cu atât de mulţi oameni – fără a le cere niciodată nimic, doar pentru a afla ce mai făceau, ce se mai întâmpla prin familiile lor – îi era foarte uşor să sune şi să strecoare o întrebare importantă în vorbăria obişnuita, fără să dea de bănuit că ar căuta informaţii.

Acum, cei doi erau înapoi în biroul lui Hood. Dar acest Herbert care intra pe uşa în scaunul cu rotile se schimbase.

— E totul în regulă? întrebă Hood.

Nativul din Mississippi, de obicei binedispus, nu răspunse imediat. Era extrem de preocupat şi se holba la ceva ce numai el putea să vadă.

— Bob? insista Hood.

— Au crezut că l-au prins, zise Herbert.

— Despre ce vorbeşti?

— Un prieten de-al meu din CIA mi-a strecurat nişte informaţii de la ambasada din Moscova, spuse Herbert.

— De ce?

— Aparent, au avut o pistă solidă conform căreia Harponierul se afla în Baku, răspunse Herbert, oftând adânc.

— Iisuse, exclamă Hood. Cu ce scop?

— Nu ştiu, spuse Herbert. Şi l-au pierdut. Au trimis un amărât de agent în recunoaştere şi – surpriză! – a fost scos din circulaţie. Nu pot să le reproşez faptul că au vrut să fie discreţi în această

misiune, dar cu un individ ca Harponierul, trebuie să-ţi aduci întăriri.

— Unde e acum? întreba Hood. Putem face ceva?

— Habar nu au unde s-a dus, răspunse Herbert, dând uşor din cap şi învârtind monitorul computerului pentru a-l ridica din suport. De aproape douăzeci de ani, ceea ce mi-am dorit cel mai mult a fost să pot să îl apuc pe ticălos de gât să strâng foarte tare şi să îl privesc în ochi când moare. Dacă nu pot avea asta, atunci vreau să ştiu că putrezeşte undeva, într-o celulă, fără să mai spere că va vedea vreodată lumina zilei. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

— Având în vedere ceea ce a făcut, nu ceri, răspunse Hood.

— Din nefericire. Moş Crăciun nu mă ascultă, spuse Herbert cu amărăciune şi îşi roti monitorul pentru a-l putea vedea. Destul despre nemernicul ăsta Hai să vorbim despre preşedinte.

Herbert se răsuci în scaun. Hood îi putea vedea furia din priviri, din rigiditatea gurii, din mişcările încordate ale degetelor.

— L-am pus pe Matt Stoll să verifice listele de apeluri de la Hay-Adams.

Matt Stoll era expertul în computere de la Centrul de Comandă.

— A intrat în bazele de date ale Bell Atlantic, spuse Herbert. E adevărat ca apelul a fost dat din hotel, dar nu a fost iniţiat din nici una dintre camere, ci chiar din sistem.

— Adică?

— Adică cineva nu a vrut să se afle într-una dintre camerele unde ar fi putut fi văzut venind sau plecând, zise Herbert. Aşa că a ajuns la reţea din altă parte.

— Cum adică „a ajuns” la reţea? Întreba Hood.

— A instalat un modem pentru a transfera apelul din altă parte, explică Herbert. Asta se cheamă „pătrundere forţată în sistem prin dial-up”. Este aceeaşi tehnologie pe care escrocii specializaţi în domeniul telefoanelor o folosesc pentru a genera tonuri de apel false la telefoanele publice, pentru a obţine numere de conturi ale cărţilor de credit şi ale băncilor. Tot ce trebuie să faci e să obţii acces la reţea folosind o anumită portiţă a sistemului. Eu şi Matt am adus o schiţa a hotelului. Cel mai bun loc pentru a face acest lucru ar fi fost camera de comunicaţii de la subsol. Acolo e toată reţeaua. Dar nu există decât o intrare şi este supravegheată de o cameră video – prea riscant. Noi

bănuim că persoana care a intrat în reţea s-a dus la unul din cele două telefoane publice de lângă barul Off the Record.

Hood ştia barul foarte bine. Telefoanele erau chiar lângă uşa care dădea spre H Street. Erau în nişte cabine asemenea unor dulapuri, iar în acel loc nu existau camere video. Cineva putea să se strecoare înăuntru şi să iasă fără a fi văzut.

— Prin urmare, cu ajutorul unui program sofisticat de dial-up, Jack Fenwick ar fi putut să îl sune pe preşedinte de oriunde, zise Hood.

— Exact, răspunse Herbert. După câte ne putem da seama. Prima Doamnă are dreptate. Fenwick este în New York acum, participând probabil la întâlniri de nivel înalt cu ambasadori ai Naţiunilor Unite. Am făcut rost de numărul lui şi am sunat de câteva ori, dar a răspuns mesageria vocală, i-am lăsat mesaje să mă sune, spunându-i că e urgent, i-am lăsat acelaşi mesaj acasă şi la birou. Până acum, nu am primit nici un răspuns. Între timp, eu şi Mike am verificat la celelalte departamente de informaţii. Toate erau la curent cu anunţul preşedintelui. Şi doar unul era implicat în această operaţiune de cooperare cu Naţiunile Unite.

— Agenţia Naţionala de Securitate, spuse Hood.

— Ceea ce înseamnă că domnul Fenwick trebuie să-i fi prezentat preşedintelui nişte argumente solide pentru a-l convinge că se pol descurca singuri în această operaţiune, fu de acord Herbert.

Herbert avea dreptate, deşi, într-un fel, Agenţia Naţionala de Securitate ar fi fost perfectă pentru a colabora cu noi parteneri în acest domeniu. Misiunile principale ale NSA sunt în domeniile criptologiei, protejării dar şi interceptării comunicaţiilor. Spre deosebire de CIA şi de Departamentul de Stat, NSA nu este autorizată să utilizeze personal aflat sub acoperire, în afara graniţelor SUA. Astfel, ei nu generează tipul de paranoia instantanee care ar speria guvernele străine în ceea ce priveşte cooperarea. În cazul în care Casa Alba caută un serviciu de informaţii care să fie corespondentul perfect al ONU, acesta era NSA. Surprinzător era totuşi faptul că preşedintele nu informase şi celelalte agenţii. Şi ar fi trebuii cel puţin să o înştiinţeze pe doamnă senator Fox. Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului este direct responsabil de aprobarea programelor de neproliferare, antiterorism, antinarcotice, contraspionaj şi activităţi sub acoperire în

străinătate. Ceea ce propusese preşedintele intra cu siguranţa în jurisdicţia lor.

Dar pentru că NSA chiar lucrează independent şi în domenii foarte bine definite, este şi cea mai puţin aptă în ceea ce priveşte organizarea şi gestionarea unei misiuni complexe, de tipul celei descrise de preşedinte. Acesta era motivul pentru care Hood nu îl crezuse pe Lawrence când anunţase iniţiativa în timpul dineului. De aceea, o parte din el încă refuza să creadă acest lucru.

— Ai vorbit cu Don Roedner despre asta? întreba Hood.

Roedner era adjunctul consilierului de securitate naţionala, al doilea că funcţie după Fenwick.

— E cu Fenwick, nu l-am prins nici pe el la telefon, răspunse Herbert. Dar am vorbit cu asistentul adjunctului consilierului de securitate naţionala, Al Gibbons. Şi aici lucrurile devin puţin ciudate. Gibbons spune că a fost prezent la o şedinţa a NSA, duminică după-amiaza, unde Fenwick nu a menţionat absolut nimic despre o cooperare cu alte naţiuni în domeniul informaţiilor.

— Preşedintele a participat la şedinţa?

— Nu, răspunse Herbert.

— Dar după doar câteva ore, Fenwick l-a sunat pe preşedinte şi aparent i-a spus că exista o înţelegere de cooperare în domeniul informaţiilor cu câteva guverne străine, spuse Hood.

Herbert încuviinţa.

Hood lua acest lucru în considerare. Era posibil ca iniţiativa Organizaţiei Naţiunilor Unite să fie cunoscută de un număr limitat de persoane, iar Gibbons să nu facă parte dintre acestea. Sau poate că se dădea o luptă birocratică între diferite diviziuni ale NSA. N-ar fi fost pentru prima dată. Când Hood venise pentru prima dată la Centrul de Comandă studiase cele două rapoarte din 1997, care autorizaseră crearea centrului. Rapoartele 105-24, întocmit de Comisia Specială a Senatului pentru Serviciile de Informaţii şi 105-135, publicat de Comisia Specială Permanentă a Camerei Reprezentanţilor. Pentru serviciile de informaţii – cele două organisme de sprijin ale Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului – semnalau amândouă instabilitatea extremă a comunităţii serviciilor de informaţii, cu „neînţelegeri în interior, risipă şi personal neinformat, lipsit de profunzime, precizie şi expertiza în analizele

politice, militare şi economice”, după cum conchideau acestea La fel de aspre erau şi rapoartele Congresului. Când Centrul de Comandă a fost înfiinţat printr-o hotărâre a Congresului, sarcina lui Hood fusese aceea de a-i angaja pe cei mai buni şi mai inteligenţi oameni, în timp ce CIA şi alte servicii de informaţii se ocupau de restructurare. Dar chiar ţinând cont de standardele comunităţii de informaţii, situaţia actuală era neobişnuita de vreme ce conducerea NSA nu ştia ce se întâmpla.

— Toată povestea asta pur şi simplu nu are sens, opina Herbert. La nivelul Centrului de Comandă şi CIA, avem deja planuri de cooperare oficială cu douăzeci şi şapte de naţiuni. Avem relaţii neoficiale cu alte unsprezece guverne, prin intermediul legăturilor cu oficiali de rang înalt. Serviciile de informaţii militare au propriile relaţii cu alte şapte naţiuni. Oricine l-a convins pe preşedinte să facă asta îşi doreşte o convenţie discretă, specifică, având un anumit scop.

— Ori asta, ori vor să îl facă de râs, aprecie Hood.

— Ce vrei să spui?

— Să îi prezinte un proiect, să îi spună că a fost aprobat de alte agenţii şi guverne străine, iar apoi el să facă o mare greşeala publica.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse Hood.

Nu ştia, dar nu îi plăcea cum evoluau lucrurile. Centrul de Comandă derulase odată o operaţiune psihologică, numită Realitate Alternativă, cu scopul de a-l prezenta pe Saddam Hussein ca fiind atât de paranoic încât să îşi atace pana şi cei mai de încredere sfătuitori. Dacă un guvern străin voia să-i facă una ca asta preşedintelui?

Era o idee forţată dar la fel erau şi uciderea de către KGB a unui disident, înţepându-l cu o umbrelă otrăvită şi încercarea CIA de a-i strecura lui Fidel Castro o ţigară otrăvită Şi totuşi, aceste lucruri se întâmplaseră.

Apoi, mai era o opţiune pe care nu voia să o ia în considerare: aceea că poate nu era vorba de un guvern străin, ci de cel american. Era posibil.

Putea fi însă o situaţie mai puţin sinistra Prima Doamnă spunea că soţul ei nu era în apele lui. Dacă avea dreptate? Lawrence petrecuse patru ani dificili la Casa Alba şi apoi încă opt ani grei ca să revină. Acum se afla din nou la putere. Asta

presupunea o mare presiune.

Hood cunoştea cazuri de preşedinţi care dăduseră semne de slăbiciune în timpul unor perioade îndelungi de stres: Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Richard Nixon şi Bill Clinton. Pe Nixon, consilierii săi cei mai apropiaţi l-au sfătuit să demisioneze nu numai pentru binele naţiunii, ci şi pentru sănătatea sa mentală, în cazul lui Clinton, personalul preşedintelui şi prietenii au hotărât să nu-i aducă medici sau psihiatri, ci să îl supravegheze îndeaproape şi să spere că va depăşi criza acuzaţiilor. Aşa a şi făcut.

Însa în cel puţin două cazuri, hotărârea de a-l lăsa pe preşedinte să ducă toată povara luării deciziilor, inclusiv în politică, nu a fost cea mai bună alegere. Wilson a făcut un atac cerebral, încercând să impună Congresului crearea Ligii Naţiunilor. Iar spre sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, consilierii cei mai apropiaţi se temeau pentru sănătatea lui Roosevelt, împovărat de presiunea de a câştiga războiul şi de a face planuri pentru o lume postbelică. Dacă i-ar fi inoculat ideea că avea nevoie absolută să încetinească pasul, poate că nu ar fi murit de hemoragie cerebrală.

Toate aceste scenarii puteau fi corecte şi la fel puteau să fie total greşite. Dar Hood crezuse întotdeauna că era mai bine să iei în considerare toate opţiunile, chiar şi pe cele mai puţin posibile, decât să fii luat prin surprindere. În special în cazurile în care, dacă aveai dreptate, rezultatul putea fi dezastruos. Trebuia să acţioneze cu grijă. Dacă ar fi putut să îl vadă pe preşedinte, ar fi avut o şansa să scoată câţiva aşi din mâneca şi să urmărească reacţia acestuia, să vadă dacă neliniştile lui Megan erau fondate. Cel mai grav lucru care s-ar fi putut întâmpla era ca preşedintele să-i ceară să-şi depună demisia. Din fericire, încă o mai avea pe ultima păstrata într-un dosar.

— La ce te gândeşti? întrebă Herbert.

— Trebuie să mă întâlnesc cu preşedintele, zise Hood îndreptându-se către telefon.

— Excelent! exclamă Herbert. Şi mie mi-a plăcut întotdeauna calea cea dreaptă.

Hood formă numărul direct al preşedintelui. Telefonul sună în biroul secretarei sale, Jamie Leigh. Hood o întrebă pe doamna Leigh dacă îl poate strecura pentru câteva minute în programul preşedintelui. Ea îi ceru să-i spună despre ce era vorba, pentru a

putea completa agenda preşedintelui. Hood îi răspunse că era vorba despre rolul Centrului de Comandă în programul de informaţii al Naţiunilor Unite.

Doamna Leigh îl plăcea pe Hood, aşa că îi aranjă o întâlnire de cinci minute cu preşedintele, de la patru şi zece la patru şi un sfert.

Hood îi mulţumi, apoi îl privi pe Herbert.

— Trebuie să plec, zise el. Am întâlnire în patruzeci de minute.

— Nu pari bucuros.

— Nici nu sunt. Putem pune pe cineva să afle exact cu cine se întâlneşte Fenwick la New York?

— Mike a reuşit să ia legătura cu cineva de la Departamentul de Stat, când eraţi voi acolo, zise Herbert.

— Cu cine?

— Lisa Baroni. Ţinea legătura cu părinţii în timpul crizei.

— Eu nu am cunoscut-o, spuse Hood. Cum a găsit-o Mike?

— A făcut ce face un maestru al spionajului de obicei, răspunse Herbert. Când e într-o locaţie nouă, caută angajaţi nemulţumiţi şi le promite ceva mai bun, în schimbul unor servicii. Să vedem dacă ea le poate oferi.

— Bun, zise Hood, ridicându-se. Dumnezeule, mă simt de parcă m-aş duce la slujba din Ajunul Crăciunului.

— Adică? îl întreba Herbert. Te simţi vinovat că nu mergi mai des la biserică?

— Nu, replica Hood. Simt că e ceva care mă depăşeşte. Şi mi-e teamă ca atunci când voi afla despre ce e vorba, o să mă sperii îngrozitor.

— Şi nu la asta se referă biserica? întrebă Herbert.

Hood râmase o clipă pe gânduri.

— Punct ochit, zise el rânjind şi ieşind din birou.

— Succes, adăugă Herbert, rotindu-şi şi el scaunul spre ieşire.

13

Gobustan, Azerbaidjan
Luni, 11.56 p.m.

Gobustan este un sătuc rustic, situat la şaptezeci de kilometri sud de Baku. Regiunea a fost colonizată prin anul 8000 î.Hr. şi este presărată cu peşteri şi aflorimente înalte din piatră. Peşterile se pot mândri cu arta preistorică, precum şi cu forme mai recente de exprimare – inscripţii lăsate acum două mii de ani de legionarii romani.

La poalele dealurilor, mai jos de peşteri, se află câteva colibe ale ciobanilor. Răspândite pe sute de pogoane de păşune, ele au fost construite la începutul veacului şi majoritatea încă mai sunt locuite, deşi nu întotdeauna de oieri. În spatele unei stânci sta ascunsă o colibă mai mare, de unde se vede întregul sat. Se poate urca doar pe un drum plin de noroi, brăzdat de făgaşe, tăiat printre dealuri de mii de ani de trafic pedestru şi eroziune.

Înăuntru, cinci oameni stăteau în jurul unei mese şubrede din lemn, din centrul cămăruţei. Un altul stătea pe un scaun la fereastră, privind drumul. Ţinea o armă Uzi pe genunchi. Un al şaptelea bărbat era încă în Baku şi supraveghea spitalul. Nu erau siguri când avea să sosească pacientul, însa atunci, Maurice Charles voia ca omul sau să fie pregătit.

Fereastră era deschisă şi un vânt răcoros pătrundea înăuntru. Cu excepţia câte unui ţipăt de bufniţa sau a sunetului pietrelor dislocate de vulpile prădătoare, în căutare de şoareci de câmp, în afara colibei era linişte – liniştea pe care Harponierul o întâlnea rareori în călătoriile sale din jurul lumii.

Cu excepţia lui Charles, bărbaţii purtau doar pantaloni scurţi. Studiau nişte fotografii pe care le primiseră prin satelit. Antena parabolică portabilă, înalta de cincisprezece centimetri, fusese montată pe acoperişul colibei, de unde se vedeau fără nici o oprelişte partea de sud-est a cerului şi satelitul GorizonT3. Localizat la 35.736 kilometri altitudine, 21°25 de minute latitudine nordică şi 60°27 de minute longitudine estică, acesta era satelitul Biroului Naţional de Recunoaştere al Statelor Unite,

folosit pentru a supraveghea Marea Caspică. Persoana de contact a lui Charles din America îi dăduse adresa şi codul de acces pentru un website restricţionat, iar el descărcase imagini din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Charles primise decodorul pe îl foloseau, un Stellarphoto Judge 7, tot de la persoana sa de contact, prin intermediul uneia dintre ambasade. Era un dispozitiv compact, de mărimea şi configuraţia unui fax. SPJ 7 printa fotografii pe o hârtie fotografică groasă, lucioasă, obţinută din hidrocarburi, care nu putea fi trimisă nici prin fax, nici electronic. Orice astfel de încercare ar fi semănat cu presarea unui display de cristale lichide. Nu s-ar primi decât o mâzgălitura. Dispozitivul mărea cu o rezoluţie de zece metri. Combinată cu lentilele în spectru infraroşu cu care era dotat satelitul, putea să citească numerele de pe aripa avionului.

Charles zâmbi. Avionul lui era în imagine. Sau mai degrabă, avionul azer pe care îl cumpăraseră.

— Eşti sigur că americanii o să găsească asta când o să caute indicii? întrebă unul dintre oameni.

Era un bărbat brunet, scund şi voinic, ras în cap şi cu nişte ochi negri şi adânciţi în orbite. O ţigara răsucită îi ieşea dintre buzele îndoite. Pe braţul stâng avea un tatuaj cu un şarpe încolăcit.

— Prietenul nostru se va asigura de asta, răspunse Charles.

Şi chiar aveau să se asigure. Acesta era motivul pentru care atacul era planificat asupra platformei petroliere iraniene. Odată ce avea să se întâmple incidentul. Biroul Naţional de Recunoaştere al Statelor Unite va căuta în baza de date a satelitului imagini din zona petrolieră Guneshli din Marea Caspică. Experţii în supraveghere vor cerceta imaginile din ultimele zile, pentru a vedea cine ar fi putut cerceta zona platformei. Şi astfel vor găsi imaginile avionului lui Charles. Apoi vor mai găsi ceva.

Imediat după atac, va fi aruncat în mare un cadavru – cel al unui terorist rus, Serghei Cerkasov. Cerkasov fusese capturat de azeri în Nagorno-Karabah, eliberat din închisoare de oamenii lui Charles, iar în prezent era captiv pe *Rachel.* El va fi omorât cu puţin timp înaintea atacului, prin împuşcare cu un glonţ tras dintr-o armă Gewehr 3, de producţie iraniană. Acesta era acelaşi tip de glonţ pe care l-ar fi tras un membru al personalului de securitate pe platformă. Când cadavrul rusului avea să fie găsit –

graţie informaţiilor scurse către CIA americanii aveau să descopere nişte fotografii în buzunarele teroristului: fotografiile pe care Charles le luase din avion. Una dintre aceste fotografii avea să arate porţiuni din aripa avionului, cu aceleaşi numere văzute pe imaginile din satelit. Pe o alta avea să fie marcat cu creionul locul unde un anumit terorist trebuia să atace.

Cu fotografiile obţinute prin satelit şi cu cadavrul teroristului, Charles nu avea nici o îndoiala că Statele Unite şi restul lumii aveau să tragă concluzia pe care el şi sponsorii lui o doreau.

Concluzie greşita.

Ca Rusia şi Azerbaidjanul se uniseră, pentru a încerca să scoată cu forţa Iranul de pe platformele sale petroliere din Guneshli.

14

New York, New York
Luni, 4.01 p.m.

Departamentul de Stat deţinea două birouri în apropiere de sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite, în estul New Yorkului. Unul era Biroul de Misiuni Externe, iar celălalt Biroul Securităţii Diplomatice.

Avocata Lisa Baroni, în vârsta de patruzeci şi trei de ani, era director adjunct al drepturilor diplomatice, în cadrul Biroului de Legături Diplomatice. Asta însemna că, de fiecare dată când un diplomat avea probleme cu sistemul juridic al Statelor Unite, intervenea ea. O problemă juridică putea să însemne orice, de la aşa-zisul control ilegal al bagajelor unui diplomat pe unul dintre aeroporturile locale sau părăsirea locului accidentului de către un diplomat, până la recenta asediere a Consiliului de Securitate de către terorişti.

Cu zece zile în urmă. Baroni trebuise să acorde sfaturi juridice diplomaţilor, dar se trezise consolându-i pe părinţii copiilor ţinuţi ostatici în timpul atacului. Atunci îl întâlnise pe generalul Mike Rodgers. După asediu, generalul a discutat puţin cu ea. I-a spus că fusese impresionat de faptul că ea rămăsese calma, sociabila şi responsabilă, în mijlocul crizei. I-a explicat ca el era noul şef al Centrului de Comandă din Washington şi că era în căutare de oameni pricepuţi cu care să lucreze. A întrebat-o dacă ar putea să o sune şi să stabilească un interviu. Rodgers păruse tipul ofiţerului serios, interesat mai mult de talentul şi abilităţile ei, decât de faptul că era femeie şi că purta o fustă scurtă. Acest lucru o încântase. La fel şi perspectiva de a se întoarce la Washington D.C. Baroni crescuse acolo, studiase Dreptul internaţional la Universitatea Georgetown, iar familia şi toţi prietenii ei încă mai locuiau acolo. După trei ani de stat la New York, Baroni abia aştepta să se întoarcă.

Dar când generalul Rodgers a sunat-o, în sfârşit, nu au avut chiar tipul de convorbire la care se aşteptase Baroni.

Avusese loc la primele ore ale după-amiezii. Rodgers i-a

explicat lui Baroni că superiorul lui, Paul Hood, îşi retrăsese demisia. Dar Rodgers încă mai căuta oameni capabili, aşa că îi făcuse totuşi o propunere. Verificase dosarul ei la Departamentul de Stat şi se gândise că ar fi potrivită pentru a o înlocui pe Martha Mackall, responsabila pe probleme politice, care fusese asasinată în Spania. Avea să o aducă la Washington pentru un interviu, dacă ea era de acord să îl ajute într-o problemă la New York.

Baroni l-a întrebat dacă ajutorul de care avea nevoie era legal. Rodgers a asigurat-o că era, iar Baroni i-a spus că dacă aşa stăteau lucrurile, era bucuroasă să îl ajute. Aşa se construiau relaţiile la Washington. Cu favoruri reciproce.

Rodgers i-a spus că avea nevoie de itinerarul directorului NSA, Jack Fenwick, care se afla la New York pentru a se întâlni cu delegaţii Naţiunilor Unite. Însa Rodgers nu voia traseul public, ci dorea să ştie pe unde a mers de fapt Fenwick.

Lui Baroni ar fi trebuii să îi fie foarte uşor să îl găsească. Fenwick avea un birou în clădirea ei, pe care îl folosea de obicei când venea la New York. Biroul se afla la etajul şapte, lângă cel al secretarului de stat. Totuşi, adjunctul lui Fenwick la New York îi spuse ca acesta nu avea să sosească acolo în timpul călătoriei, ci avea să-şi ţină toate întrunirile la diferite consulate.

În schimb. Baroni verifică dosarul cu plăcuţele de înmatriculare date de guvern. Acesta era păstrat pentru a putea fi folosit în cazul răpirii unui diplomat. Directorul NSA mergea întotdeauna cu aceeaşi maşină când venea la New York. Baroni îi găsi numărul de înmatriculare şi îi ceru prietenului ei, detectivul Steve Mitchell din Midtown South, să încerce să localizeze maşina pe vreo stradă. Obţinu apoi parola electronică de securitate, trecută pe parbrizul maşinii. Aceasta permitea vehiculelor să intre în ambasade şi în parcările guvernului, cu întârziere minimă, oferind astfel potenţialilor asasini mai puţin timp pentru a pregăti ambuscade.

Parola nu apăru în nici unul dintre punctele de control aparţinând Statelor Unite, ale căror date erau transmise imediat către fişierele de securitate ale Departamentului de Stat. Asta însemna ca Fenwick vizita ambasade străine. Peste o sută de naţiuni mai transmiteau astfel de informaţii către Departamentul de Stat, în interval de câteva minute. Majoritatea erau aliaţi apropiaţi ai Statelor Unite, precum Marea Britanie, Japonia şi

Israel. Fenwick nu vizitase încă pe nici unul dintre ei. Baroni îl informa pe Rodgers pe unde nu trecuse Fenwick, folosind un e-mail sigur.

Apoi, puţin după ora 4 după-amiază, Baroni primi un telefon de la detectivul Mitchell. Una dintre maşinile echipajului sau identificase autoturismul plecând din faţa unei clădiri, situate la numărul 622, pe Third Avenue. Asta era chiar la sud de Forty-second Street Baroni caută adresa în ghidul său pentru misiuni permanente.

Fu surprinsă să afle cine avea sediul acolo.

15

Washington, D.C.
Luni, 4.03 p.m.

Paul Hood sosise în aripa de vest a Casei Albe la ora patru. Până să treacă de punctul de control, un tânăr stagiar din cabinetul preşedintelui sosise pentru a-l conduce către Biroul Oval. Hood ar fi putut să afirme că tânărul avea această funcţie de cel puţin câteva luni. Ca majoritatea tinerilor care făceau această muncă temporară, tânărul spilcuit avea un aer uşor superior. Iată-l, un puşti de vreo douăzeci de ani, lucrând la Casa Albă. Ecusonul de identificare pe care îl purta la gât era atuul lui în relaţiile cu femeile din baruri, cu vecinii vorbăreţi din avioane, cu fraţii şi verii lui când se ducea acasă în vacanţe. Orice ar fi făcut sau ar fi zis cineva, el se întâlnea zilnic cu preşedintele, vicepreşedintele, cu liderii Cabinetului şi ai Congresului. Se învârtea în cercul adevăratei puteri, era ancorat în realitate şi era în atenţia întregii mass-media, de vreme ce expresii şi afirmaţii banale ale oamenilor de nivelul său puteau cauza evenimente care să facă valuri în istorie. Hood îşi aminti că se simţise şi el aşa pe când era un puşti şi lucra în Los Angeles, la biroul guvernatorului de California. Se gândea acum cam cât de puternică era pentru acest tânăr senzaţia de a fi în centrul universului.

Biroul Oval este situat în colţul sud-estic al aripii de vest. Hood îl urmă pe tânăr în tăcere, pe când îşi făceau loc pe coridorul aglomerat, trecând pe lângă oameni care nu păreau să îşi dea deloc importanţa. Aveau aerul şi ţinuta celor care sunt în foarte mare întârziere şi trebuie să prindă un avion. Hood trecu pe lângă birourile consilierului pe probleme de securitate naţionala şi al vicepreşedintelui, unde o luă spre est şi trecu de biroul secretarului de presă Pe urmă o luară spre sud, după ce trecură de Sala Cabinetului. Parcurseră în linişte tot drumul. Hood se întreba dacă tânărul nu vorbea cu el pentru că aşa cereau regulile de conduită sau pentru că nu era destul de faimos ca să merite atenţia lui. Hotărî să îl lase pe tânăr să creadă ce doreşte.

După Sala Cabinetului, urma biroul doamnei Leigh. Ea stătea la masa de scris, iar în spate era singura uşă care ducea spre Biroul Oval. Tânărul se scuză şi plecă Hood şi secretara preşedintelui, înaltă, cu părul alb, se salutară cu un zâmbet reciproc. Doamna Leigh era din Texas, avea o răbdare şi o siguranţa de fier, tact, un umor sec şi o autoironie cerute de poziţia pe care o deţinea. Soţul ei era regretatul senator Titus Leigh, un legendar crescător de vite.

— Preşedintele întârzie câteva minute, spuse doamna Leigh. Dar nu e nimic. Abia poţi să îmi spui ce mai faci.

— Mă descurc, răspunse Hood. Dumneavoastră?

— Bine, zise ea pe un ton hotărât. Am forţă cât zece, pentru că sufletul meu e curat.

— Am mai auzit asta undeva, spuse Hood, apropiindu-se de biroul secretarei.

— La Lord Tennyson, replică ea. Ce mai face fiica ta?

— Şi ea e puternică, zise Hood. Şi o grămadă de oameni se ocupa de ea.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse doamna Leigh, zâmbind încă Dacă pot să te ajut cu ceva, anunţă-mă.

— Aşa o să fac, răspunse Hood, privind în ochii ei cenuşii. Totuşi, aţi putea să faceţi ceva pentru mine.

— Şi anume?

— Neoficial?

— Desigur, îl asigură ea.

— Doamna Leigh, aţi observat ceva neobişnuit la preşedinte? întrebă Hood.

Femeia zâmbi, şovăind şi îşi coborî privirea.

— La asta se referă întâlnirea aceasta?

— Nu, răspunse Hood.

— De ce pui o asemenea întrebare?

— Oamenii apropiaţi lui sunt îngrijoraţi, zise el.

— Şi ţie ţi s-a cerut să-ţi asumi răspunderea în problema asta? întreba ea.

— Nu s-a gândit nimeni atât de departe, spuse el, în timp ce îi suna telefonul mobil. Îl scoase din buzunarul hainei şi răspunse. Sunt Paul.

— Paul, sunt eu, Mike.

— Ce s-a întâmplat, Mike?

Dacă Rodgers îl sună aici, acum, înseamnă că era ceva

important.

— Ţinta a fost văzută părăsind misiunea iraniană de la Naţiunile Unite acum trei minute.

— Ai vreo idee pe unde a fost în rest? întreba Hood.

— Nu, răspunse Rodgers. Încercam să aflăm. Dar, aparent, maşina nu a fost văzută la nici una dintre ambasadele aliaţilor noştri tradiţionali.

— Mulţumesc, spuse Hood. Anunţă-mă dacă mai aflaţi ceva.

Hood închise. Îşi puse telefonul la loc în buzunar. Era ciudat.

Preşedintele anunţase o iniţiativa în domeniul informaţiilor, cu implicarea Naţiunilor Unite, iar una dintre primele misiuni pe care le vizitează consilierul pe probleme de securitate naţionala aparţine Iranului, susţinător al tipului de terorism căruia i se opuneau Naţiunile Unite. Asta nu prea avea sens.

Uşa către Biroul Oval se deschise.

— Doamna Leigh, aţi putea face ceva pentru mine? întreba Hood.

— Da.

— Mi-aţi putea face rost de traseul lui Jack Fenwick la New York?

— Fenwick? De ce?

— El e unul dintre motivele pentru care v-am adresat întrebarea de mai devreme, adăuga Hood.

— Bine. Îl vrei până la sfârşitul întâlnirii cu preşedintele? întrebă doamna Leigh, privindu-l.

— Cât mai curând posibil, zise Hood. Şi când aflaţi numărul dosarului, spuneţi-mi ce altceva se mai afla acolo. Nu am nevoie de nişte documente anume, ci doar de datele când au fost înregistrate.

— Bine, spuse ea. Şi Paul… în legătură cu ce m-ai întrebat mai devreme… Chiar am observat o schimbare.

— Mulţumesc. Dacă e vreo problemă, vom încerca să o rezolvăm rapid şi discret, oricare ar fi, zise el, zâmbindu-i.

Ea încuviinţa şi se aşeză la computer, în timp ce vicepreşedintele ieşi din Biroul Oval. Charles Cotten era un bărbat înalt şi robust, cu o faţă slabă şi un păr rar şi cărunt. Îl salută pe Hood cu o strângere călduroasa de mâna şi cu un zâmbet, dar nu se opri să-i vorbească. Doamna Leigh apăsa pe butonul interfonului. Preşedintele răspunse. Ea îi spuse ca Paul Hood era acolo, iar acesta îi ceru să îl poftească înăuntru. Hood

ocoli biroul secretarei şi păşi în Biroul Oval.

16

Boku, Azerbaidjan
Marţi, 12.07 a.m.

David Battat era întins pe patul şubred de campanie şi se holba la tavanul întunecat al cămăruţei pline de igrasie de la subsol. Pat Thomas dormea pe spate, într-un pat similar, situat în cealaltă parte a încăperii, respirând încet, regulat. Dar Battat nu putea să doarmă.

Încă îl mai durea gâtul şi era supărat pe el însuşi pentru că fusese doborât, dar nu din cauza asta era treaz. Înainte de a merge la culcare, Battat trecuse în revista datele iniţiale pe care CIA le primise despre Harponier. Nu se putea gândi la altceva. Toate indiciile, inclusiv un martor ocular de încredere, arătau ca el fusese teroristul pe care îl întâlnise în apropiere de *Rachel.* Şi dacă era adevărat, dacă Harponierul trecuse prin Baku, în drum spre o altă destinaţie, pe Battat îl frământa o singură întrebare: „De ce sunt încă în viaţa?”

De ce un terorist, care avea comportament de ucigaş şi reputaţia că folosea tactica pământului pârjolit în atacuri, ar lăsa un duşman în viaţa? Pentru a-i induce în eroare? Pentru a-i face să creadă că nu Harponierul fusese acolo? Aceasta fusese reacţia lui iniţială. Dar poate că teroristul îl lăsase în viaţă pentru un alt motiv. Iar Banat stătea întins acolo, încercând să-şi dea seama care ar putea fi acela.

Singurul motiv la care se putea gândi era că el le-ar furniza superiorilor informaţii greşite. Dar el nu dăduse nici un fel de informaţii, în afară de cele deja ştiute: şi anume că *Rachel* se afla acolo unde trebuia să fie. Şi fără a şti cine a urcat pe vas sau spre ce destinaţie s-a îndreptat acesta, informaţiile nu valorau nimic.

Hainele lui Battat fuseseră controlate cu grijă pentru a descoperi vreun microfon sau vreun mijloc de urmărire radioactiv. Nu găsiseră nimic, iar hainele fuseseră apoi distruse. Dacă ar fi găsit ceva, l-ar fi folosit pentru a transmite informaţii eronate sau pentru a îndruma greşit inamicii. Moore îi controlase

pârul, îl verificase sub unghii, se uitase în gura lui şi peste tot după un microtransmiţător care ar fi putut fi folosit pentru a-l localiza pe Battat sau pentru a asculta conversaţiile pe care le purta. Nu găsise nimic.

„Nu exista nimic”, se gândi el. Şi ideea asta îl chinuia, pentru că scosese din calcul o greşeala. Rămăsese în viaţă pentru un motiv.

Închise ochii şi se întoarse pe o parte. Nu îl ajuta cu nimic dacă se gândea la asta, la cât era de obosit. Trebuia să doarmă. Se strădui să se gândească la ceva plăcut: la ce avea să facă după ce o să-l găsească pe Harponier.

Gândul îl relaxa. Aşa întins cum stătea, lui Battat începu să-i fie cald. Puse asta pe seama camerei neaerisite şi a epuizării pe care o simţea după tot ce se întâmplase.

Câteva minute mai târziu, adormi.

După alte câteva minute, începu să transpire.

După câteva minute în plus se trezi, încercând să tragă aer în piept.

17

Washington, D.C.
Luni, 4.13 p.m.

Când intra Hood, preşedintele scria ceva pe un post-it. Îl invită să se aşeze; trebuia să mai noteze ceva înainte să vorbească cu Hood. Acesta închise în linişte uşa în urma lui şi se îndrepta spre un fotoliu din piele maronie, aflat în faţa biroului. Îşi opri telefonul mobil şi se aşeză.

Preşedintele purta un costum negru şi o cravată cu dungi negre şi argintii. O lumină gălbuie, puternică, lucea prin ochiurile de geam de la fereastra antiglonţ, din spatele preşedintelui. Dincolo de ea, grădina de trandafiri era colorată şi veselă. Totul părea atât de în regulă aici, atât de prosper şi de normal, încât, pentru un moment, Hood se îndoi de convingerile lui.

Dar doar pentru un moment. Instinctul îl adusese aici; nu avea nici un motiv să se îndoiască de el acum. În plus, bătălia se dădea mereu în altă parte, niciodată pe teritoriul conducerii.

Preşedintele termina de scris, puse stiloul deoparte şi îl privi pe Hood. Era palid şi tras la faţă, dar strălucirea din ochi nu îi pierise.

— Te ascult. Paul, zise preşedintele.

Pe Hood îl trecură toate apele. Nu avea să fie uşor. Chiar dacă raţionamentul lui era corect, avea să îi fie greu să îl convingă pe preşedinte ca membrii personalului sau ar putea conduce o operaţiune pe cont propriu. Hood nu deţinea prea multe detalii şi şi-ar fi dorit să fi vorbit mai întâi cu Prima Doamnă, înainte să vină aici. Ar fi fost mai bine să o lase să vorbească cu el între patru ochi. Dar dacă informaţia pe care o primise Herbert era corectă, poate că nu mai era timp pentru aşa ceva. Ironia sorţii, Hood trebuia să o ţin a pe Megan Lawrence departe de toate astea. Nu voia ca preşedintele să îşi dea seama că soţia sa vorbise despre el fără ştirea lui.

— Domnule preşedinte, mă îngrijorează operaţiunea în care sunt implicate Naţiunile Unite, spuse Hood, aplecându-se în faţa.

— Jack Fenwick organizează totul, zise preşedintele. Când va

veni de la New York, va avea loc o şedinţa detaliată.

— NSA va conduce acest proiect?

— Da, confirma preşedintele. Jack o să mă informeze direct. Paul, sper că vizita asta nu se referă la vreo competiţie stupidă între Centrul de Comandă şi NSA...

— Nu, domnule, îl asigura Hood.

Interfonul suna, preşedintele răspunse. Era doamna Leigh. Spunea că are ceva pentru Paul Hood. Preşedintele se încrunta, o rugă să intre, apoi îl privi pe Hood.

— Ce se întâmpla. Paul?

— Să sperăm ca nimic.

Doamna Leigh intra şi îi înmâna lui Hood o foaie de hârtie.

— Asta-i tot? întreba el.

Ea încuviinţa din cap.

— Şi dosarul?

— E gol, spuse ea.

Hood îi mulţumi doamnei Leigh, iar aceasta pleca.

— Care dosar e gol? întreba preşedintele iritat. Paul, ce naiba se petrece?

— O să vă spun imediat, domnule preşedinte, răspunse Hood şi privi hârtia. De la ora 11 în această dimineaţă, până la ora 4 după-amiaza, Jack Fenwick avea programată o întâlnire cu reprezentanţii guvernului iranian, la misiunea lor permanentă din New York.

— Imposibil, zise preşedintele.

— Domnule, doamna Leigh a obţinut această informaţie de la biroul NSA, spuse Hood şi îi înmâna documentul. Are deasupra numărul lor de înregistrare. Şi potrivit unor informaţii pe care le-am primit, Fenwick chiar a petrecut o mare parte a după-amiezii la misiunea iraniană.

Preşedintele privi hârtia şi râmase nemişcat multă vreme. Apoi clatină uşor din cap.

— Fenwick trebuia să se întâlnească cu sirienii, cu vietnamezii şi cu mulţi alţii, zise el. Aşa mi-a spus aseară. La naiba, nici nu s-a pus problema să ajungem la o înţelegere cu Iranul.

— Ştiu, spuse Hood. Dar Fenwick a fost acolo. Şi dosarul nu mai conţine nimic în afară de acest document. În ceea ce priveşte NSA, nu exista nici o iniţiativa a Naţiunilor Unite.

— Dar e absurd, adăuga preşedintele, refuzând ideea. Din ce în ce mai absurd. Apoi lovi brusc tasta interfonului.

— Doamnă Leigh, daţi-mi legătura cu Jack Fenwick... Domnule, nu cred că ar trebui să vorbiţi cu nimeni de la NSA, zise Hood.

— Poftim?

— Cel puţin nu acum, insistă Hood.

— Aşteptaţi, doamna Leigh, se răzgândi preşedintele. Paul, tocmai mi-ai spus că, în acest moment, consilierul meu pe probleme de securitate naţionala îşi face de cap. Şi acum îmi spui să nu mă deranjez să aflu dacă e adevărat?

— Înainte de a face asta, trebuie să vorbim, replica Hood.

— Despre ce?

— Nu cred că problema aceasta cu Fenwick e o neînţelegere.

— Nici eu, adăugă preşedintele. Discuţiile mele cu el au fost foarte clare. Din cauza asta trebuie să vorbesc cu el.

— Şi dacă situaţia e foarte gravă? Întreba Hood.

— Ce vrei să spui?

— Dacă e vorba de vreo operaţiune murdară?

— Ai înnebunit! exclamă preşedintele, pârând şocat. Iisuse, Paul, îi cunosc pe cei mai mulţi dintre oamenii aceştia de cincisprezece, douăzeci de ani – sunt prieteni buni!

Hood înţelese şi tot ce îi veni în minte fu următoarea replică:

— Şi tu, Brutus?

— Paul, ce vrei să spui? întreba preşedintele, privindu-l.

— Când Iulius Cezar a fost ucis de republicani în senat, asasinatul a fost organizat de cel mai apropiat şi cel mai vechi prieten al său, adăugă Hood.

Preşedintele îl privi. O clipă mai târziu, îi spuse doamnei Leigh să renunţe la apelul telefonic. Apoi datina uşor din cap.

— Te ascult, spuse el. Şi sper să fie ceva important.

Hood ştia asta. Nu prea ştia însă de unde să înceapă. Era vorba de o posibilă conspiraţie, dar şi de o posibilă boala psihică. Poale ambele. Se hotărî să înceapă şi să se descurce pe parcurs cu ceea ce avea să zică.

— Domnule preşedinte, de ce v-a sunat Fenwick aseară? îl întrebă.

— Încheiase o zi de întâlniri cu ambasadorii la Hay-Adams, răspunse preşedintele. Mai multe guverne importante se opuneau cu îndârjire iniţiativei de cooperare informativă. Trebuia să mă anunţe dacă şi cum va rezolva această situaţie.

— Domnule preşedinte, spuse Hood, nu credem că Jack Fenwick a fost la hotelul Hay-Adams aseară. Apelul către

dumneavoastră se pare că a fost dirijat către hotel din altă parte.

— De unde? întrebă preşedintele.

— Nu ştiu, recunoscu Hood. Poate că era deja la New York. Fenwick avea legături şi cu Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului?

— Nu, răspunse preşedintele. Obţinerea aprobărilor de la Comitetul de Supraveghere era responsabilitatea adjunctului lui Fenwick, Don Roedner şi a lui Gabie Roşcatul, la finalul activităţii.

Hood îl cunoştea pe Roedner tot atât de puţin ca şi pe Gabie. Nici măcar nu ştia că Gabie avea o poreclă.

— Domnule, continua Hood, aseară, când i-aţi mulţumit doamnei senator Fox pentru finanţarea iniţiativei domnului Fenwick era pentru prima dată când ea auzea de aşa ceva.

Preşedintele Lawrence înlemni, dar doar pentru o clipă îşi schimba încet expresia feţei. Pentru un moment arăta ciudat, ca un băietei pierdut şi cu douăzeci de ani mai bătrân în acelaşi timp. Se lăsa pe spate.

— Gabie nu ar face nimic fără ştirea mea, zise el cu voce slabă Nu ar face. Şi dacă s-ar întâmpla asta i-aş citi-o pe chip.

— Când l-aţi văzut ultima oară? întreba Hood.

— Vineri, la şedinţa Cabinetului, răspunse preşedintele după ce se gândi un moment.

— Erau mulţi oameni acolo şi multe probleme de discutat, zise Hood. Poate l-aţi omis. Sau poate că a fost tras pe sfoară de NSA.

— Nici asta nu pot să cred, replica preşedintele.

— Înţeleg, spuse Hood. Păi, dacă Fenwick şi Gabie nu sunt şarlatani, mai exista o singură explicaţie pe care o pot lua în considerare.

— Care?

Hood trebuia să îşi măsoare cuvintele cu atenţie. Acum nu mai vorbea despre personalul preşedintelui, ci despre preşedintele însuşi.

— Poate că nimic din toate astea nu s-a întâmplat, zise Hood. Iniţiativa legată de Naţiunile Unite, întâlnirile cu guvernele străine – nimic.

— Vrei să spui că am inventat eu tot, adăugă preşedintele.

Hood nu răspunse.

— Chiar crezi asta?

— Nu, replica Hood cu tărie.

Chiar dacă nu lua altceva în considerare, exista apelul

telefonic dirijat spre Hay-Adams, iar preşedintele nu îl inventase.

— Dar nu o să vă mint, domnule preşedinte, continua Hood. Chiar păreţi încordat, prudent şi tulburat. Ceea ce cu siguranţă nu va stă în fire.

Preşedintele oftă adânc. Începu să spună ceva apoi se opri.

— Bine, Paul. M-ai convins. Acum ce facem?

— Vă sugerez să acţionăm presupunând că avem de-a face cu o problemă gravă, zise Hood. Eu o să continui investigaţia începută Să vedem ce putem afla despre legătura cu Iranul. O să verific ce a mai făcut Fenwick, cu cine a mai vorbit.

— Sună bine, admise Lawrence. Fenwick trebuie să se întoarcă diseară târziu. Nu o să vorbesc nimic cu el sau cu Roşcatul, până nu am veşti de la tine. Anunţă-mă cât de curând posibil dacă mai afli ceva.

— Aşa o să fac, domnule.

— O să o informezi şi pe doamnă senator Fox?

Hood răspunse afirmativ, apoi se ridica La fel şi preşedintele. Părea mai puternic acum, mai stăpân pe situaţie. Dar lucrurile pe care Megan i le spusese lui Hood încă îl frământau.

— Domnule preşedinte, reîncepu Hood, mai am o singură întrebare.

Preşedintele se uita cu atenţie la Hood, apoi încuviinţă din cap.

— Acum câteva minute aţi spus că „e din ce în ce mai absurd”. La ce vă refereaţi?

Preşedintele continuă să îl privească pe Hood.

— Înainte să îţi răspund, vreau să te întreb şi eu ceva.

— Desigur.

— Nu cumva ştii deja răspunsul la această întrebare?

Hood spuse că nu.

— Ai venit să mă vezi doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară?

Hood ezita Preşedintele ştia că el şi Prima Doamnă erau vechi prieteni. Nu era treaba lui să-i spună preşedintelui că soţia să îşi făcea griji pentru el. Totuşi, Hood nu voia să fie încă una din persoanele care îl minţeau pe preşedinte.

— Nu, răspunse Hood cu sinceritate. Nu e singurul motiv.

— Corect, Paul. Nu o să te grăbesc, zise preşedintele, zâmbind uşor.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi să îţi spun de ce e din ce în ce mai absurd, adaugă preşedintele. Nu e singura încurcătură care se întâmpla aici în ultimele săptămâni. E destul de frustrant. Îţi mulţumesc că ai venit, Paul. Şi pentru că mă încurajezi, spuse el şi îi întinse mâna peste birou.

Hood zâmbi şi strânse mâna preşedintelui. Apoi se întoarse şi părăsi Biroul Oval.

Afară aşteptau un grup de cercetaşi nerăbdători şi un fotograf. Tinerii câştigaseră ceva premii, judecând după eşarfele lor. Hood le făcu cu ochiul, oprindu-se un moment pentru a se bucura de respectul lor, împletit cu uimire şi inocenţa. Apoi îi mulţumi doamnei Leigh când trecu pe lângă biroul ei. Femeia îi aruncă lui Hood o privire îngrijorata, iar el îi dădu de înţeles că o va suna. Ea îi mulţumi, abia perceptibil, apoi îi pofti pe cercetaşi înăuntru.

Hood se îndreptă rapid spre maşina. Porni motorul, apoi îşi scoase telefonul mobil şi îşi verifica mesajele. Avea unul singur, de la Bob Herbert. Pornind spre Fiftheenth Street, Hood îl sună pe Herbert.

— Bob, sunt Paul. Ce s-a întâmplat?

— Multe, îi răspunse Herbert. Mai întâi, Matt a localizat apelul de la Hay-Adams.

— Şi?

— Apelul a fost iniţiat de pe celularul lui Fenwick.

— Bingo! exclamă Hood.

— Poate da, poate nu, replică Herbert.

— Cum adică?

— Acum câteva minute am primit un telefon la care nu mă aşteptam, îl anunţă Herbert.

— De la cine?

— De la Fenwick, continua Herbert. A fost cooperant şi a părut surprins de ce i-am spus. Mi-a zis că nu a vorbit cu preşedintele aseară şi că i-a fost furată servieta, motiv pentru care nu a primit mesajele pe care i le-am lăsat eu. L-a primit doar pe cel pe care i l-am lăsat la birou.

— Nu prea îmi vine să cred aşa ceva, spuse Hood. Preşedintele a primit un apel care a fost direcţionat prin hotel.

— Aşa e, admise Herbert, dar ţi-o mai aminteşti pe Marta Streeb?

— Femeia care a avut o legătură amoroasă cu senatorul Lancaster? întrebă Hood.

— Exact.

— Ce e cu ea?

— Apelurile ei erau efectuate printr-un telefon de la Union Station, astfel că nu au putut fi localizate, spuse Herbert.

— Îmi amintesc, zise Hood. Dar preşedintele nu are nici o aventură.

— Eşti sigur? întrebă Herbert. Soţia lui a zis că se poartă ciudat. Ar putea fi sentimentul de vinovăţie…

— S-ar putea, dar mai întâi să ne ocupăm de problemele de securitate naţionala, sări Hood.

— Desigur, fu de acord Herbert.

Hood se opri puţin pentru a se calma. Propria furie îl surprinsese. Hood nu avusese niciodată vreo aventură, dar, într-un fel, comentariul lui Herbert îl făcu să se simtă vinovat faţa de Sharon.

— Şi ce altceva a mai spus Fenwick? întrebă Hood.

— Că habar nu are despre vreo iniţiativa a Naţiunilor Unite, răspunse Herbert. Nu a primit nici un telefon în legătură cu asta şi nu a citit nimic prin ziare. Mi-a spus că a fost trimis la New York pentru a-i ajuta pe iranieni în problema legată de Harponier şi de nişte presupuşi terorişti azeri în zona Marii Caspice. Şi s-ar putea să fie adevărat, punctă Herbert. Dacă CIA a fost compromisă acolo, iranienii ar putea avea nevoie de ajutor din altă parte.

De cineva care să le dea capacitatea de a intercepta comunicaţiile. Şi asta cât mai repede posibil.

— Iranienii au colaborat cu CIA în acest sens?

— Încerc să aflu, zise Herbert. Doar îi ştii pe tipii ăştia de la CIA. Nu le place să împărtăşească informaţii. Dar gândeşte-te puţin. Centrul de Comandă a lucrat cu alte guverne, unele dintre ele ostile. Dacă întindem un deget Teheranului, ne va lua toată mâna.

Hood trebui să admită că era adevărat.

— Iar Fenwick a fost în misiune, continua Herbert. Asta e foarte clar.

— E cam singurul lucru clar, replica Hood. Bob, ai spus că Fenwick a fost trimis la New York. Ţi-a zis de către cine?

— Da, răspunse Herbert şi nu cred că o să-ţi placă. Fenwick spune că l-a trimis preşedintele.

— Ordin dat verbal? Întreba Hood.

Aceasta se întâmpla când un oficial nu voia să lase vreo dovadă scrisă, în legătură cu o situaţie delicată.

— Da, îi confirma Herbert.

— Dumnezeule, zise Hood. Ascultă-mă, trebuie să mai fi fost cineva implicat în această afacere iraniană.

— Desigur, fu de acord Herbert. Probabil că vicepreşedintele. Sau şeful de cabinet...

— Suna la biroul vicepreşedintelui Cotten. Vezi ce are de spus. O să vin şi eu imediat.

— Voi comanda o pizză, îi zise Herbert.

Hood închise şi se concentra să-şi facă loc în traficul ameţitor din orele de vârf.

Pentru moment, era o preocupare bine-venită, menită să-i mai distragă puţin atenţia.

18

Gobustan, Azerbaidjan
Marţi, 1.22 a.m.

Ceilalţi bărbaţi se culcaseră pe saltelele de izopren uzate, cumpărate din Baku, pe care le ţineau în loc de paturi. Dar Maurice Charles era încă treaz şi stătea în continuare la masa de lemn din colibă oierilor. Deşi nu avea niciodată probleme cu somnul înaintea unei misiuni, îl deranja să îi aştepte pe alţii să acţioneze. Mai ales dacă misiunea se baza pe acţiunea lor. Până atunci, nu avea – nu putea să se odihnească.

Când în sfârşit sună telefonul, aproape că simţi un şoc electric. Asta era. Ultima treabă de terminat înainte de ora H.

Charles se îndrepta spre masa unde era echipamentul. Lângă Stellarphoto Judge 7, se afla un dispozitiv Zed-4, care fusese îmbunătăţit de KGB în 1992. Sistemul telefonic securizat avea mărimea şi forma unei cărţi obişnuite, cu coperte cartonate. Receptorul mic şi plat încăpea foarte bine într-o margine. Era o îmbunătăţire remarcabilă faţă de transmiţătoarele pe care Charles le folosise în primele sale misiuni. Acelea aveau o acoperire de patru kilometri şi ceva. Zed-4 folosea o serie de legături prin satelit pentru a recepţiona apeluri de pe telefoane mobile din toată lumea. O serie de amplificatori audio interni şi supravoltoare eliminau eficient problemele de întreruperi şi pierderi ale semnalului.

Zed-4 era, de asemenea şi destul de sigur. Cele mai sigure apeluri telefonice, inclusiv transmisiunile Tac-Sat[7] americane, erau criptate pe 155 de biţi. Pentru a sparge codul, specialiştii erau obligaţi să descompună acest număr uriaş în factori primi. Chiar folosind computere sofisticate, cum ar fi Cray 916, operaţiunea putea dura săptămâni întregi. CIA reuşise să reducă tot acest timp la câteva zile, distribuind efortul de calcul la mai multe computere conectate în reţele. În 1997, agenţia începuse să folosească servere de internet, pentru a transfera aceste operaţiuni spre computere. Mici cantităţi de resurse de calcul ale

[7] Comunicaţii tactice prin satelit, (n.tr.).

acestor sisteme fuseseră alocate pentru a rezolva această operaţie, fără ca utilizatorul să îşi dea seama. Fiind conectată la reţele cu milioane de computere, CIA reuşise să adauge resurse suplimentare de calcul pentru rezolvarea problemei. Se crease în acest fel şi o problemă pentru programatori, din moment ce nu era posibilă oprirea aşa-zisului Sistem Operaţional Nedetectabil al CIA. Astfel, Zed-4 a fost creat utilizând un cod complex de criptare pe 309 biţi. Nici măcar sistemul CIA nu avea destulă putere pentru a sparge codul într-un timp convenabil.

Charles răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

— B-sharp, zise el.

Acesta era numele de cod al destinatarului.

— C-natural, răspunse cel care apelase.

— Continuă, spuse Charles.

— Mă aflu chiar peste drum de ţinta. Îl aduc pe uşa din spate.

— Fără ambulanţa?

— Fără, se auzi de la celălalt capăt al firului.

— Cine e cu el? întreba Charles.

— Doi bărbaţi. Nici unul din ei nu poarta uniforma.

Charles zâmbi. Americanii erau atât de previzibili. Dacă erau mai mulţi agenţi, consultau manualul fără excepţie. *Cum să fii soldat sau spion*, regula cincizeci şi trei: pune omul mai presus de misiune. Mentalitatea aceasta îşi avea originea cel puţin pe vremea cavaleriei americane din vestul sălbatic. Ori de câte ori erau urmărite triburile băştinaşe americane mai agresive, ca de pildă apaşii, aceştia se opreau pentru a-i ataca pe colonişti. Războinicii violau întotdeauna o femeie şi o lăsau acolo unde erau siguri că va fi găsită de cavalerie. În mai toate cazurile, soldaţii o trimiteau înapoi în fort cu o escortă. Şi astfel, nu numai ca şirul de urmăritori întârzia, dar pierdea şi din numărul combatanţilor.

— Întăririle sunt la locul lor?

— Da, domnule.

— Atunci, elimină-i, spuse Charles.

— S-a făcut, răspunse interlocutorul încrezător. Terminat.

Apelul se întrerupse, iar Charles închise.

Asta era. Ultimul act. Îi permisese agentului să trăiască pentru a-i scoate pe ceilalţi din vizuină. O injecţie în gât, o pneumonie bacteriană rapidă şi întreaga distribuţie era scoasă din joc. Acum nu va mai fi nimeni care să pună lucrurile cap la cap şi să îl

împiedice să îşi termine misiunea.

Charles mai avea un telefon de dat înainte să meargă la culcate. Pe o linie sigură din Washington, către unul dintre puţinii oameni care cunoşteau implicarea lui Charles în această operaţiune.

Către un om care nu respectă regulile din manual.

Către un om care ajutase la ticluirea unuia dintre cele mai îndrăzneţe planuri ale lumii moderne.

19

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 1.35 a.m.

Drumul spre spitalul VIP dura până în zece minute. VIP era singurul spital pe care ambasada americană îl considera demn de standardele de îngrijire medicală occidentală. Aveau o înţelegere cu doctorul Kanibov, unul dintre puţinii medici din oraş care vorbeau engleza. Kanibov, în vârsta de cincizeci şi şapte de ani, era plătit suplimentar pentru a fi disponibil oricând în caz de urgenţa şi pentru a recomanda specialişti competenţi la nevoie.

Tom Moore nu ştia dacă era nevoie de un specialist. Ştia doar că Pat Thomas îl trezise cu douăzeci de minute mai devreme. Thomas îl auzise pe David Battat gemând în patul său de campanie. Când s-a dus să vadă ce făcea, l-a găsit transpirat; i tremurând. Asistenta de la ambasadă l-a consultat şi i-a luat temperatura. Avea 40,5 grade. Apoi asistenta a fost de părere că poate Battat se lovise la cap sau atacul îi afectase vreun vas capilar. În loc să aştepte ambulanţa, Thomas şi Moore l-au urcat pe Battat într-o maşina din parcare, ce aparţinea personalului ambasadei şi l-au adus ei înşişi la spital. Cadrul medical sunase dinainte, pentru a-l anunţa pe doctorul Kanibov că aveau de-a face cu un posibil caz de şoc neurogen.

„Atât ne mai lipseşte, să fim cu un om mai puţin”, se gândi Thomas, în timp ce conducea pe străzile întunecate şi pustii ale cartierului unde se aflau ambasadă şi centrul de afaceri. Era deja destul de greu cu activitatea informativă de zi cu zi, de care se ocupau prea puţini oameni. Pentru a-l găsi pe Harponier, unul dintre cei mai greu de depistat terorişti ai lumii, era nevoie de mai mult. Thomas spera că apelul lui către Washington le va asigura la timp o cooperare cu o legătura din Sankt Petersburg.

Doctorul Kanibov locuia foarte aproape de spital. Când ei sosiră, medicul înalt, în vârstă, cu cioc cărunt, îi aştepta. Lui Battat îi clănţăneau dinţii şi tuşea. Până ca vreo doi infirmieri să îl aşeze pe un pat cu rotile, la intrare, buzele şi unghiile americanului erau deja vinete.

— Presiune arterială foarte mică, îi spuse Kanibov unuia dintre infirmieri. Oxigen. Urme de mucus. Aspiră, apoi ia-i temperatura pe cale orală, continuă el, uitându-se în gura lui Battat.

— Despre ce credeţi că e vorba? întreba Thomas.

— Încă nu ştiu, răspunse Kanibov.

— Asistenta de la ambasadă a spus că s-ar putea să fie vorba de un şoc neurogen, îi zise Thomas doctorului.

— Dacă ar fi aşa, ar fi palid, nu îmbujorat la faţă, adaugă doctorul cu iritare. Domnilor, puteţi aştepta aici sau afară, le spuse el lui Thomas şi lui Moore.

— O să rămânem aici, îl informa Thomas. Cel puţin până când vă daţi seama despre ce e vorba.

— Foarte bine, spuse doctorul, în timp ce Battat era transportat în secţie.

Era o linişte ciudată pentru o cameră de urgenţe, se gândi Thomas. De fiecare dată când cei trei băieţi ai lui se răneau, la Washington sau la Moscova, la Urgenţe era ca în aripa vestică a Casei Albe: o adevărată debandadă. Îşi imagina că în zonele mai sărace din Baku, cam aşa trebuie să fie clinicile. Totuşi, liniştea era deprimantă, mormântală.

Thomas îl privi pe Moore.

— Nu are rost să rămânem amândoi aici, spuse el. Unul din noi ar trebui să doarmă puţin.

— Eu nu dormeam, zise Moore. Luăm legătura cu oamenii despre care am vorbit şi treceam în revista nişte dosare.

— Ai descoperit ceva? întreba Thomas.

— Nimic, răspunse Moore.

— Încă un motiv să te întorci la ambasadă, spuse Thomas. De David trebuie să mă ocup eu. O să aştept aici.

— Bine, fii de acord Moore după ce se gândi puţin. Mă suni de îndată ce afli ceva, da?

— Bineînţeles, răspunse Thomas.

Moore îl bătu încurajator pe umăr, apoi ieşi prin hol. Deschise uşa şi ocoli maşina pentru a ajunge pe partea şoferului.

O clipă mai târziu, capul lui Tom Moore fu izbit din stânga şi bărbatul se prăbuşi pe caldarâm.

20

Washington, D.C.
Luni, 6.46 p.m.

Paul Hood sosi la Centrul de Comandă, unde trebuia să se întâlnească cu Bob Herbert şi Mike Rodgers. O suna şi pe Liz Gordon. Îi ceru să mai aştepte puţin, pentru a vorbi cu el mai târziu. Voia să afle părerea ei, din punctul de vedere al unui medic, despre ce problema ar putea avea preşedintele, dacă chiar era vorba de una.

În drum spre birou, o întâlni întâmplător pe Ann Farris. Ea îl însoţi prin labirintul îngust şi întortocheat de cubiculumuri, către aripa administrativă. Acolo, cămăruţele aveau tavan, aşa cum spusese Herbert în glumă, prima dată când venise să lucreze la Centrul de Comandă.

— Ceva noutăţi interesante? Întreba Ann.

— Obişnuita confuzie, spuse Hood. Doar ca de data asta se întâmpla la Washington, nu peste ocean.

— E aşa de grav?

— Nu ştiu încă, răspunse Hood. Par să fie nişte neînţelegeri în cadrul NSA.

Hood nu voia să spună nimic despre posibilitatea ca preşedintele să aibă o cădere nervoasă. Nu că nu avea încredere în Ann, dar Megan Lawrence îi făcuse o mărturisire. Pentru moment, voia să o împărtăşească cu cât mai puţini oameni posibil.

— Ce se mai întâmpla în departamentul tău?

— Eficienţa obişnuita şi coordonarea specialiştilor, spuse ea cu un zâmbet dezarmant.

— Vrei să spui că nu se întâmpla nimic.

— Exact, adaugă Ann. Stai mult aici? întrebă ea după un moment de ezitare.

— Vreo câteva ore, răspunse el. N-am nici un motiv să mă întorc la hotel. Aş sta degeaba şi m-aş uita la programe proaste.

— Vrei să iei cina cu mine? întreba ea.

— S-ar putea să stau până târziu, zise Hood.

— Nici eu nu am alte planuri, spuse ea. Fiul meu stă cu tatăl lui săptămâna asta. Ar trebui să mă duc acasă doar pentru o pisică răsfăţată şi pentru aceleaşi programe proaste.

Inima lui Hood începu să bată mai repede ca de obicei. Îşi dorea foarte mult să accepte propunerea lui Ann. Dar încă mai era un om căsătorit, iar faptul că se întâlnea cu o colegă divorţata putea să dea naştere unor neplăceri, atât legale, cât şi etice. Central de Comandă nu avea nevoie de o astfel de distragere a atenţiei. Echipa de agenţi secreţi se descurcă de minune să adune informaţii. Până dimineaţă, toată lumea ar fi aflat că Hood a luat cina cu Farris. În plus, dacă se gândea la cină cu Ann, nu mai putea să se concentreze la criza ce-şi aştepta rezolvarea.

— Ann, aş vrea să pot accepta, spuse el cu sinceritate, dar nu ştiu când o să termin aici. Poate altă dată?

— Sigur, îi răspunse ea cu un zâmbet trist. Baftă la şedinţa, adăugă, atingându-i mâna.

— Mulţumesc.

Ann plecă, iar Hood îşi continuă drumul.

Acum se simţea îngrozitor. Nu făcuse ceea ce îşi dorea să facă, adică să cineze cu Ann. Şi o rănise.

Se opri. Voia să se ducă după ea să îi spună că acceptă invitaţia. Dar odată hotărârea luată, nu mai era cale de întoarcere. Îşi continuă drumul spre birou.

Când ajunse, îi sună pe Rodgers şi pe Herbert. Rodgers îi zise că vine imediat. Herbert era la computer şi îl anunţă că soseşte în câteva minute.

Când ajunse, Rodgers era serios şi grăbit. Generalul îşi dorise dintotdeauna să conducă Centrul de Comandă Dacă nutrea vreun resentiment pentru că i se oferise conducerea şi apoi i se retrăsese brusc, nu o arăta. Dincolo de toate, Rodgers era un tip de treaba şi un om de echipă.

Generalul Rodgers îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei trecând în revista activităţile Centrului de Comandă, în timp ce Paul Hood se ocupa de preşedinte şi de iniţiativa ce implica Naţiunile Unite. Pe când Hood îl informa pe directorul adjunct despre discuţia lui Herbert cu Fenwick, sosi şi Herbert. Şeful Informaţiilor era îmbujorat la faţa şi puţin transpirat. Venise în grabă.

— Ce fel de relaţii ai cu Serghei Orlov de la Centrul de

Comandă rus? întreba Herbert gâfâind.

Întrebarea îl surprinse pe Hood.

— Nu am mai vorbit cu el de vreo şase luni. De ce?

— Tocmai am primit un mesaj de la ambasada americană din Baku, zise Herbert. Unul dintre agenţii CIA de acolo. Tom Moore, este convins că Harponierul a fost în Baku. Moore nu ştie de ce s-a dus nemernicul acolo…

— Poate că are legătură cu ceea ce tocmai mi-ai spus, îi zise Rodgers lui Hood. Conversaţia lui Bob cu Fenwick…

— Despre teamă Iranului de atacuri teroriste din partea Azerbaidjanului, adăugă Hood.

Rodgers încuviinţa cu un semn din cap.

— E şi asta o posibilitate, sunt de acord, spuse Herbert. Paul, dacă e vorba de Harponier, Moore vrea să îl prindă intrând în fosta Uniune Sovietică sau să îl împiedice să iasă de acolo. Speră că Centrul de Comandă rus îi va fi de ajutor.

— Cum? întreba Hood. Eu şi Orlov am făcut schimb de informaţii cu ani în urmă. Nici una dintre ele nu menţiona nimic despre Harponier.

— Instituţia condusă de Orlov era abia înfiinţata în acel moment, insista Herbert. Poate ca, de atunci, el sau oamenii lui au găsit ceva în vechile dosare ale KGB. Ceva despre care nu ne-au informat.

— E posibil, fu de acord Hood. Pe vremea aceea. Centrul de Comandă nu avea suficient personal, iar situaţia în centrul rus era chiar mai gravă. Era greu de întreţinut un flux de informaţii.

— Pe lângă veştile despre Harponier, continua Herbert, Moore spera ca oamenii lui Orlov să poată supraveghea nordul şi nord-vestul Rusiei. Se gândea ca Harponierul ar putea încerca să părăsească regiunea spre Peninsula Scandinavia.

— Acolo e aproape trei dimineaţa, spuse Hood, privindu-şi ceasul.

— Poţi să îl suni acasă? întreba Herbert. E foarte important, ştii asta.

Herbert avea dreptate. Indiferent de dorinţa şefului Informaţiilor de a-l vedea pe terorist capturat, judecat şi executat, Harponierul era un om care merita să fie scos din circulaţie.

— O să sun, spuse Hood.

— Înainte de asta, ce e cu preşedintele Lawrence? întreba

Rodgers. Cum a fost întâlnirea?

— O să vă pun la curent după ce vorbesc cu Orlov, răspunse Hood, în timp ce îşi accesa agenda telefonică secretă din computer. Găsi numărul lui Orlov. După cum se vede, este un tip de joc în care toată lumea pierde. Fie preşedintele suferă de un anumit tip de oboseala psihică, fie avem de-a face cu un grup de oficiali de rang înalt care desfăşoară o operaţiune ascunsă şi ilegală… continuă el.

— Ori ambele, zise Herbert.

— Ori ambele, fu de acord Hood. Am chemat-o mai târziu pe Liz Gordon, să vorbim despre posibila afecţiune a preşedintelui.

Înainte de a forma numărul de telefon de la reşedinţa lui Orlov, Hood suna la Biroul de lingvistică al Centrului de Comandă. Ceru cu Orly Tuner, unul dintre cei patru translatori ai centrului. Era specializată pe Europa de Est şi Rusia. Hood o invită să participe la discuţie. Deşi Orlov vorbea englezeşte destul de bine, Hood voia să se asigure că nu existau neînţelegeri sau întârzieri, în cazul în care termenii tehnici sau acronimele trebuiau explicate.

— Vreţi să ştiţi ce îndrăznesc să cred? zise Herbert.

— Ce? întreba Hood, în timp ce tasta numărul lui Orlov.

— Că exista o legătură între toate astea, spuse Herbert. Preşedintele care nu e în apele lui, Fenwick care încheie înţelegeri secrete cu Iranul, Harponierul care-şi face apariţia în Baku. Toate sunt elemente dintr-un scenariu mai mare, căruia încă nu i-am dat de cap.

Herbert părăsi biroul. Hood era de acord cu el. De fapt, el îndrăznea să meargă chiar mai departe.

Până într-acolo încât să creadă că scenariul era mai mare decât îşi puteau ei imagina.

21

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 3.58 un.

După ce Tom Moore căzu, Pat Thomas o luă la fugă spre uşa spitalului. Era la jumătatea drumului către ieşire, când observa sângele curgând dintr-o parte, din ţeasta lui Moore. Thomas se opri şi sări înapoi, în timp ce un glonţ sparse geamul uşii. Glonţul îi găuri coapsa stângă şi îl doborî la pământ. Căzu pe spate şi continua să se retragă. Un al doilea glonţ sparse plăcile verzi de faianţă din faţa piciorului său. Thomas se grăbi înapoi, târându-se pe podea, sprijinit pe palme şi pe călcâiul drept. Rana îl ardea cu răutate, iar fiecare mişcare era un chin cumplit. În urma lui lăsa o urmă lungă de sânge.

Dură câteva momente până când personalul spitalului îşi dădu seama de ce se întâmplase. O soră medicală tânără alergă în întâmpinarea lui Thomas şi îl ajută să se retragă. Veniră şi câţiva infirmieri, care îl traseră în spatele biroului de la intrare. O altă soră sună la poliţie.

Un medic chel îngenunche lângă Thomas. Purta nişte mănuşi chirurgicale şi dădea indicaţii în azeră, ţipând la alţi angajaţi ai spitalului care stăteau în faţa biroului. Între timp, scoase din buzunarul halatului alb un bisturiu şi taie cu grijă ţesătura din jurul rănii.

Thomas tresărea pe măsura ce ţesătura kaki era înlăturată. Se uită când medicul descoperi rana.

— O să supravieţuiesc? întreba Thomas.

Doctorul nu răspunse. Brusc, chelul făcu o mişcare, dar în loc să se ridice în picioare, el încăleca pe picioarele americanului. Se aşeză pe rană, provocându-i dureri atroce în zona abdomenului. Thomas vru să ţipe, dar nu putu. O clipă mai târziu, medicul îşi strecură o mâna în spatele capului americanului, ţinându-l nemişcat şi îi împinse lama bisturiului în gât. Metalul intră în piele chiar prin spatele bărbiei lui Thomas şi îi imobiliza gura închisa. Lama continuă să urce, până ce pacientul îi simţi vârful sub limbă.

Thomas se înecă, tuşind cu sânge fără a putea deschide gura. Ridică mâinile şi încerca să îl îndepărteze pe bărbatul chel. Dar nu găsi suficientă putere. Cu rapiditate şi sânge rece, chelul îndreptă din nou cuţitul. Apoi îl trase în jos, până ce acesta atinse laringele lui Thomas. Tăie iute în stânga şi în dreapta, urmărind linia fălcilor, până spre urechi. Pe urmă scoase lama, se ridică şi îl lasă pe Thomas să cadă pe podea. Doctorul puse bisturiul în buzunar şi se îndepărtă fără a privi înapoi.

Americanul zăcea acolo, cu braţele vlăguite şi cu degetele mişcându-se spasmodic. Simţea sângele cald care curgea din ambele părţi ale gâtului, pe când carnea îi devenea din ce în ce mai rece. Încercă să strige, dar vocea lui era un gângurit slab. Apoi îşi dădu seama că i se mişca pieptul, dar fără să primească aer. Avea sânge în gât.

Thomas nu mai gândea clar. Imaginile i se transformau într-un vârtej întunecat. Se gândi că zbura spre Baku, că se întâlnea cu Moore. Se întreba ce făcea Moore. Apoi se gândi la copiii lui. Pentru o clipă, se juca din nou cu ei, cu mingea, pe peluza din faţa casei.

Apoi dispărură.

22

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 4.01 a.m.

Generalul Serghei Orlov stătea în zăpadă, în micul orăşel Nar' yan Măr de la Oceanul Arctic, când un ciripit de pasăre îl făcu să tresară. Se întoarse să o caute, dar se trezi că îşi privea ceasul deşteptător.

Revenise în apartamentul său cu două camere din Sankt Petersburg.

— Să te ia naiba! zise Orlov când telefonul sună din nou.

Fostul cosmonaut nu visa prea des oraşul în care crescuse.

Ura să fie luat de acolo şi de lângă părinţii lui dragi.

— Serghei? murmură de lângă el soţia lui, Maşa, cu o voce buimacă.

— Răspund eu, îi zise Orlov. Ridică receptorul telefonului fără fir şi îl ţinu la piept ca să atenueze sunetul soneriei. Culcă-te la loc.

— Bine, răspunse ea.

Orlov ascultă cu invidie foşnetul plăcut al aşternutului, pe când soţia să se ghemuia pe o parte. Se ridică din pat, luă un halat de baie de pe uşa şi îl trase pe el, intrând în sufragerie. Chiar dacă cineva greşise numărul, lui Orlov i-ar fi fost greu să adoarmă la loc.

În sfârşit răspunse.

— Alo, zise Orlov, cu un aer supărat.

— Generalul Orlov? întreba vocea de la celălalt capăt al firului.

Era un bărbat.

— Da? răspunse el, frecându-se la ochi cu putere cu mâna pe care o avea liberă. Cine sunteţi?

— Domnule general, sunt Paul Hood, se prezenta interlocutorul.

Orlov se trezi brusc.

— Paul! zise el, aproape ţipând. Paul Hood, prietene. Ce mai faci? Am auzit că ţi-ai dat demisia. Am aflat ce s-a întâmplat la New York. Cum te simţi?

Orlov se îndrepta spre un fotoliu, în timp ce femeia traducea. Generalul vorbea destul de bine limba engleză, ca urmare a anilor petrecuţi ca ambasador onorific pentru programul spaţial rusesc, după ce terminase cu zborul. Dar o lăsă să traducă, pentru a fi sigur că nu omitea ceva.

Orlov se aşeza înalt de aproape 1,70 metri, avea umerii înguşti şi constituţia robustă care făcuseră din el cosmonautul ideal, încă era un bărbat chipeş. Ochii lui căprui atrăgători, pometii înalţi şi tenul închis la culoare, precum şi spiritul lui de aventură, făceau parte din moştenirea lui manciuriana Şchiopată destul de tare, pentru că îşi rupsese piciorul şi şoldul stâng când paraşuta modulului nu se mai deschisese în timpul unei misiuni spaţiale, care se dovedise a fi şi ultima.

— Mă simt bine, replica Hood. Mi-am retras cererea de demisie.

În timp ce Turner traducea, Orlov aprinse lampa de lângă scaun şi se aşeza. Luă un stilou şi un cub de hârtie, pe care le ţinea pe marginea măsuţei.

— Foarte bine! zise Orlov.

— Domnule general, continuă Hood, îmi cer scuze că vă sun acasă atât de devreme.

— Nu e nici un deranj. Paul, replica Orlov. Cu ce pot să te ajut?

— E vorba de teroristul care îşi spune Harponierul, îi explică Hood. Am vorbit cândva despre el.

— Îmi amintesc. Îl căutam în legătura cu atacurile teroriste cu bomba de la Moscova, acum câţiva ani.

— Domnule general, credem că se află în Azerbaidjan.

Buzele groase ale lui Orlov se încordară.

— Nu m-ar surprinde, încuviinţa el. Am crezut că l-am localizat în Moscova, acum două zile. Un paznic de lângă Mormântul lui Lenin era foarte sigur că l-a identificat. A cerut ajutorul poliţiei, dar până să ajungă agenţii, suspectul dispăruse.

— Vreţi să spuneţi că l-a pierdut poliţia sau că suspectul ştia că e urmărit şi a reuşit să scape? întreba Hood.

— Poliţia se pricepe de obicei la supraveghere, adăuga Orlov. Subiectul a dispărut după un colţ. Poate că şi-a schimbat cumva hainele – nu ştiu. Ultima oară a fost văzut lângă staţia de metrou Kievskaya. Se poate să fi coborât acolo.

— E foarte posibil, zise Hood. Acolo l-a localizat unul dintre oamenii noştri de la ambasadă.

— Poţi să-mi explici, te rog? spuse Orlov.

— Auzisem că se afla la Moscova, continua Hood. Persoana de la ambasadă l-a urmărit la metrou pe cel pe care îl luase drept Harponierul. Au ajuns într-o staţie de transfer şi Harponierul a coborât. S-a urcat în alt tren, din care a coborât la staţia Paveletskaya, apoi a dispărut cu desăvârşire.

— Sigur era Paveletskaya? întreba Orlov, devenind brusc foarte interesat..

— Da, răspunse Hood. E aşa important?

— Poate că da, spuse Orlov.

— Domnule general Orlov, oricum ar fi părăsit Harponierul Moscova, e posibil să se întoarcă acolo sau să se îndrepte spre Sankt Petersburg. Credeţi că ne puteţi ajuta să-l găsim?

— Aş fi încântat să îl prind pe monstrul ăla, replica Orlov. O să iau legătura cu Moscova, să vedem ce ştiu şi cei de acolo, între timp, te rog să îmi trimiţi la birou toate informaţiile pe care le ai. O să fiu acolo într-o oră.

— Mulţumesc, domnule general, zise Hood. Şi îmi cer scuze încă o dată că v-am trezit Nu aveam timp de pierdut.

— Ai făcut ce trebuia, îl asigură Orlov. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. O să ne mai auzim în cursul zilei.

Orlov se ridică şi se întoarse în dormitor. Închise telefonul, o sărută pe frunte pe scumpa lui Maşa, care dormea, apoi se îndreptă în linişte spre dulap şi îşi scoase uniforma, pe care o duse în sufragerie. Se întoarse după restul de haine. Se îmbrăcă rapid, fără să facă zgomot, pe urmă îi lasă soţiei un bilet După aproape treizeci de ani, Maşa nu era surprinsă că el să vină şi să plece în miez de noapte. Când era pilot pe avioane de vânătoare, Orlov plecă adesea în misiuni la ore stranii. În anii când călătorea în spaţiu, devenise o obişnuinţa să se echipeze în toiul nopţii. Înainte de primul sau zbor pe orbită, îi lăsase un bilet pe care scria: „Draga mea, plec de pe Pământ pentru câteva zile. Poţi să vii să mă iei de la cosmodrom duminică dimineaţa? Soţul tău iubitor, Serghei. PS: O să încerc să îţi prind o stea căzătoare”.

Bineînţeles că Maşa îl aşteptase acolo.

Orlov ieşi din apartament şi o lua pe scări spre garajul de la subsol. Guvernul îi dăduse în sfârşit o maşina după trei ani, de vreme ce autobuzele nu erau sigure. Şi cu evenimentele care se petreceau în Rusia şi în împrejurimi, de la republici nestatornice, la grupuri violente de gangsteri în marile oraşe, era adesea

necesar ca Orlov să poată ajunge repede la sediul Centrului de Comandă.

Acum era o astfel de situaţie. Harponierul se întorsese în Rusia.

23

Washington, D.C.
Luni, 7.51 p.m.

Liz Gordon veni în biroul lui Hood, după ce acesta vorbise cu Orlov. Era o femeie voinică, cu nişte ochi scânteietori şi un păr brunet, scurt şi cârlionţat. Mesteca o gumă cu nicotină şi îşi aducea cu ea omniprezenta ceaşcă de cafea. Mike Rodgers râmase pentru a asista la discuţie.

Hood îi spuse lui Gordon ce impresie îi făcuse preşedintele în timpul întâlnirii. De asemenea, o puse la curent, pe scurt, cu posibilele acţiuni sub acoperire care ar fi putut explica ceea ce păreau a fi tulburările delirante ale preşedintelui.

După ce termina Hood, Gordon îşi umplu din nou ceaşca de cafea, dintr-o cafetieră aflată pe colţul biroului. Deşi Hood fusese sceptic cu privire la domeniul psihiatriei când sosise pentru prima dată la Centrul de Comandă, profilul profesional al lui Gordon îl impresionase. Se mai lăsase convins şi de meticulozitatea ei. Medicul avea un comportament riguros, matematic. Acesta, alături de compasiunea ei, o transformaseră într-un membru din ce în ce mai valoros şi mai respectat al echipei. Hood i-o încredinţase pe Fiica lui cu uşurinţă.

— Comportamentul preşedintelui nu pare a fi extrem, spuse Gordon, aşa că putem elimina o dementă foarte gravă, care ar indica o pierdere completă sau aproape completă a capacităţii intelectuale. Aşa că mai rămânem cu nişte manii periculoase, dar mai puţin grave, care sunt esenţialmente de şase feluri. Prima este organică, provocată de boli ca epilepsia sau de leziuni ale creierului. A doua este provocată de substanţe, adică de droguri. A treia este somatică, implicând un fel de hiperconştientizare a corpului – anorexie nervoasă sau ipohondrie, de exemplu. Ceea ce ai descris tu nu se potriveşte cu nici una dintre acestea. În plus, ar fi fost depistate cu siguranţă de medicii preşedintelui în timpul controalelor regulate. Putem să scoatem din discuţie şi mânia grandorii – megalomania – pentru că ar fi vizibilă în public. Şi nu am văzut aşa ceva. Singurele două posibilităţi ar fi mânia

interpretării şi mânia persecuţiei, continuă ea. Mânia interpretării este, de fapt, o formă mai uşoară a mâniei persecuţiei, în care comentarii nevinovate sunt considerate a fi critice. Ea nu pare să se aplice aici. Dar nu pot să exclud la fel de uşor şi mânia persecuţiei.

— De ce nu? întreba Hood.

— Pentru că pacientul va putea cu greu să o ascundă, preciză ea. Acesta crede că toţi ceilalţi încearcă să-l oprească sau să-l rănească în vreun fel. Deseori îşi imaginează o conspiraţie. Dacă preşedintele se teme că vor să-l prindă, nu va face confesiuni nimănui.

— Dar s-ar putea să fie stresat când şi când, spuse Rodgers.

— Exact, aproba Gordon. Lamentaţii, izolare, neatenţie, capricii – toate lucrurile pe care le-a descris Paul.

— Părea că vrea să aibă încredere în mine, zise Hood.

— E adevărat şi caracteristic bolii, spuse Gordon. Mânia persecuţiei este o formă de paranoia. Dar aşa cum a spus un înţelept odată: „Uneori, chiar şi paranoicii au duşmani”.

— Ar trebui să facem ceva? întreba Hood. Fără a ţine seama de sentimentele Primei Doamne, trebuie să facem ceva dacă preşedintele nu-şi mai poate îndeplini îndatoririle în aceste condiţii?

— Orice ar fi se pare că nu este într-un stadiu prea avansat, continua Gordon. E greu de crezut că efectele să fie permanente.

Lui Hood îi suna telefonul.

— Dacă este vorba de o conspiraţie, zise Gordon şi puteţi să o demascaţi rapid, avem toate motivele să credem că preşedintele îşi va putea exersa pe deplin funcţia după o scurtă perioadă de odihnă. Ce s-a întâmplat acum, probabil că nu va avea efecte, pe termen lung său scurt.

Hood încuviinţa din cap şi răspunse la telefon.

— Da?

— Paul, sunt eu. Bob, i se adresa Herbert.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă gravă, răspunse el. Tocmai am primii un telefon de la agentul CIA care mi-a transmis cererea lui Tom Moore din Baku. Moore şi tipul de la CIA din Moscova, Pat Thomas, tocmai au fost eliminaţi. Îl conduceau pe David Bălţat la spital – tipul pe care l-a atacat Harponierul pe când stătea la pânda. Moore a fost lovit de un trăgător de elită în faţa spitalului,

iar lui Thomas i-au tăiat gâtul în hol.

— Cine? întreba Hood.

— Nu ştim.

— Nu l-a văzut nimeni?

— Se pare că nu, răspunse Herbert. Sau dacă l-a văzut cineva, nu l-a mai revăzut de atunci.

— Battat unde e?

— E încă în spital, spuse Herbert. De aceea m-a contactat agentul. Ambasadă a cerut protecţia poliţiei, dar nu ştim dacă nu a fost şi ea compromisă. CIA nu mai are oameni şi se tem că va urma şi Battat în curând. Nu avem pe nimeni în Baku, dar m-am gândit...

— Orlov! sări Hood ca ars. Îl sun imediat.

24

Khachmas, Azerbaidjan
Marţi, 4.44 a.m.

Lui Maurice Charles nu îi plăcea să se repete.

Dacă ajungea undeva cu autoturismul, prefera să plece cu autobuzul sau cu trenul. Dacă mergea spre vest cu avionul, îi plăcea să se îndrepte către est cu maşina sau cu autobuzul. Dacă purta pălărie dimineaţa, după-amiaza o scotea. Sau purta altă pălărie, ori îşi vopsea părul. Dacă distrugea o maşină cu un dispozitiv exploziv improvizat, ataca următoarea ţintă cu C4. Dacă supraveghea o linie de coastă, se retrăgea pentru scurt timp pe uscat. Repetarea era un mijloc prin care oamenii, indiferent de domeniul de activitate, puteau fi distruşi. Şabloanele permiteau capetelor mai puţin luminate să îţi anticipeze mişcările. Singurele excepţii erau oraşele foarte populate, unde putea fi văzul. Dacă într-un loc ca acesta găsea un traseu obscur, îl folosea de mai multe ori. Riscul de a fi localizat şi identificat era mai mare decât riscul de a refolosi un drum sau un tunel întortocheat.

Pentru ca Charles cercetase platforma de foraj marin din avion, hotărî să se întoarcă acolo cu o ambarcaţiune. Sateliţii americani şi poate chiar cei ruseşti, căutau deja un aparat de zbor. El şi echipa lui aveau să ia un iaht cu motor, cu un nume diferit de cel pe care îl avuseseră cu o zi în urmă. Unul dintre membri echipajului aranjase totul în Baku. Iahtul avea să îi aştepte la Khachmas, un oraş de coasta situat la vreo optzeci de kilometri la nord de Baku. Un echipaj de mercenari, angajat în Baku, naviga împreună cu unul dintre marinarii iranieni ai lui Charles. Nu numai că oraşul Khachmas se afla mai aproape de ţinta dar era şi puţin probabil să recunoască cineva vasul său pe ei.

După ce trase un pui de somn. Pentru că nici nu avea nevoie de mai mult, Charles şi tovarăşii săi se urcaseră într-o dubă parcată în spatele barăcii. Echipamentul lor era deja la bord şi se îndreptară din Gobustan înapoi spre Baku. Merseră pe străzi

aproape pustii la acea oră în noapte. Deşi Charles nu conducea, nu se culca. Stătea pe locul din spate, cu o armă de calibrul.45 la îndemâna în caz că cineva se apropia de dubă, voia să fie treaz.

Duba sosi în Khachmas, oraş cufundat încă în noapte, cu puţin înainte de ora 4.30. Parcurseseră cei peste 110 kilometri fără nici o oprire. Nimeni nu se apropiase de ei.

Rachel – numita acum *Saint Elmo* – aştepta la un debarcader, într-un port dărăpănat. Fusese ancorată aproape de ţărm. Echipajul angajat fusese concediat. Toţi plecaseră cu propriul vas, o barcă de pescuit, care însoţise iahtul cu motor spre nord.

Charles, care purta ochelari speciali pentru vedere nocturnă stătea şi privea cum echipamentul era transferat din duba pe *Saint Elmo.* După ce totul fu îmbarcat, unul dintre membrii echipei pleca cu duba Vehiculul avea să fie vopsit acolo, apoi dus în alt oraş. În sfârşit, iahtul cu motor porni.

Călătoria către ţintă avea să dureze cincizeci de minute. Abia ce sosiră ei şi răsări soarele. Acesta era un amănunt important Când era pe mare, lui Charles nu-i plăcea să folosească lumini artificiale. Erau prea uşor de localizat în întuneric şi se reflectau pe apă. De asemenea, nu-i plăcea să lucreze ziua în amiaza mare, când costumele ude străluceau în lumina puternică. În zori era cel mai bine. Aveau destul timp să ducă misiunea la bun sfârşit şi să plece fără a fi văzuţi.

Apoi avea să părăsească Azerbaidjanul şi doar să se bucure de viaţă pentru o lună sau două. Să savureze efectele internaţionale ale misiunii sale. Să preţuiască aşa cum făcea întotdeauna faptul că nici un lider mondial, nici o armată, nici o afacere, nu avusese vreodată un impact mai mare decât el asupra evenimentelor internaţionale.

25

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 4.47 p.m.

După căderea Uniunii Sovietice, mulţi oficiali din Moscova se temeau de Ministerstvo Bezopasnosti Ruskii, sau MBR. Ministerul Securităţii din Rusia. Erau îngrijoraţi chiar mai mult decât atunci când agenţia de informaţii, care fusese cunoscută sub numele de KGB, le accesa în mod curent liniile telefonice şi le deschidea corespondenţa Oficialii se temeau că liderii fostei grupări fie îi vor sprijini pe comuniştii izgoniţi într-un efort de a prelua din nou puterea fie vor încerca ei înşişi să vină la putere. Din această cauză, noul regim de la Kremlin crease o agenţie autonomă de informaţii, în afara Moscovei, pentru a nu se mai afla la cheremul MBR-ului. Îi puseseră bazele la Sankt Petersburg. Şi, ţinând cont de zicala conform căreia un lucru e mai bine ascuns la vedere, stabiliseră locaţia Centrului de Comandă într-una dintre cele mai vizitate locuri din Rusia: Muzeul Ermitaj.

Acesta fusese construit de împărăteasa Caterina cea Mare ca loc de refugiu. Clădirea în stil neoclasic, albă, impunătoare, era cunoscută oficial sub numele de Palatul de lamă. Era locul în care Caterina se bucura de pietrele preţioase şi de splendidele capodopere antice din domeniul picturii, graficii şi al sculpturii, pe care le colecţionase. În perioada cuprinsă între anii 1762 şi 1772, pur şi simplu achiziţionase câte una zilnic. Când Caterina a deschis pentru prima dată porţile casei sale marelui public aristocrat, a avut de comentat doar faptul că vizitatorii ar trebui să fie veseli. Totuşi, a adăugat ea: „Ar fi bine ca ei să nu încerce să strice, să spargă sau să distrugă ceva”. Ermitajul a rămas un muzeu al colecţiei imperiale până în anul 1917. După Revoluţia din Rusia şi-a deschis porţile pentru toată lumea. Colecţia sa a fost extinsă, cuprinzând şi arta altor şcoli, precum şi artă modernă. În prezent găzduieşte peste 8 000 de picturi, 40 000 de gravuri şi 500 000 de ilustraţii. Astăzi, o colecţie mai mare poate fi găsită doar la Muzeul Luvru din Paris.

Centrul de Comandă din Rusia era organizat dedesubtul unui

studio de televiziune complet funcţional. Deşi instalaţiile de emisie fuseseră montate pentru a masca ridicarea centrului de informaţii, antenele parabolice emiteau programe renumite ale Muzeului Ermitaj în toată lumea. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului, conexiunile foarte avansate permiteau Centrului de Comandă să comunice cu sateliţii, pentru transmisii electronice atât locale, cât şi internaţionale. Personalul muzeului şi turiştii care veneau şi plecau mascau prezenţa personalului Centrului de Comandă. De asemenea. Kremlinul considerase că în caz de revoluţie sau de război nimeni nu va bombarda Ermitajul. Chiar dacă duşmanului nu-i folosea arta, văzută ca posesiune estetică, picturile şi sculpturile puteau fi întotdeauna folosite în negocieri la fel de bine ca valuta.

Era încă întuneric când Orlov, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, sosi la muzeu. Pentru ca Ermitajul era încă închis, intră pe o uşa foarte bine mascată, situată în partea de nord-est a muzeului, în acest timp, privi spre nord la întunecatul râu Neva. Chiar pe malul celălalt se aflau maiestuoasele clădiri ale Academiei de Ştiinţe şi Muzeul de Antropologie. În apropiere era Academia Navală Frunze. Pe lângă cadeţii care se instruiau, colegiul mai găzduia şi duzina de soldaţi aparţinând forţelor de operaţiuni speciale ale centrului, Molot, care însemna „ciocan”.

În studioul TV, aşezat la un birou, era un gardian. Orlov îl recunoscu. Gardianul mai în vârsta se ridica şi salută. Generalul ajunse la o uşă şi tastă ceva pentru a intra. Odată aflat înăuntru, trecu prin zona întunecata a recepţiei şi coborî un şir mic de trepte. Tocmai în capăt, tastă noul cod al zilei, format din patru cifre şi uşa se deschise. Numărul din ziua următoare îi era dat lui Orlov întotdeauna la sfârşitul fiecărei zile lucrătoare, de către şeful securităţii centrului. În momentul în care generalul închise uşa în urma sa, luminile fixate pe plafon se aprinseră instantaneu. Apoi urmă un alt şir, mai lung, de trepte. Coborî şi tastă un alt cod pentru a putea pătrunde în Centrul de Comandă.

Imobilul consta într-un coridor foarte lung, cu birouri pe stânga şi pe dreapta. Biroul lui Orlov se afla în capăt, exact pe malul râului Neva. Câteodată chiar putea să audă şlepuri trecând pe deasupra.

De obicei, Orlov nu ajungea înainte de ora nouă. Personalul din tura de noapte, redus la strictul necesar, fu surprins să îl vadă. El îi salută fără să se oprească. După ce intra în biroul mic,

cu lambriuri de lemn, închise uşa şi se îndrepta spre masa de scris. Aceasta se afla în faţa uşii. Pe pereţi erau fotografii înrămate, pe care Orlov le făcuse în spaţiu. Generalul nu păstra fotografii personale în birou. Deşi era mândru de realizările sale, nu îi plăcea să privească în trecut Tot ce ar fi văzut ar fi fost cât de aproape fusese de telurile pe care şi le propusese. Cât de tare sperase să păşească pe Lună şi să conducă o misiune cu oameni la bord pe Marte. Cât de mult visase să vadă comunitatea cosmonauţilor dezvoltându-se. Poate că dacă şi-ar fi folosit celebritatea într-un mod mai constructiv, mai agresiv, ar fi putut să facă să se întâmple toate acestea. Şi dacă s-ar fi pronunţat împotriva războiului din Afghanistan. Lupta aceea golise naţiunea de resurse şi de mândrie şi grăbise prăbuşirea uniunii.

Nu erau nicăieri fotografii cu el, pentru că generalul Orlov prefera să privească înainte. Viitorul nu avea regrete, ci doar promisiuni.

Găsi un mesaj vocal de la Paul Hood. Mesajul nu spunea prea multe. Doar că era vorba de o chestiune urgenta. Orlov se aşeza şi îşi porni computerul. Pe când îşi accesa agenda telefonică securizata şi îl apelă pe Hood, îşi aminti cum îl ajutase Centrul de Comandă american să împiedice un complot al unei grupări de dreapta, formate din persoane oficiale care voiau să răstoarne guvernul. În timpul contraatacului, Hood pierduse unul dintre cei mai buni agenţi de teren, locotenent-colonelul Charles Squires. De atunci, cele două Centre de Comandă făcuseră din când în când schimb de informaţii. Dar nu deveniseră niciodată parteneri în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum doriseră atât Hood, cât şi Orlov. Din nefericire, aşa cum se întâmplase cu multe dintre visele progresiste ale lui Orlov, birocraţii nu fuseseră pregătiţi pentru asta. Neîncrederea dintre naţiuni era încă prea profundă.

Telefonul sună o dată. Hood răspunse.

— Paul, sunt eu, Serghei, spuse Orlov.

Translatorul Centrului de Comandă aştepta. Îi luă doar un moment să intre pe fir.

— Domnule general, am nevoie de încrederea dumneavoastră şi repede, continua Hood.

Tonul lui imperios nu lăsă loc de discuţii.

— Desigur, răspunse Orlov.

— Echipa noastră care îl caută pe Harponier a primit o lovitură groaznică la un spital din Baku, îl informa Hood. S-a întâmplat

acum mai bine de o oră. Doi dintre oamenii noştri au fost ucişi. Unul a fost doborât de un trăgător de elită în faţa spitalului. Celuilalt i s-a tăiat gâtul pe hol. Un al treilea este pacient. Se numeşte David Battat şi suferă de un fel de febră.

Orlov făcu o pauză pentru a notă numele.

— Poliţia este la spital, dar nu ştim cine este ucigaşul, zise Hood. El sau ea poate fi încă în spital.

— Ucigaşul ar putea fi un poliţist, puncta Orlov.

— Exact, spuse Hood. Domnule general, aveţi pe cineva în Baku?

— Da, avem, răspunse Orlov fără ezitare. În ce salon se afla domnul Battat?

— În salonul 157, zise Hood.

— O să trimit imediat pe cineva, adăugă Orlov. Nu discuta cu nimeni despre asta.

Hood îşi dădu cuvântul.

Orlov închise.

Cele mai puternice trei servicii de informaţii ruseşti aveau propriul personal. Aceste grupări erau MBR; Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravlenie al armatei sau GRU, Directoratul Principal de Informaţii; şi Ministerstvo Vnutrennikh Del sau MVD, Ministerul Afacerilor Interne. Centrul de Comandă rus nu avea resursele financiare necesare pentru a-şi menţine propriul personal de informaţii şi contrainformaţii, aşa că era nevoie să folosească oameni aparţinând altor agenţii ruseşti, relativ neînsemnate. Acestea erau administrate de Sisteme Objedinennovo Utschotya Dannych o Protivniki sau SOUD, Sistemul Interagenţii pentru Cercetare. SOUD mai furniza personal şi pentru Sluzhba Vneshney Razvedki sau SVR, Serviciul de Informaţii Externe; pentru Federal’naya Sluzhba Bezopasnosti sau FSB. Serviciul Federal de Securitate; pentru Federal’naya Sluzhba Kontrrazvedky sau FSK, Serviciul Federal de Contrainformaţii; şi pentru Federal’naya Sluzhba Okhrani sau FSO, Serviciul Federal de Pază şi Protecţie.

Orlov accesa în graba fişierele SOUD. Activa codul cu cea mai mare prioritate, Treisprezece Roşu. Aceasta însemna ca cererea nu numai că venea de la un oficial cu grad superior – nivelul treisprezece – dar şi că presupunea un caz de urgenţa naţionala: capturarea Harponierului. Codul Treisprezece Roşu îi oferea lui Orlov numele, locaţiile şi numerele de telefon ale agenţilor

operativi din întreaga lume. Chiar dacă agenţii erau implicaţi în alte misiuni, el avea autorizaţia să îi ia sub comanda sa.

Orlov accesa fişierul despre Baku, Azerbaidjan.

Găsi ceea ce căuta.

Ezită.

Generalul Orlov era pe punctul de a-i cere unui agent cu o acoperire foarte bună să încerce să ajute un spion american. Dacă americanii plănuiau o operaţiune în Baku, aceasta ar fi fost metoda cea mai rapidă de a expune şi a neutraliza resursele operative ruseşti. Dar ca să bănuiască asta, Orlov ar fi trebuit să creadă că Paul Hood ar putea să îl trădeze.

Orlov dădu telefonul.

26

Washington, D.C.
Luni, 9.00 p.m.

Paul Hood era furios după convorbirea cu Orlov.

Era furios pe sistem, pe comunitatea de informaţii şi pe el însuşi. Bărbaţii ucişi nu erau oamenii lui. Cel care se afla în primejdie nu era agentul lui. Însă ei eşuaseră, iar Harponierul reuşise, în mare parte datorită modului în care lucrează spionii. Harponierul conducea o echipă. Majoritatea agenţilor americani lucrau ca parte a unei echipe. Teoretic, asta ar fi trebuit să constituie pentru agenţi un sistem de sprijin. Practic, îi forţa să acţioneze în cadrul unei birocraţii. O birocraţie cu reguli comportamentale şi administrative create de şefi care stăteau departe de câmpul de luptă. Cu astfel de restricţii, nimeni nu putea face faţa unui om ca Harponierul. Iar Hood era vinovat pentru că sprijinea un astfel de sistem. Era la fel de vinovat ca şi omologii săi din CIA, NSA sau din orice altă agenţie.

Ironic era faptul că, aparent, Jack Fenwick nu acţionase ca la carte. Şi era de datoria lui Hood să descopere greşeala. „Birocraţii îi verifică pe birocraţi”, se gândi Hood cu amărăciune. Desigur, poate că era mai bine să nu se gândească la nimic acum. Era obosit şi frustrat de ceea ce se întâmpla cu Battat Şi nici măcar nu sunase acasă să vadă ce face Harleigh.

Rodgers fusese cu Hood de când acesta îl sunase pe Orlov şi până ce generalul telefonase din nou. În timp ce îl aşteptau pe Bob Herbert să revină Rodgers pleca să îşi ia o apă minerală Hood se hotărî să sune acasă. Însă asta nu îl făcu să se simtă mai bine.

Făcea exact lucrul pe care Sharon îl dispreţuise întotdeauna Lucra până târziu. Şi sună acasă pentru o explicaţie tardivă îi putea simţi nemulţumirea în voce, în încordarea din glas, în răspunsurile lapidare.

— Spăl rufe, spuse Sharon. Harleigh e în casa, se joacă Solitaire pe computer. Alexander e în camera lui. Îşi face temele şi învaţă pentru un test la istorie.

— Cum se mai simte Harleigh astăzi? întreba Hood.

— Cum crezi? zise Sharon. Chiar psihologul tău a spus că va mai trece un timp până să observăm vreo schimbare. Dacă va fi vreo schimbare, adaugă ea. Dar nu-ţi face griji. Paul, orice ar fi, mă descurc eu.

— Nu plec nicăieri, Sharon. Continuă Hood. Vreau să ajut.

— Mă bucur. Vrei să-l chem pe Alexander? întrebă ea.

— Dacă învaţă, nu. Doar spune-i că am sunat.

— Sigur.

— Noapte bună, îi ura Hood.

O simţi pe Sharon cum ezita. Doar pentru un moment, dar lui i se păru mult, mai mult.

— Noapte bună Paul, spuse ea şi apoi închise.

Hood râmase cu receptorul în mâna câteva momente. Era un ticălos şi un birocrat. Puse receptorul în furcă şi îl aşteptă pe Rodgers cu mâinile încrucişate. La un moment dat, începu să simtă un ticăit interior. Nu era nici ceas, nici bomba Se simţea ca un mecanism cu came. La fiecare clic al camei, un fel de resort se tensionă din ce în ce mai mult în interiorul său. Era dorinţa de a face ceva – şi nu doar de a discuta sau de a cere ajutor ruşilor. Hood voia să acţioneze. Ceva nu era în regulă şi trebuia să ştie despre ce era vorba.

Rodgers şi Herbert sosiră împreună. Îl găsiră pe Hood holbându-se la peretele din spatele biroului, unde fuseseră atârnate plachete şi fotografii înrămate, amintirile anilor petrecuţi în guvern. Tablouri cu lideri mondiali, cu oameni puternici. Fotografii cu Hood punând pietre de temelie sau gătind în bucătărie o supă, de Ziua Recunoştinţei.

Viaţa lui de birocrat afurisit. Ca parte a unei probleme, nu ca soluţie.

— Te simţi bine? întrebă Herbert.

— Da, îi răspunse Hood.

— Ai mai aflat ceva? insista Herbert.

— Nu, dar vreau să afle alţii de la mine.

— Doar ştii ce părere am, spuse Herbert. La ce te gândeşti?

— La Battat, îi dezvălui Hood.

Nu prea era adevărat. Se gândea că nu ar fi trebuit niciodată să revină asupra demisiei. Ar fi trebuit să plece de la Centrul de Comandă şi să nu privească înapoi. Se gândi că dacă ar fi demisionat, ar fi făcut-o de fapt pentru el însuşi şi nu pentru a

petrece mai mult timp cu familia, aşa cum crezuse iniţial. Dar acum se întorsese şi nu avea de gând să fugă.

Battat fu următorul pe lista gândurilor sale.

— Acest om cu o oarecare afecţiune a fost trimis la spitalul unde îl aşteptau doi asasini, continuă el. Nu mi se pare a fi o coincidenţă.

— Aşa e, aproba Herbert. Eu şi grupul meu de experţi am studiat acest aspect.

Grupul de experţi al lui Herbert era format din patru directori adjuncţi de informaţii, care fuseseră aduşi la Centrul de Comandă din agenţiile de informaţii militare, de la NSA şi CIA. Erau trei bărbaţi şi o femeie, cu vârste cuprinse între douăzeci şi nouă şi cincizeci şi şapte de ani. Având şi sprijinul lui Darrell McCaskey, care făcea legătura cu FBI şi Interpol, Centrul de Comandă avea echipa cu cei mai buni agenţi din Washington.

— Iată la ce ne-am gândit, zise Herbert. CIA este nouăzeci la sută sigură că Harponierul a trecut prin Moscova şi s-a dus la Baku. Un funcţionar al Departamentului de Stat crede că l-a văzut într-un avion spre Moscova, dar poate că asta a fost intenţionat.

— De ce? întreba Rodgers.

— Nu ar fi prima dată când un terorist se lăsă văzut, spuse Herbert. În 1959, spionul rus Igor Slavosk a apărut intenţionat la Grand Central Station din New York, pentru a distrage atenţia poliţiştilor şi pentru a aduce personalul FBI în locuinţa sa. Când au ajuns acolo, pe Jane Street, a explodat tot. Slavosk s-a întors, a luat insignele şi legitimaţiile şi a făcut copii perfecte. Le-a folosit pentru a pătrunde în sediul FBI de la Washington. Aşa că da, este posibil ca Harponierul să fi intenţionat să se ştie de prezenţa lui.

— Continuă, zise Hood încet.

Devenea nerăbdător. Nu din cauza lui Bob Herbert; ceea ce spunea şeful Informaţiilor era uşor de digerat. Hood voia ca Orlov să îl sune iar. Voia să audă că totul era în regulă la spital. Mai voia şi nişte veşti bune.

— Scuze, spuse Herbert. Deci Harponierul lăsă cumva să se afle că se duce la Baku. Plănuieşte o operaţiune. Ştie că sunt agenţi CIA la ambasadă. Şi mai ştie că CIA probabil nu vrea să-i expună, din moment ce e posibil ca poliţia de la Ministerul de Securitate Internă Azer să supravegheze personalul de la

ambasadă, îndreptându-şi atenţia asupra operaţiunilor lor secrete. Aşa că CIA aduce pe cineva de la Moscova.

— Pe Battat, continua Hood.

— Da, zise Herbert, parând puţin tulburat David Battat a fost şeful Biroului CIA de la New York. El a angajat-o pe Annabelle Hampton.

— Ofiţerul inferior pe care l-am prins în flagrant delict în timpul asediului de la Naţiunile Unite? întrebă Rodgers.

Herbert încuviinţă din cap.

— Battat era la Moscova atunci. L-am verificat. E nevinovat. Una dintre legăturile noastre CIA mi-a spus că a fost trimis la Baku să facă penitenţă pentru eşecul de la New York.

— Bun, fu de acord Hood. Battat ajunge la Baku.

— Battat se duce în zona ţinta pentru a-l supraveghea pe Harponier şi este doborât, continua Herbert. Nu eliminat, ceea ce Harponierul ar fi putut să facă fără nici o problemă. Se pare că Battat a fost infectat cu un virus sau cu o substanţa chimică, menită să-l răpună într-un anumit moment. Ceva îndeajuns de serios ca să fie dus la spital.

— Însoţit de tovarăşii săi, agenţii CIA, zise Hood.

— Exact, replica Herbert. Aliniaţi frumos unul după altul.

— Ceea ce înseamnă că CIA nu va mai putea interveni pentru a deranja planurile Harponierului, spuse Hood.

— Cam aşa ceva, aproba Herbert. În afară de Statele Unite, Rusia şi probabil Iranul, nimeni nu mai are agenţi operativi la Baku.

— Asta din cauza petrolului din Marea Caspică? întreba Rodgers.

— Încă nu ştim dacă Harponierul a atacat şi agenţi ai Moscovei şi ai Teheranului, zise Herbert, încuviinţând din cap.

Hood râmase puţin pe gânduri.

— Iran, spuse el încet.

— Poftim? zise Herbert.

— Ea două oară pe ziua de azi când vorbim despre Iran, continua Hood.

— Dar nu din acelaşi... vru Herbert să-l contrazică, apoi se opri.

— Nu din acelaşi motiv? întreba Hood.

— Păi nu, răspunse Herbert după o clipă. Nu.

— Staţi puţin, interveni Rodgers. Am pierdut ceva?

— Te gândeşti că în schema apelului telefonic ar putea fi implicaţi Harponierul, Teheranul, Jack Fenwick, NSA şi CIA, rezuma Herbert.

— E posibil, adăugă Hood.

— Asta ar însemna asocierea lor cu Fenwick, într-o problemă ce îl priveşte pe Harponier, zise Herbert.

— O problemă pe care nu vrea să o facă cunoscută preşedintelui, puncta Hood.

— Nu-mi doresc să se întâmple aşa ceva, continuă Herbert, clătinând din cap. Nu vreau să lucrăm cu mizerabilul care mi-a ucis soţia.

— Bob, trebuie să te calmezi, spuse Hood.

Herbert aruncă o privire aspră spre biroul lui Hood.

— Dacă Harponierul plănuieşte ceva în Baku, mai avem şanse să-l prindem, continua Hood. Dar numai dacă ne îndreptam întreaga atenţie asupra acestui lucru.

Herbert nu răspunse.

— Bob?

— Te aud, zise Herbert. Sunt atent.

Hood îl privi pe Rodgers. Cu câteva clipe în urmă, Hood simţea nevoia să răbufnească. Acum, când unul dintre prietenii lui era mâhnit, pornirea i se domolise. Tot ce îşi dorea era să îl ajute pe Herbert.

De ce nu simţea niciodată asta şi atunci când Sharon era supărată?

— Mike, spuse Hood, trebuie neapărat să clarificăm ce a pus la cale Fenwick şi, dacă e cazul, cu cine a lucrat.

— Mă ocup eu de asta, zise Rodgers. Dar pot să te asigur de un lucru. Am găsit în fişierele din computerul meu două e-mail-uri de acum şase luni. Au fost trimise de Jack Fenwick şi de Burt Gabie.

— Şi despre ce e vorba în conţinut? întrebă Hood.

— Răspundeau la un raport oficial al Pentagonului, răspunse Rodgers. Se vorbea despre o ameninţare minimală a unei posibile alianţe militare ruseşti, cu vecini care nu făceau parte din fosta Uniune Sovietică. Fenwick şi Gabie i se împotriveau.

— Atât directorul Agenţiei Naţionale de Securitate, cât şi şeful cabinetului preşedintelui s-au opus raportului, dar separat, zise Hood.

— Corect, admise Rodgers. Documentele au fost trimise

tuturor membrilor congresului şi unor lideri militari.

— Mă întreb dacă cei doi au avut schimburi de opinii filosofice online, adăugă Hood. Care a fost diferenţa de timp înregistrata între cele două documente?

— Au fost transmise la câteva ore distanţa, răspunse Rodgers. Nu păreau a fi parte a vreunui efort concertat. Dar ambii dezaprobau cu înverşunare raportul.

— Cred că nu contează dacă Fenwick şi Gabie au întocmit documentele separat sau dacă s-a descoperit că aveau ceva în comun când au fost citite, zise Hood. Problema e dacă au acţionat sau nu în acest sens. Dacă s-au întâlnit şi dacă au pus ceva la cale.

— Ce te face să crezi că ar fi putut face una ca asta? întreba Herbert, revenind uşor în discuţie.

— Numele lui Gabie a apărut azi în cursul discuţiei mele cu preşedintele, continua Hood. El şi asistentul lui Fenwick, Don Roedner, trebuiau să ţină la curent Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din cadrul Senatului cu iniţiativa ONU.

— Şi nu au făcut-o, zise Herbert.

— Nu, nu au făcut-o.

Hood lovi uşor biroul.

— Avem două probleme, continuă el după câteva clipe. Acţiunile lui Fenwick la New York şi cele ale Harponierului la Baku.

— Presupunând că nu au nici o legătura unele cu celelalte, opina Herbert, cele două operaţiuni au în comun Iranul. Harponierul a mai lucrat pentru Teheran.

— Şi dacă lucrează iar pentru cei de acolo? întreba Hood, încuviinţând din cap.

— Împotriva Azerbaidjanului, adăugă Herbert.

— Tot ce se poate, fu de acord Rodgers. Iranienii au două potenţiale motive de conflict cu Azerbaidjanul. Rezervele de petrol din Marea Caspică şi regiunea de frontiera Nagorno-Karabah.

— Dar de ce s-ar implica Fenwick în aşa ceva? întreba Herbert. Doar ca să dovedească faptul că Pentagonul greşeşte? Sau de ce?

— Nu ştiu, răspunse Hood, apoi îl privi pe Rodgers. Ar fi bine să ajungi la el şi să îl determini să mărturisească. Nu numai în legătura cu Iranul, dar şi cu motivul pentru care l-a minţit pe

preşedinte.

— Spune-i că deţii informaţii pe care i le poţi comunica doar între patru ochi, zise Herbert.

— Da, adăugă Hood. Pune-o pe Liz să întocmească un profil psihologic al preşedintelui. Unul bazat pe observaţii directe, inclusiv ale mele, care să îl facă pe Lawrence să pară că pierde controlul. Du-i-l lui Fenwick, chipurile pe ascuns. Întreabă-l dacă ştie ceva despre asta.

Rodgers încuviinţă şi plecă.

— Dacă Iranul e implicat în vreo operaţiune militară, se poate să fi deplasat trupe său echipament, zise Hood, privindu-l pe Herbert. E posibil ca NRO[8] să fi observat ceva. Stephen Viens lucrează din nou acolo?

— De săptămâna trecută, confirma Herbert.

NRO era Biroul Naţional de Recunoaştere, instituţia strict secretă, care se ocupa de majoritatea sateliţilor de spionaj ai Americii. Ca agenţie a DOD[9], în NRO activează personal din CIA, precum şi personal militar şi civil din DOD. Existenţa NRO a devenit publică începând cu septembrie 1992. La douăzeci de ani după înfiinţare. Stephen Viens era un vechi prieten din facultate al lui Matt Stoll, expertul în calculatoare al Centrului de Comandă. Fusese extrem de util, obţinând informaţii pentru Centrul de Comandă atunci când CIA şi NSA luptau pentru a intra în era sateliţilor. Viens fusese acuzat că ascunsese bani în timpul unei operaţiuni sub acoperire, dar fusese apoi reabilitat.

— Bun, zise Hood. Vezi dacă Viens poate să afle ceva. Poate că NRO a reperat vreo acţiune în Iran, fără a observa vreun pericol imediat.

— O să mă ocup de asta, confirma Herbert.

Şeful Informaţiilor ieşi din birou în scaunul cu rotile. Hood se lasă pe spătarul scaunului. Privi telefonul. Voia să audă veşti de la Orlov. Voia să audă ca ruşii aveau pe cineva pe poziţie şi că Battat e în siguranţă. Voia să audă că reuşiseră să pună capăt veştilor proaste şi că puteau să ţină totul sub control.

„Trebuie”, se gândi Hood. Era ceva la mijloc. Ceva periculos şi de mari proporţii. Nu ştia ce era, sau cine generase situaţia. Nu ştia dacă informaţiile pe care le obţinuse Centrul de Comandă puteau fi puse cap la cap. Ştia un singur lucru: orice ar fi fost,

[8] Naţional Reconnaissance Office.

[9] Department of Defense, Departamentul de Apărare.

trebuia să înceteze.

27

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 5.01 a.m.

Lui David Battat îi era frig şi delira. Îşi putea auzi bătăile inimii în urechi, le simţea în gât. Era conştient de faptul că era deplasat undeva, pe un pat cu rotile. Chipuri erau aplecate deasupra lui. Lumini apăreau şi dispăreau. Apoi simţi cum îl ridica cineva. Fu aşezat pe un pat, dar avea sentimentul că încă înaintează. Nu era legat, dar patul avea grilajul de fier ridicat.

Battat închise ochii. Nu ştia ce i se întâmplase. Îşi aminti că se trezise la ambasadă, transpirând şi tremurând. Moore şi Thomas îl duseseră la maşină, apoi probabil că adormise. După aceea nu-şi mai amintea decât că se trezise pe o targă.

Auzi oameni mişcându-se în jurul lui. Tuşi şi deschise ochii. Un bărbat cu părul alb îl privea de sus.

— Domnule Battat, mă auziţi? strigă bărbatul.

Încuviinţă din cap.

— O să vă dezbrăcăm şi o să vă punem un halat, îi spuse bărbatul. Apoi trebuie să vă facem o perfuzie. Înţelegeţi?

Battat dădu din nou din cap.

— Ce s-a… întâmplat?

— Sunteţi bolnav, îi zise medicul, pe când soseau doi infirmieri, care începură să-l ridice şi să-l dezbrace. Aveţi febra foarte mare. Trebuie să o facem să scadă.

— Bine, spuse Battat.

Ce altceva putea spune? Chiar dacă voia, nu putea să se împotrivească. Dar nu pricepea cum de se îmbolnăvise. Înainte se simţise bine.

Echipa de medici îi acorda îngrijiri timp de câteva minute. Battat nu prea îşi dădea seama ce îi făceau. Ştia doar că îl deplasau, îl întorceau, îl înghionteau. Simţi o pişcătură în braţul drept, aproape de articulaţia cotului, apoi nu îl mai duru nimic. Tremura şi îi era frig. Perna îi era plină de o sudoare pe care febra o usca rapid. Capul i se cufunda în puf, înăbuşind sunetele pe care le făceau oamenii şi activitatea pe care o desfăşurau.

Închise din nou ochii şi îşi lăsă mintea să rătăcească în voie.

În curând se făcu linişte şi întuneric. Lui Battat nu îi mai era atât de frig, se mai liniştise. Nu mai simţea pulsaţii în urechi. Era treaz, dar gândurile îi erau confuze. Reflectă la zilele trecute. Îşi aminti puţin, ca prin ceaţă, de ambasada din Moscova, de călătoria spre Baku, de ţărm, de durerea bruscă din timpul atacului. De o înţepătură în gât Nu era conştient cât timp trecuse sau de camera de spital. Avea un sentiment bizar, plăcut, de plutire. Poate că era ceva în perfuzie care îl relaxa.

Apoi Battat auzi un declic. Sunase că mecanismul unei arme. Deschise ochii. În stânga patului era o fereastră, dar era închisa, îşi aruncă privirea spre partea din faţă a patului. Ultima dată când se uitase, uşa era întredeschisa. Acum era închisa. Sigur o închisese vreun medic sau vreo infirmieră. În cameră era şi mai linişte ca înainte. Închise din nou ochii. Nu mai erau închipuiri, doar întuneric. Battat căzu repede într-un somn fără vise.

Urma un alt declic. Sunetul îl trezi pe Battat, care deschise ochii. Uşa era tot închisa. Dar acum era cineva în cameră. Zări o siluetă întunecata în faţa uşii. Silueta era neclară pe fundalul întunericului din spatele ei.

Battat nu era convins că se trezise.

— Bună, zise el.

Îşi auzi vocea. Se trezise cu siguranţa.

Umbră se îndrepta încet spre el. Trebuie să fi fost cineva care venise să vadă cum se mai simţea.

— Nu e nici o problemă, spuse Battat, uşor încurcat. Puteţi aprinde lumina. Sunt treaz.

Silueta nu dădu nici o replică. Battat nu putea desluşi dacă era bărbat sau femeie. Părea să poarte un fel de halat de medic. Şi ţinea în mâna ceva lung şi subţire. Îi putea vedea umbră mai jos. Arata ca un cuţit.

— Vorbiţi englezeşte? întreba Battat.

Pe peretele din spatele pacientului era un monitor. Licărirea verde lumina puţin silueta când aceasta se opri lângă pat. Era un bărbat. Şi ţinea în mod clar un cuţit în mâna. Lama lungă scânteia în lumina slabă.

— Ce înseamnă asta? întreba Battat.

Mintea lui înceţoşata începea să priceapă că nou-venitul nu era medic. Încerca să se mişte, dar braţele îi erau parcă umplute cu nisip ud.

Străinul îşi mişca braţul înapoi.

— Cineva, zise Battat, încercând să ridice vocea. Ajutaţi-mă…

Apoi bărbatul dispăru.

Puţin mai târziu, se auziră zgomote dinspre podea. Mormăituri joase, murmure, apoi un geamăt încet şi lung. După aceea se făcu linişte.

Battat încerca să se ridice într-un cot. Braţul îi tremura şi căzu la loc.

Deodată, cineva apăru lângă pat.

— S-ar putea să fie şi alţii, zise persoana nou-venita. Trebuie să plecăm.

Vocea aspră, îngroşata, îi aparţinea unei femei. Cât de mulţi oameni erau aici!

— Credeam că este un salon privat, zise Battat.

Cu mişcări rapide şi sigure, femeia coborî gratiile patului, demontă perfuzia şi îl ridică pe Battat în capul oaselor. Îşi ţinea mâna pe spatele lui.

— Poţi să mergi? întreba ea.

— Dacă îmi dai drumul, nu ştiu dacă pot sta aşa… replica el.

Femeia îl întinse la loc şi se depărta de pat. Era înaltă, slabă, lată în umeri. Abia acum putea să vadă că purta uniformă de poliţistă. Femeia se duse la fereastră şi trase draperiile. Răsuci mânerul şi ridică fereastra. În cameră pătrunse un aer răcoros şi sărat. Un fior îi traversa şira spinării. Femeia privi afară. Apoi luă un halat dintr-un cuier din spatele uşii şi se întoarse la pat. Îl ridică din nou pe Battat şi îi puse halatul pe umeri.

— Ce facem acum? întreba el.

Fără perfuzie, se simţea puţin mai stăpân pe situaţie. Dar îl durea capul pentru că se ridicase.

— Nu vorbi, îi zise ea.

— Dar stai… continuă el.

— I-au ucis pe însoţitorii tăi şi încearcă să te omoare şi pe tine, sări ea. Am fost trimisă să te scot de aici.

— I-au omorât?

— Linişte! îi arunca ea printre dinţi.

Battat tăcu.

Pe când femeia îl ajuta să se ridice, durerea de cap se intensifică. Ea îi lua hainele, apoi îi puse braţul stâng pe umărul ei şi îl ajuta să se deplaseze spre fereastră. Şchiopătând, Battat încercă să se gândească la ceea ce tocmai aflase. Chiar erau

morţi Thomas şi Moore? Dacă era adevărat, trebuie să fi fost Harponierul. Poate credea că ei ştiau mai multe decât ştiau de fapt. Dar dacă ei fuseseră ucişi, cine o trimisese pe această femeie să îl ajute? Şi de unde putea să ştie că nu lucra pentru Harponier? Poate că îl ducea undeva unde criminalul şi-ar fi terminat treaba.

Însă Battat simţea că putea avea încredere în ea Cu siguranţa nu era în situaţia în care să i se opună. În plus, femeia era amabilă cu el. Şi dacă ar fi vrut să îl ucidă, putea să o facă în timp ce el era încă în pat. Sau l-ar fi putut lăsa pe intrus să îl omoare.

Când ajunseră la fereastra femeia îi spuse să se aplece peste pervaz. O asculta, dar nu îşi găsea echilibrul. Ea îl ţinu cu o mâna ajutându-l să stea drept şi se strecura pe lângă el. Coborî în linişte lângă gardul viu de afară şi apoi îl ajută şi pe el să coboare. Îi puse braţul la loc pe umărul ei, apoi se ghemui. Râmaseră aşa câteva secunde, ascultând cu atenţie.

Battat tremura din nou, iar dinţii îi clănţăneau. Dar cel puţin era mai lucid ca înainte. După un timp, porniră iar. Ieşiră în spatele spitalului apoi se deplasară către partea nordică Se opriră în dreptul unei maşini. Spre surprinderea lui Battat, nu era o maşină de poliţie, ci un mic Hyundai negru.

Poate că nu era deloc poliţista Battat nu ştia dacă asta era un lucru bun sau rău. Dar după ce ea îl întinse pe bancheta din spate şi se urcă la volan, ştiu cu siguranţa un lucru.

Dacă rămânea conştient, avea să afle foarte curând.

28

Washington, D.C.
Luni, 10.03 p.m.

Roşcatul era aşezat la masă sa de lucru impozantă. În birou era întuneric, distingându-se numai strălucirea verzuie a unei lămpi şi lumina roşie din partea de sus a telefonului. Aceasta arată ca bruiajul era activat.

— Sunt oameni care întreabă de călătoria lui Fenwick, spuse Roşcatul.

— Cine? îl chestionă omul de la celălalt capăt al firului.

— Departamentul de informaţii al Centrului de Comandă.

— Centrul de Comandă nu e aşa aproape de preşedinte, zise celălalt. Nu sunt la fel de influenţi că CIA...

— Nu sunt aşa sigur de asta, îl întrerupse Roşcatul.

— Cum adică?

— Mi s-a spus că directorul Hood a cerut şi a obţinut o întâlnire privată cu preşedintele acum câteva ore.

— Ştiu.

— Ştii şi ce au discutat? Întreba Roşcatul.

— Nu. Presupun că lucruri referitoare la problema cu Naţiunile Unite. Ai motive să crezi altceva? întreba el.

— Paul Hood a avut o scurtă întrevedere aseară cu Prima Doamnă, răspunse Roşcatul, l-am verificat dosarul. Se cunosc de mult timp.

— Se cunosc într-o manieră de care ne putem folosi?

— Nu, răspunse Roşcatul. A fost ceva platonic. În orice caz, poate că a observat o schimbare la preşedinte. Poate i-a spus ceva lui Hood. Chiar nu ştiu.

— Înţeleg, zise celălalt.

Urma o lungă perioadă de tăcere. Roşcatul aştepta. Era îngrijorat de intervenţia neaşteptata a Centrului de Comandă. Problema celorlalte agenţii fusese rezolvată. El şi partenerii lui contaseră pe perioada de tranziţie dintre mandatul lui Paul Hood şi cel al lui Paul Rodgers pentru a menţine atenţia Centrului de Comandă îndreptată spre problemele din interior. Din nefericire,

nu se întâmplase asta. Dar, odată cu apropierea orei de începere a operaţiunii externe, nu îşi puteau permite să fie supravegheaţi. Harponierul îşi făcuse treaba Trebuia să şi-o facă şi ei.

— Cealaltă documentaţie e gata? întreba celălalt într-un târziu.

Roşcatul se uită la ceas. Chiar avea nevoie de ochelari pentru a vedea atât de aproape, dar se împotrivea acestei idei. Se împotrivea multor lucruri. Îşi apropie uşor încheietura mâinii de ochi.

— Cam într-o oră, replica el.

— În regulă, zise celălalt. Nu vreau să acţionăm direct împotriva Centrului de Comandă. Nu e timp. Şi fără un plan minuţios, s-ar putea să facem mai mult rău decât bine.

— Sunt de acord, îl aprobă Roşcatul.

— Să acţionam conform planului, continuă interlocutorul. Dacă Centrul de Comandă îl supraveghează pe Fenwick sau pe preşedinte, fără să ştie de fapt ce punem la cale, ar trebui să fie destul de ocupaţi. Asigură-te că Fenwick nu face sau nu spune nimic pentru a le da mai multe indicii.

— Am înţeles, zise Roşcatul. O să-l anunţ pe Fenwick.

Celălalt îi mulţumi şi închise.

Roşcatul puse receptorul în furcă. Peste puţin timp avea să îl sune pe Fenwick. Era o situaţie serioasă, fără precedent. Avea nevoie de un moment pentru a-şi aminti că totul se întâmpla pentru o cauză nobilă: pentru că Statele Unite să supravieţuiască cu certitudine noului mileniu.

În ciuda acestei mici oprelişti, totul mergea conform planului. Reporterii sunaseră încontinuu la el la birou pentru a afla informaţii despre noua iniţiativa a Naţiunilor Unite, o iniţiativa cu care părea să fie la curent doar preşedintele. Nici membrii Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii şi nici măcar oameni din cadrul ONU nu auziseră despre asta. Un reporter TV foarte stăruitor sunase în acea seară pentru a întreba dacă preşedintele îşi imaginase „totuşi chestia asta, cu toate implicaţiile ei”. Iar Gabie Roşcatul, şeful de cabinet al preşedintelui, răspunsese neoficial: „Chiar nu ştiu, Sam. Nu ştiu ce se întâmpla cu preşedintele”.

Deşi declaraţia fusese neoficială, Gabie ştia că punctul lui de vedere avea să fie menţionat în emisie. Reporterul îi amintise Roşcatului că era a treia oară în acea săptămână când

preşedintele înţelesese ceva total greşit. Prima dată fusese la un mic dejun cu presa. Preşedintele comentase cu privire la legislaţia subvenţiilor în agricultură, care aparent fusese prezentată Congresului. Nu era aşa. A doua oară fusese la o conferinţă de presă, chiar cu două zile în urmă. Cuvântul de deschidere al preşedintelui indusese comentarii despre un caz de drept civil care aparent fusese prezentat în faţa Curţii Supreme. Nu exista nici un astfel de caz. Desigur, Gabie nu îi spuse reporterului că setul de documente care îi fusese dat preşedintelui cu prilejul informărilor zilnice era diferit de setul de documente pe care ar fi trebuit să îl vadă. Cele reale. Gabie strecurase aceste documente în dosarele preşedintelui, după ce acesta făcuse publice informaţiile incorecte. Când preşedintelui i se aduseseră din nou dosarele, nu înţelesese de unde preluase informaţia greşita. Investigaţiile făcute de Gabie şi de asistenţii săi nu reuşiseră să scoată la iveală vreo activitate suspectă.

Gabie nu zâmbea. Nu putea să o facă. Situaţia era prea gravă. Dar era satisfăcut. Reporterul şi mulţi dintre colegii acestuia erau foarte preocupaţi de starea mentală a preşedintelui. Până a doua zi după-amiaza şi restul naţiunii avea să fie îngrijorată. Evenimentele pe cale de a fi dezvăluite lumii şi la Washington fuseseră orchestrate cu foarte mare grijă. Evenimente care aveau să fie interpretate greşit de toată lumea, cu excepţia celui de-al treilea şi cel mai important conducător al echipei lor: vicepreşedintele. Preşedintele avea să insiste asupra faptului că Azerbaidjanul atacase o platformă petrolieră iraniană. Nu avea să sugereze o implicare în conflict, de vreme ce era o problemă regională. Simultan cu creşterea capacităţilor militare iraniene în regiune, vicepreşedintele avea să îndemne în mod public către o abordare diferită a problemei. Urma să spună că nu avea încredere în Iran şi că se impunea întărirea rapidă a prezenţei militare americane în Marea Caspică. Fenwick urma să îl susţină pe vicepreşedinte şi să raporteze că, în timpul întâlnirilor sale cu iranienii, ei vorbiseră voalat despre evenimentele ulterioare. Avea să spună că ei ceruseră Statelor Unite să nu se implice, în timp ce îşi întăreau influenţa asupra rezervelor de ţiţei din regiune.

Bineînţeles că iranienii nu aveau să recunoască. Dar nimeni în America nu avea să îi creadă.

Neînţelegerea dintre preşedinte şi vicepreşedinte urma să

producă o sciziune publica.

Şi când mercenarii iranieni ai Harponierului aveau să fie găsiţi morţi – ucişi de însuşi Harponierul – cu fotografii şi alte dovezi de sabotaj lăsate asupra cadavrelor, vicepreşedintele şi Fenwick aveau să fie absolviţi de orice vină.

Atunci, reporterii o să discute deschis despre judecata îndoielnica a preşedintelui. Washingtonul avea să fie înţesat de zvonuri că preşedintele e instabil din punct de vedere psihic. Senatorii că Barbara Fox nu vor avea de ales decât să sprijine o măsură de punere sub acuzare. Scandalurile sexuale erau una. O afecţiune mentală era cu totul altceva. Lui Lawrence urma să i se ceară public demisia. Iar pentru binele naţiunii, Lawrence nu va putea decât să fie de acord.

Vicepreşedintele Cotten avea să devină preşedinte şi să îi ceară lui Jack Fenwick să devină noul lui vicepreşedinte. Congresul urma să aprobe rapid această alegere. Între timp, armata americană avea să pătrundă în Marea Caspică, pentru a-i ajuta pe azeri să îşi apere platformele petroliere.

În situaţia din ce în ce mai tensionată, preşedintele Cotten avea să reziste ferm pe poziţie.

Şi apoi, altceva urma să se întâmple. Ceva care să ceară un răspuns american atât de intransigent, atât de devastator, încât fanaticii religioşi nu aveau să mai atace niciodată o ţinta aflată sub protecţie americană.

În sfârşit, îşi spuse Gabie, cariera unui preşedinte merita acest sacrificiu.

29

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 6.15 a.m.

Când Ron Friday, în vârsta de patruzeci şi şapte de ani, sosise pentru prima dată la Baku, se simţise de parcă fusese teleportat în Evul Mediu.

Nu era o problemă de arhitectură. Străduţa cu ambasada era situată într-o zonă foarte modernă a oraşului. Clădirile modeme erau copii fidele ale celor din Washington, D.C., Londra, Tokio sau orice altă metropola modernă. Dar Baku nu semăna cu acele oraşe în care el petrecuse atât de multă vreme. De îndată ce treceai de ambasade şi de centrele de afaceri din Baku, te izbea o privelişte cu un pronunţat iz de vechi. Multe clădiri datau din epoca în care Columb descoperise America.

Nu, nu arhitectura făcea ca Baku să pară atât de învechit, de medieval. Era un fel de sentiment de dezordine printre oameni. Azerbaidjanul fusese condus din afară atâta timp, încât acum, când oamenii erau liberi şi independenţi, păreau lipsiţi de motivaţie, rătăciţi. Dacă nu ar fi fost dolarii obţinuţi din vânzarea ţiţeiului, probabil că ţara ar fi alunecat spre Lumea a Treia.

Cel puţin asta era impresia lui Friday. Din fericire, când fostul component al forţelor speciale şi oamenii lui îşi vor termina treaba aici, Azerbaidjanul nu va mai fi atât de independent.

Friday intră în blocul său cu şapte etaje. Clădirea din cărămidă, veche de zece ani, se afla foarte aproape de ambasadă. Urcă pe scările de marmură. Locuia la ultimul etaj, dar nu îi plăceau lifturile. Chiar şi atunci când era cu ceilalţi angajaţi ai ambasadei care locuiau aici, urca pe scări. Lifturile prea îl privau de libertate şi îl făceau să se simtă vulnerabil.

Friday se îndreptă spre apartament. Nu-i venea să creadă că era aici de aproape şase luni. Părea să fi trecut mult mai mult şi se bucura că mandatul său se apropia de sfârşit. Nu pentru că ambasadorul delegat Williamson nu ar fi avut nevoie de el. Din contră, Friday se dovedise a-i fi de folos diplomatei, în special în eforturile ei de a modera pretenţiile azerilor la petrolul din Marea

Caspică. Anii pe care Friday îi petrecuse ca avocat pentru o companie petrolieră internaţionala importanta îl ajutaseră foarte bine în această situaţie. Dar adevăratul său şef avea nevoie de el în altă parte, într-un alt punct fierbinte. Urma să aibă grijă ca Friday să fie transferat.

Poate că în India sau în Pakistan. Acolo voia Friday să meargă cu adevărat. Acolo erau probleme de rezolvat cu petrolul, în Marea Arabiei şi la graniţa dintre marele deşert indian, în provincia Rajasthan din India şi deşertul Thar în Pakistan. Mai mult decât atât, subcontinentul indian era locul unde avea să înceapă următorul mare război, probabil declanşat de o problemă din domeniul nuclear. Friday voia să fie acolo, să ajute la manipularea politicii din regiune. Asta visase de când era student. De când se dusese pentru prima dată să lucreze pentru Agenţia Naţională de Securitate.

Friday băgă cheia în uşa şi asculta. Auzi pisica Mieunatul ei era un semn normal de bun venit. Era un indiciu foarte bun că nu ¡1 aştepta nimeni înăuntru.

Friday fusese recrutai de NSA pe când era student la Drept. Unul dintre profesorii săi, Vincent Van Heusen, fusese agent OSS[10] în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După război, Van Heusen ajutase la elaborarea Legii Naţionale de Securitate din 1947, legislaţie care contribuise la fondarea Agenţiei Naţionale de Securitate.

Profesorul Van Heusen văzuse la Friday câteva dintre acele calităţi pe care le avusese el însuşi, tânăr fiind. Printre acestea era şi independenţa. Friday şi-o însuşise crescând în pădurile din Michigan, unde frecventase o şcoala rurala şi unde mergea cu tatăl lui la vânătoare la fiecare sfârşit de săptămână – nu numai cu o puşca, dar şi cu un arc mare. După absolvirea Universităţii din New York, Friday îşi petrecuse vremea la NSA ca stagiar. Când începuse să lucreze în industria petrolieră, un an mai târziu, era în acelaşi timp şi spion. Pe lângă faptul că Îşi făcuse relaţii în Europa, în Orientul Mijlociu şi în zona Marii Caspice, Friday primise şi numele agenţilor CIA care lucrau în aceste ţâri. Din când în când i se cerea să îi supravegheze – să spioneze spioni, să se asigure că aceştia lucrau doar pentru Statele Unite.

[10] Office of Strategic Services – Biroul Serviciilor Strategice, serviciu de informaţii american ce avea ca principal scop susţinerea mişcărilor de rezistenta în Europa ocupata de germani, (n.tr.).

Într-un final, Friday părăsise sectorul privat, cu cinci ani în urmă, plictisit să lucreze în industria petrolieră. Deveniseră mai preocupaţi de profiturile aduse de operaţiunile internaţionale decât de dinamismul Americii şi de economia ei. Dar nu de aceea plecase. Părăsise sectorul privat din patriotism. Voia să lucreze pentru NSA cu normă întreagă. Fusese martor la decăderea activităţii informative peste hotare. Spionajul electronic înlocuise practica culegerii de informaţii cu ajutorul surselor umane. Rezultatul era o colectare mult mai puţin eficientă a unor mari cantităţi de informaţii brute. Pentru Friday, era ca şi cum ar fi luat came de la un abator, în loc să vâneze. Mâncarea nu avea un gust aţa bun când era produsă în serie. Iar experienţa era mai puţin satisfăcătoare. Şi, cu timpul, vânătorul se îmblânzea.

Friday nu avea nici un gând să se îmblânzească. Aşa că, atunci când persoana sa de contact de la Washington îi spusese că Jack Fenwick voia să îi vorbească Friday abia aşteptase întâlnirea. Avusese loc la barul Off the Record din hotelul Hay-Adams. Era în săptămâna învestirii preşedintelui, aşa ca barul era ticsit, iar cei doi bărbaţi trecuseră neobservaţi. Atunci, Fenwick sugerase un plan atât de îndrăzneţ, încât Friday crezuse că e o glumă Sau un fel de test.

Apoi Friday fusese de acord să se întâlnească şi cu alţi membri ai grupului. Şi se convinsese.

Da, se convinsese definitiv. Fusese trimis aici şi, prin intermediul contactelor din Iran, fusese pus în legătură cu Harponierul. Iranul nu îşi dăduse seama că avea să fie tras pe sfoară. Ca, odată ce aveau un motiv să pătrundă în Marea Caspică, un nou preşedinte american avea să li se împotrivească.

Cât despre Harponier, lui nu-i păsa Friday şi Harponierul lucraseră îndeaproape pentru organizarea atacului împotriva lui Battat şi pentru programul de dezinformare a CIA.

Friday încă mai purta hainele din ziua precedentă în caz că îl vedea cineva, acest fapt ar fi sprijinit povestea pe care o avea pregătita Era doar una dintre numeroasele poveşti pe care le perfecţionase de-a lungul anilor, pentru a masca întâlnirile pe care trebuia să le aibă cu agenţii.

Sau cu ţintele.

Friday se bucurase că Harponierul îşi trimisese un om în interiorul spitalului ca întărire. Speraseră că Friday va putea să îi doboare pe Moore şi pe Thomas afara. Dar, din cauza ambulanţei

parcate, nu avusese o vizibilitate prea bună pentru a-l ucide şi pe Thomas. Friday spera că asasinul iranian să-l fi ucis. Desigur, ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut să-i elimine pe toţi trei în ambasadă Dar asta l-ar fi expus. Ambasada nu era atât de mare şi ar fi fost posibil să-i vadă cineva. Iar camerele de luat vederi erau peste tot. Aşa fusese mai bine, mai simplu.

După focul de armă, Friday aruncase arma pe care i-o dăduse Harponierul. Era un G3, model Heckler & Koch, de fabricaţie iraniană. Mai avea şi altele, în caz de nevoie. Friday azvârlise armă într-un mic eleşteu din apropierea spitalului. Ştia că poliţia locală va cerceta zona pentru a găsi indicii şi că probabil o va găsi. Voia ca arma să îi ducă cu gândul la Teheran. Friday şi oamenii lui doreau să se asigure că lumea ştia că Iranul asasinase doi oficiali ai ambasadei Statelor Unite. Bineînţeles că iranienii aveau să nege, dar americanii nu aveau să-i creadă NSA urma să aibă grijă de asta în ultimele zile. Iranienii care lucrau cu Harponierul vorbiseră între ei la telefoanele mobile. Discutaseră despre atacul de la platforma petrolieră şi descriseseră cei doi piloni care trebuiau distruşi: „ţinta unu” şi „ţinta doi”. Iranienii nu ştiau că Harponierul se asigurase că acele convorbiri să fie monitorizate de NSA şi că erau înregistrate şi apoi modificate digital. Acum, ţintele despre care vorbeau iranienii pe acele casete nu erau piloni, ci angajaţi ai ambasadei.

Chiar într-o convorbire personală, Harponierul adăugase că asasinatele erau un avertisment, desemnat să îi descurajeze pe americani de la orice activitate împotriva Iranului, în războaiele petroliere ce aveau să vină Harponierul subliniase în convorbire faptul că, dacă Washingtonul insista să se implice, oficiali americani din lumea întreagă urmau să fie ucişi.

Desigur, acea ameninţare urma să fie un eşec. După demisia preşedintelui Lawrence, noul preşedinte al Statelor Unite va face o regrupare a forţelor, ca urmare a acestor asasinate brutale. Nu era un lider îngăduitor, asemenea celui dinainte. Cineva care să coopereze cu Naţiunile Unite în detrimentul propriei ţări. Asasinatele, ca şi atacurile asupra platformelor petroliere, vor sublinia faptul că Statele Unite aveau treburi neterminate din secolul trecut: nevoia unui atac decisiv, de proporţii maxime, împotriva regimurilor teroriste şi a grupărilor teroriste protejate de acele regimuri.

Friday intră în apartament. Observa licărirea luminiţei roşii de

la robotul telefonic. Se îndreptă spre el şi asculta mesajul. Era unul singur, de la ambasadorul delegat Williamson, care îl chema imediat la ambasadă. Îi spunea că îl căutase şi pe celular, dar nu îl găsise.

Păi sigur că nu îl găsise. Celularul fusese în sacou, iar sacoul aruncat pe un scaun îl altă cameră. Nu auzise telefonul pentru că se aflase în dormitorul unei femei pe care o cunoscuse la Internaţional Bar.

Friday sună la ambasadă. Williamson nu se deranjă să îl întrebe unde fusese. Îi spuse vestea cea proastă. Tom Moore fusese ucis de un trăgător de elită, chiar în faţa spitalului. Lui Pat Thomas îi tăiase gâtul un asasin în incinta spitalului.

Friday îndrăzni să zâmbească mulţumit. Ucigaşul Harponierului reuşise.

— Din fericire, continuă Williamson, David Battat a reuşit să-l oprească pe cel care a încercat să-l omoare.

— Cum? întreba Friday, stupefiat.

— I-a tăiat gâtul cu propriul cuţit, zise ea.

— Dar Battat e bolnav…

— Ştiu, spuse ambasadorul delegat. Ori Battat delira, ori era speriat. După ce l-a oprit pe criminal, a fugit din spital pe fereastră Acum îl caută poliţia. Până acum au găsit doar arma care l-a ucis pe domnul Moore. Detectoarele de metale au descoperit-o într-un eleşteu.

— Înţeleg, zise Friday.

Asasinul nu vorbea englezeşte. Chiar dacă Battat era lucid, nu putea să afle nimic de la el. Dar Fenwick şi Harponierul se vor înfuria când vor afla că Battat e încă în viaţa.

— Mai bine mă duc să mă alătur şi eu căutărilor, continuă el.

— Nu, spuse Williamson. Am nevoie de tine la ambasadă. Cineva trebuie să facă legătura între poliţia din Baku şi Washington. Eu trebuie să mă ocup de implicaţiile politice.

— Ce implicaţii politice? întreba Friday nevinovat.

Avea să fie plăcut, foarte plăcut.

— Poliţia a găsit arma despre care se crede că a fost folosită în atacul asupra lui Moore, zise ea. Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon. O să îţi dau mai multe detalii când ajungi aici.

Asta, cel puţin, era o veste bună. Ambasadorul delegat ajunsese la concluzia că asasinatele nu erau întâmplătoare, ci aveau implicaţii politice.

— Vin imediat, spuse Friday.

— Ai grijă de tine, adaugă Williamson.

— Întotdeauna am, replică el. Friday închise, se întoarse şi părăsi apartamentul. Întotdeauna am.

30

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 6.16 a.m.

Harponierul şi echipa lui sosiră la platforma petrolieră chiar înainte de a se lumina. Ambarcaţiunea îşi opri motoarele la trei sute de metri de cel mai apropiat dintre cei patru piloni de susţinere. Apoi, Harponierul şi cei patru membri ai echipei sale iraniene intrară în apă. Toţi purtau costume de scafandru şi butelii cu aer comprimat. Strecurându-se pe sub suprafaţa întunecata a mării, bărbaţii ¡notară către platforma.

Doi dintre ei purtau săculeţi impermeabili, conţinând explozibil gelificat, de mare putere. Harponierul injectase cu grijă în tuburile albastre pentanitroanilină sensibilă la căldură. La răsăritul soarelui, razele aveau să încălzească folia pachetelor. Explozia urma să fie iniţiata chiar de lumina soarelui.

Alţi doi bărbaţi duceau o plută pneumatică ce le conferea o oarecare stabilitate dedesubtul platformei. Multe platforme aveau senzori pe coloane şi detectori de mişcare la suprafaţa marii. Cel mai sigur mod de a pătrunde în zona era evitarea coloanelor şi intrarea pe sub detectorii de mişcare. Odată plasate încărcăturile explozive, echipajului de pe platformă i-ar fi realmente imposibil să ajungă la ele la timp.

Harponierul purta o arbaletă şi ochelari pentru vedere nocturnă. Avea să folosească arma pentru a arunca pachetele cu exploziv în jurul pilonilor de susţinere de sub platforma. Harponierul adusese cu el doar o duzină de tuburi explozive. Învăţase cu mult timp în urmă că şiretlicul prin care poţi distruge ceva mare nu e neapărat să-l loveşti cu ceva la fel de mare. În confruntarea corp la corp, poţi înlătura un duşman cu un croşeu puternic. Îl poţi dezechilibra mai rapid, mai eficient şi având mai mult control asupra lui, dacă îi apeşi gâtul cu un deget, chiar sub laringe, deasupra claviculei. Dacă agăţi pe cineva cu laba piciorului de partea din spatele genunchiului şi apoi îi tragi brusc piciorul în jos, îl dobori mai repede decât dacă l-ai lovi cu o bâtă de baseball. În plus, pentru a anihila un atac cu o bâtă, trebuie

doar să te apropii mai mult de agresor.

Platformele de petrol iraniene din Marea Caspică sunt în marea majoritate platforme semisubmersibile. Ele sunt susţinute de patru piloni groşi, cu pontoane masive aflate sub apă. În partea superioară a pilonilor se afla o platformă. Coloana de foraj – componenta aflată sub apă include mecanismul de forare – coboară din braţul macaralei rotative, care este montată pe platformă. Pentru a distruge o asemenea platformă, nu se acţionează asupra pilonilor, ci asupra centrului platformei. Odată realizat acest lucru, greutatea structurilor aflate în partea de sus va finaliza totul. Echipa Harponierului reuşise să obţină copii ale schiţelor platformei petroliere. El ştia cu exactitate unde să plaseze explozibilul.

Bărbaţii ajunseră în punctul sensibil al platformei, fără nici un incident. Deşi în apă era întuneric, pe cei mai înalţi montanţi ai platformei se proiecta prima licărire a zilei. Când Harponierul identifică ţinta, doi oameni umflară pluta, în timp ce alţi doi fixară o pereche de tuburi cu exploziv sub vârfurile a trei săgeţi.

Tuburile, lungi de treizeci de centimetri, erau lipite cu atenţie pe săgeţi. Această configuraţie permitea suliţei să încapă pe gura ţevii. De asemenea, nu dădea voie tuburilor cu exploziv să strice echilibrul săgeţii. Deşi ar fi fost mai simplu că mecanismul să fie asamblat în barcă, Harponierul dorise că pachetele cu exploziv să fie cât mai uscate posibil. Chiar dacă umezeala nu dăuna cu nimic explozibilului, folia umedă se încălzea mai greu la soare. Aceste pachete aveau să fie expuse luminii solare pentru doar jumătate de oră. Trebuia să se asigure că erau destul de uscate – şi, prin urmare, destul de fierbinţi – pentru a exploda în acest interval de timp.

Pluta avea formă hexagonală şi încăpeau pe ea şase oameni. Harponierul nu o folosea din acest motiv, ci pentru că voia o suprafaţă mai mare pentru stabilitate. Plutele mai mari nu simţeau valurile mici. Asta era foarte important pentru clipa când avea să se lase pe spate şi să tragă. Înlăturase învelişul de protecţie pentru a o face mai uşoară. Renunţase şi la cutia de transport în care fusese adusă. Harponierul urcă pe plută, în timp ce ceilalţi stăteau pe margini pentru a o echilibra şi mai mult.

Arbaleta era confecţionată din oţel inoxidabil şi era vopsită în negru mai, pentru a nu reflecta lumina soarelui. Arma era compusă dintr-un tub negru, lung de un metru şi un mâner

galben cu un trăgaci în capăt. Doar treizeci de centimetri din săgeata depăşeau marginea tubului. În mod normal, de săgeată era ataşata o bucată de gută, pentru că prada să fie trasă înapoi la vânător. Harponierul o scosese de la fiecare săgeată, pe când era încă în barcă.

Sub platforma se aflau nişte amortizoare acustice, groase de cincisprezece centimetri, localizate la 15 metri sub nivelul mării. Tampoanele tari de cauciuc fuseseră puse acolo pentru a estompa zgomotele din timpul funcţionarii. Această măsură fusese luată pentru ca oamenii care locuiau pe platformă să aibă parte de cât mai puţina poluare fonică. Harponierul îşi alesese ţintele de pe schiţe. Urma să tragă două săgeţi. Prima avea să pătrundă în zona tampoanelor de cauciuc de sub macara, în partea de nord-est a acesteia. Macaraua era amplasată în colţul sud-vestic al rampei. După explozie, macaraua urma să se prăbuşească peste centrul platformei. O a doua săgeată urma să fie trasă în platformă, în dreptul punctului de impact al centrului de greutate al macaralei. A doua explozie şi impactul produs de prăbuşirea macaralei aveau să distrugă platforma, care urma să se prăbuşească în interior. Totul va alunecă apoi spre centru şi va cădea în mare.

Harponierul nu va avea nevoie şi de o a treia săgeată pentru a distruge platforma, deşi nu le spusese oamenilor lui acest lucru.

Teroristul îşi puse ochelarii de vedere nocturnă şi se întinse pe spate. Arma avea un recul extraordinar, echivalând cu cel al unei puşti de vânătoare de calibrul 12. Avea să fie o izbitură destul de puternică. Dar umărul lui va face faţă. Ochi şi trase. Se auzi un sunet ca o tuse metalică şi săgeata zbura prin întuneric.

Lovi ţinta cu un zgomot aproape imperceptibil. Harponierul se repoziţionă rapid pentru cea de-a doua săgeata. Şi aceasta îşi lovi ţinta. Le spuse oamenilor să se retragă. Imediat ce bărbaţii se cufundară sub apă, Harponierul trase bandă cu care erau fixate tuburile pe săgeata, lua una din genţile cu echipament şi strecură tuburile cu exploziv gelificat înăuntru. Apoi alunecă în apă şi îşi urma oamenii înapoi spre ambarcaţiune.

Odată ajunşi pe vas, aruncară rămăşiţele lui Serghei Cerkasov în mare. Arseseră cadavrul pe drum. Avea să pară că ar fi fost ucis în timpul exploziei. Fotografiile făcute din avion fuseseră deja plasate în buzunarul lui. După câte ştiau iranienii aflaţi la bord, ruşii şi azerii urmau să fie acuzaţi de atac.

Harponierul ştia altceva.

Imediat ce-l aruncară pe Cerkasov în apă, ambarcaţiunea plecă. Erau aproape la limita de vizibilitate, când platforma petrolieră exploda.

Harponierul privi printr-un binoclu cu putere foarte mare de mărire. Văzu norul de fum roşiatic de sub platforma. Văzu turnul clătinându-se, apoi rotindu-se uşor în picajul spre centru. Puţin mai târziu, detunătura primei explozii se auzi şi pe ambarcaţiune.

Toţi iranienii de pe punte aplaudară. Lucru ciudat, se gândi Harponierul. Chiar dacă erau convinşi că făceau acest lucru pentru binele naţiunii, se bucurau totuşi de moartea a cel puţin o sută de compatrioţi.

Cu puţin înainte ca macaraua să izbească platforma, sari în aer şi al doilea tub cu exploziv. Harponierul le poziţionase pe cele două astfel încât să explodeze aproape în acelaşi timp. Asta pentru a nu permite macaralei în cădere să lovească săgeata înfipta sub ea şi s-o arunce în apă înainte de a exploda începu să se formeze un al doilea nor de fum roşiatic şi gălbui, care se turti însă imediat, când macaraua lovi platforma. Lovitura provoca un scrâşnet abia auzit. Resturi metalice zburau pe cerul dimineţii, alungând pescăruşii din depărtare.

Întreaga platforma se clătina. Priveliştea îi amintea Harponierului de o scenă văzută în copilărie. În timpul unei furtuni, un plop fusese despicat şi căzuse peste liniile de înalta tensiune. Le lovise, ricoşase, apoi le lovise din nou. Pentru o clipă, liniile rămăseseră nemişcate, apoi se îndoiseră şi se desprinseseră de stâlpi în toate părţile. Aşa se întâmplase şi aici. După ce fu izbită de macara, rampa nu se mişca pentru un timp. Apoi, încet, oţelul şi betonul se îndoiră acolo unde le slăbise cea de-a doua explozie. Platforma se înclină spre interior. Magazii, macarale, rezervoare şi chiar elicopterul începură să alunece spre cuta creată. Greutatea lor cauza o tensiune şi mai mare. Harponierul auzi ciocnirile îngrozitoare din depanare, văzu fumul şi bucăţile sfărâmate de lemn şi metal zburând prin aer.

Apoi se întâmpla. Greutatea suplimentară era prea mare pentru a putea fi suportată de platformă. Aceasta pocni şi arunca tot în mare. Ambarcaţiunea era acum prea departe pentru ca Harponierul să priceapă tot ce se întâmplase. Prăbuşirea arata de la distanţa că o cascadă, mai ales când potopul de resturi

albe şi argintii lovi apa provocând valuri şi stropi.

Platforma dispărea de pe faţa pământului, iar Harponierul mai putu să zărească doar o sferă mare de ceaţă în lumina dimineţii.

Se întoarse, bucurându-se de felicitările echipei. Îl tratau ca pe un erou al unei echipe de fotbal, dar el se simţea mai degrabă artist. Folosindu-se de explozibil şi de o pânză de oţel şi beton, Harponierul crease dezastrul perfect.

Coborî să se spele. Mereu simţea nevoia să se spele după ce crea. Era un act simbolic de ducere la bun sfârşit a unei opere şi de pregătire a celei ce urma, care avea să se urmeze curând. Foarte curând.

Când ambarcaţiunea ajunse la docuri, Harponierul le spuse membrilor echipei că vrea să acosteze. Le zise iranienilor că vrea să se asigure că poliţia azeră nu aflase deja despre explozie. Dacă s-ar fi întâmplat asta, era posibil ca poliţia să verifice ambarcaţiunile care soseau. Ar fi căutat potenţiali terorişti şi martori oculari ai exploziei.

Membrii echipei se gândiră că era o idee bună.

Harponierul le spuse că dacă nu se va întoarce în cinci minute, ar face bine să părăsească docul şi să dispară în larg. Le mai zise că dacă poliţia vorbea cu oamenii, împiedicându-i să plece din zonă, va găsi el o soluţie ca să îi evite.

Echipajul fu de acord. Harponierul coborî pe uscat.

Şase minute mai târziu, în port avu loc o explozie masivă. Harponierul înfipsese un detonator cu ceas într-unul dintre tuburile cu exploziv. Îi reglase timpul de explozie şi îl lăsase sub unul dintre paturi. Încă mai erau dovezi legate de atac pe ambarcaţiune. Avea să dureze un timp, dar până la urmă autorităţile vor găsi urme de exploziv gelificat în barcă şi pe platformă şi vor ajunge la concluzia că iranienii, ajutaţi de un terorist rus, îşi atacaseră propria instalaţie. Bineînţeles că iranienii vor nega, iar tensiunile vor creşte şi mai mult. Statele Unite vor bănui că ruşii şi iranienii se aliaseră pentru a pune stăpânire pe puţurile petroliere din Marea Caspică. Urmările nu puteau fi evitate.

Harponierul urca în duba revopsită şi plecă din port. Acolo nu era urmă de poliţie. Nu încă. La această oră, poliţia din Baku era implicată în special în dirijarea traficului şi în investigarea accidentelor. În plus. Nimic nu indică faptul că o ambarcaţiune atacase platforma sau ca aceasta sosise în Baku. Totul avea să

se întâmple mai târziu, când îl vor găsi pe rus, când americanii vor trimite fotografii din satelit ale regiunii.

Harponierul se îndrepta spre centrul vechi al oraşului. Acolo, o lua pe Inshaatchilar Prospekt, către hotelurile de pe Bakihanov Kuchasi. Cu două zile în urma închiriase o cameră de hotel pe un nume fictiv. Era Ivan Ganiev, consultant în telecomunicaţii. Alesese cu mare grijă numele şi profesia Dacă l-ar opri vreodată vameşii sau poliţia, le-ar putea explica de ce călătorea cu echipament de înalta tehnologie asupra sa. Faptul că era rus prezenta un alt avantaj, în special aici. Asta l-ar ajuta să părăsească ţara la timpul potrivit.

Lăsase în camera haine, echipament şi bani şi un semn cu „Nu deranjaţi” agăţat de uşă. Urma să se spele, să-şi vopsească părul şi să tragă un somn bun. Când se va trezi, îşi va aplica o mustaţa falsă, lentile de contact şi va suna un taxi care să îl ducă la gară. Un şofer de taxi era întotdeauna un ostatic la îndemână, în cazul în care era descoperit sau înconjurat. Avea să-şi folosească paşaportul fals pentru a părăsi oraşul.

Parcă duba pe o alee aproape de spital. Apoi scoase din buzunar un pachet de aţă dentară. Se frecă cu putere între doi dinţi, până când gura i se umplu de sânge. După aceea scuipa pe jos, pe bord şi pe banchetă. Era cel mai rapid mod de a lua sânge. Şi nici nu lăsa cicatrice, în caz că cineva îl oprea şi îl verifica dacă e rânit. Nu avea nevoie de mult sânge. Doar de urme pe care să le găsească oamenii legii. După ce termină, strecura un microcip de plastic în rezervorul de benzină, apoi puse capacul la loc.

După ce se îmbracă în dubă, Harponierul luă rucsacul cu telefonul Zed-4 şi plecă. Autorităţile aveau să găsească, odată cu vehiculul şi dovezi legate de iranienii de pe ambarcaţiune.

Acestea includeau amprente pe volan, în torpedo şi pe mânere. Aveau să presupună că unul sau mai mulţi oameni scăpaseră. Iar sângele sugera că erau răniţi. Poliţia avea să piardă timp căutând prin fişele spitalelor un posibil făptaş.

Harponierul se va întoarce la Moscova. Apoi va părăsi Rusia şi îşi va oferi o vacanţa. Poate într-o ţara în care nu comisese niciodată acte de terorism. Undeva unde nu îl caută nimeni.

Undeva unde se va relaxa şi va citi presa.

Şi se va bucura încă o dată de impactul pe care artă să îl avusese asupra lumii întregi.

31

Washington, D.C.
Luni, 11.11 p.m.

Paul Hood era îngrijorat, tulburat şi obosit.

Bob Herbert tocmai vorbise cu Stephen Viens din cadrul Biroului Naţional de Recunoaştere. Viens lucrase până târziu pentru a pune la punct hârtiile care se adunaseră în absenţa sa. În timp ce Viens se afla acolo, un satelit NRO înregistrase o explozie în Marea Caspică. Viens îl sunase pe Herbert, care vru să ştie dacă se întâmplase ceva neobişnuit în zonă. Apoi Herbert îl apelase pe Paul Hood.

— Potrivit datelor noastre, coordonatele exploziei se potrivesc cu cele ale platformei petroliere iraniene Majidi-2, zise Herbert.

— Se poate să fi fost un accident? întreba Hood.

— Verificăm chiar acum, răspunse Herbert. Avem nişte semnale radio destul de slabe venind dinspre platformă, ceea ce înseamnă că ar putea exista supravieţuitori.

— Ar putea?

— Multe platforme au balize automate pentru a trimite semnale către ambarcaţiunile de salvare, adăuga Herbert. Poate că asta auzim. Sunetele se tot întrerup, aşa că nu putem spune dacă e vorba de o înregistrare.

— Am înţeles, zise Hood. Bob, nu am o presimţire bună despre ce se întâmpla. Fenwick se duce la misiunea iraniană, apoi este atacată o platformă petrolieră iraniană.

— Ştiu, spuse Herbert. Am încercat să-l sun, dar nu a răspuns nimeni. Mă întreb dacă NSA era la curent cu atacul şi dacă Fenwick a furnizat informaţii misiunii iraniene din New York.

— Dacă Fenwick avea informaţii, n-ar fi încercat Iranul să împiedice atacul? întrebă Hood.

— Nu neapărat, îi spuse Herbert lui Hood. Teheranul caută cu disperare un motiv care să justifice o prezenţa militară mai puternică în Marea Caspică. Un atac din partea Azerbaidjanului ar putea să le ofere temeiul. E ca atunci când istoricii au spus că Franklin Roosevelt a permis atacul de la Pearl Harbor pentru a

oferi americanilor un motiv să intre în cel de-al Doilea Război Mondial.

— Şi atunci ce rost are toată manipularea asta cu preşedintele? întrebă Hood.

— Pentru a putea nega în mod plauzibil? încercă Herbert. Preşedintele a tot primit informaţii greşite.

— Da, dar Jack Fenwick nu ar întreprinde o acţiune de o asemenea anvergură de unul singur, zise Hood.

— De ce nu? întreba Herbert. Ollie North a condus o superoperaţiune în timpul episodului Iran-Contra…

— Un ofiţer ar putea avea curajul să facă aşa ceva, dar nu şi Jack Fenwick, zise Hood. M-am uitat prin dosarul lui. Tipul este domnul Susţinător-de-Sisteme însuşi. A instituit sisteme de rezervă pentru sistemele de rezervă ale NSA. A convins Congresul să-i umfle bugetul cu cincisprezece la sută pentru anul viitor. CIA a obţinut o mărire de doar opt la sută, iar noi am primit şase.

— Impresionant.

— Mda, admise Hood. Şi chiar nu mi se pare genul de om care să rişte într-o asemenea măsură. Nu fără sprijin.

— Şi? Replica Herbert. Poate că îl are.

„La naiba, îşi spuse Hood, poate chiar îl are.”

— Gândeşte-te puţin, continua Herbert. A obţinut de două ori mai mulţi bani decât oricine altcineva. Cine are o astfel de influenţa în Congres? Cu siguranţa nu preşedintele Lawrence. Nu e destul de conservator pentru comisia de buget.

— Corect, fu de acord Hood. Bob, vezi dacă Matt poate să intre în lista de apeluri şi în calendarul lui Fenwick. Vezi cu cine ar fi putut vorbi şi cu cine s-a întâlnit în ultimele zile şi săptămâni.

— Sigur, zise el. Dar va fi greu să tragem o concluzie. Directorul NSA se întâlneşte practic cu toată lumea.

— Exact, încuviinţa Hood.

— Nu mai înţeleg.

— Dacă Fenwick participa la o operaţiune secretă, probabil că nu se întâlneşte cu echipa lui la birou. Poate ca, dacă vedem cu cine nu s-a mai întâlnit în mod oficial, ne putem da seama pe cine a văzut în taină.

— Bună treabă. Paul, zise Herbert. Nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

— Dar nu asta mă îngrijorează, continua Hood.

Telefonul scoase un ţiuit.

— Scuză-mă, Bob. Vrei să îl informezi şi pe Mike despre ceea ce am discutat?

— Sigur, răspunse Herbert.

Hood trecu pe altă linie. La celălalt capăt al firului era Serghei Orlov.

— Paul, zise Orlov. Veşti bune. Omul tău e la noi.

— Cum adică? întreba Hood. Agentul rus trebuia doar să îl supravegheze.

— Agentul nostru a ajuns la timp ca să îl salveze, să nu i se întâmple ce au păţit colegii lui, adăugă Orlov. Asasinul a fost eliminat şi lăsat în salonul de spital. Omul tău a fost dus din spital către altă locaţie. Acum se afla acolo.

— Domnule general, nu ştiu ce să spun, îi zise Hood. Vă mulţumesc.

— Un mulţumesc e de ajuns, continua Orlov. Dar acum ce facem? Ne poate ajuta să-l găsim pe Harponier?

— Sper, îi zise Hood. Harponierul trebuie să fie încă acolo. Altfel nu ar fi fost nevoit să îi atragă pe aceşti oameni afară pentru a-i ucide. Domnule general, aţi auzit ce s-a întâmplat în Marea Caspică?

— Da. A fost distrusă o platformă petrolieră iraniană. Probabil că azerii vor fi învinuiţi, chiar dacă au făcut-o ei sau nu. Ai şi alte informaţii despre asta?

— Încă nu, răspunse Hood. Dar agentul pe care l-aţi salvat ar putea avea. Trebuie să ştim dacă Harponierul e în spatele acestui atac. Puteţi aranja ca agentul american să mă sune aici?

— Da, îi confirma Orlov.

Hood îi mulţumi şi îi spuse că va aştepta lângă telefon.

Orlov avea dreptate. Suspiciunea va cădea asupra Azerbaidjanului. Ei se opuneau prezenţei Iranului în acea regiune a mării. Ei ar fi avut cel mai mult de câştigat. Dar Harponierul lucrase cel mai mult pentru naţiunile din Orientul Mijlociu. Dacă nu era Azerbaidjanul în spatele atacului? Dacă era vorba de o altă ţară care voia să pară astfel?

Hood reveni la telefon cu Herbert. Intră în legătură şi cu Mike Rodgers şi îi puse pe amândoi la curent. După ce termină, urmă o scurtă tăcere.

— Sincer vorbind, sunt derutat, zise Herbert. Avem nevoie de mai multe informaţii.

— De acord, spuse Hood. Dar poate că avem mai multe informaţii decât credem.

— Ce vrei să spui? întrebă Herbert.

— Adică ştim că NSA lucrează cu Iranul, adăugă Hood. Ştim că NSA nu l-a informat pe preşedinte. Avem un terorist care lucrează cu Iranul şi elimină agenţi CIA în Azerbaidjan. Avem un atac asupra unei instalaţii petroliere iraniene pe coasta Azerbaidjanului. Avem o grămada de informaţii aici. Poate că nu le interpretăm cum trebuie.

— Paul, ştim cine, din CIA, a aflat pentru prima dată ca Harponierul era în Baku? întreba Rodgers.

— Nu, răspunse Hood. Bună întrebare.

— O să pun pe cineva să descopere imediat, zise Herbert.

Hood şi Rodgers aşteptară în timp ce Herbert dădu telefon.

Hood încerca să-şi dea seama ce se întâmpla, dar tot nu se lega nimic. „Îngrijorat, tulburat şi obosit.” Era o combinaţie proastă, în special pentru un bărbat de patruzeci de ani. Obişnuia să stea treaz nopţile fără nici o problemă. Nu şi acum.

Herbert reveni pe fir.

— Am pus pe cineva să sune în biroul directorului. Cod Roşu-l, spuse el. Vom avea în curând informaţia.

Codul Roşu-l însemna o urgenţă de interes naţional. În ciuda competiţiei dintre agenţii, cererile sub acest cod nu erau respinse de obicei.

— Mulţumesc, zise Hood.

— Paul, ştii povestea despre Omul-Care-Nu-a-Existat-Nici-o-dată? întreba Rodgers.

— Povestea din timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Am citit cartea în liceu, răspunse Hood. El făcea parte din campania de dezinformare din timpul războiului.

— Aşa este, zise Rodgers. O grupare britanică de informaţii a luat trupul unui om fără adăpost, i-a creat o identitate falsă şi a plasat asupra lui hârtii care lăsau să se înţeleagă că aliaţii vor invada Grecia şi nu Sicilia. Trupul a fost pus undeva unde să fie găsit de nemţi. Astfel, forţele Axei au putut fi deviate din Sicilia. Spun asta pentru că, în timpul operaţiunii, personajul-cheie a fost un general britanic pe nume Howard Tower. Personaj-cheie, în sensul că şi el a primit informaţii greşite.

— Cu ce scop? întreba Hood.

— Comunicatele generalului Tower erau interceptate de

nemţi, spuse Rodgers. Serviciile secrete britanice au avut grijă de asta.

— Îmi scapă ceva aici, zise Herbert. De ce vorbim de cel de-al Doilea Război Mondial?

— Când Tower a aflat ce s-a întâmplat şi-a pus un pistol la tâmpla şi a tras, continua Rodgers.

— Pentru că fusese folosit? întreba Hood.

— Nu, îl lămuri Rodgers, pentru că a crezut că eşuase.

— Tot nu pricep, recunoscu Herbert.

— Paul, ai zis că preşedintele era destul de supărat când ai vorbit cu el, continua Rodgers. Şi, când te-ai întâlnit cu Prima Doamnă, ţi l-a descris ca şi cum ar fi avut o cădere nervoasă.

— Corect, îi confirma Hood.

— Asta poate să nu însemne nimic, zise Herbert. E preşedintele Statelor Unite. Munca asta îi îmbătrâneşte pe oameni.

— Stai puţin, Bob. Mike vrea să spună ceva, adăugă Hood.

Hood simţea un nod în stomac. Şi devenea din ce în ce mai supărător, pe măsură ce se gândea la asta.

— Preşedintele nu părea obosit când l-am văzut. Părea tulburat, spuse el.

— Nu mă surprinde asta, continua Herbert. Nu era la curent cu situaţia şi aparent făcuse un pas greşit în privinţa Naţiunilor Unite. Era stânjenit.

— Dar ar mai fi ceva, îi zise Hood. Exista un impact psihologic cumulativ al dezinformării. Şi dacă nevoia unei eventuale negări plauzibile şi confuzia birocratică nu sunt adevăratele motive pentru care preşedintele a fost indus în eroare? Dacă e un alt motiv?

— Cum ar fi? întrebă Herbert.

— Dacă dezinformarea nu e un scop, ci un mijloc? zise Hood. Dacă cineva încearcă să-l convingă pe Lawrence că îşi pierde minţile?

— Vrei să spui: dacă cineva încearcă să îl pună pe o pistă falsă pe preşedintele Statelor Unite?! exclamă Herbert.

— Da, răspunse Hood.

— Ei bine, o să îmi ia mult timp să cred asta, zise Herbert. În primul rând, oricine ar încerca aşa ceva nu ar scăpa uşor. Sunt prea mulţi oameni în jurul preşedintelui…

— Bob, deja am fost de acord că Jack Fenwick nu ar fi făcut,

nu ar fi putut face una ca asta de unul singur, continua Hood.

— Da, dar ca să reuşească ar avea nevoie de o mică armată de oameni foarte apropiaţi preşedintelui, spuse Herbert.

— De cine? întrebă Hood. De şeful de cabinet?

— Pentru început, zise Herbert. Are acces la majoritatea informaţiilor pe care le primeşte preşedintele.

— De acord, spuse Hood. Gabie se află deja pe lista mea de suspecţi. Altcineva? Cine ar fi indispensabil pentru funcţionarea unui astfel de plan?

Înainte ca Herbert să răspundă, telefonul mai primi un apel. Răspunse şi reveni pe fir în mai puţin de un minut.

— Nu-mi zice: „Ţi-am spus eu”, adăugă Herbert.

— De ce? întreba Hood.

— Un oficial CIA de rang înalt din Washington a primit informaţia despre Harponier de la NSA, le zise Herbert NSA nu avea pe nimeni în Baku, aşa că au anunţat CIA. CIA l-a trimis pe David Battat.

— Pe care Harponierul ştia exact unde să-l găsească, adăugă Rodgers. Şi în loc să îl ucidă, Harponierul l-a otrăvit. Apoi Battat a fost folosit ca să îi aducă pe Moore şi pe Thomas la spital.

— Aşa se pare, confirma Herbert.

— Paul, acum câteva momente ai întrebat ceva, zise Rodgers. Voiai să ştii cine ar mai fi necesar pentru o operaţiune psihologică orchestrată împotriva preşedintelui. E o întrebare bună, dar nu e prima la care trebuie să răspundem.

— Nu? întreba Hood. Dar care?

— Cine ar beneficia cel mai mult de pe urma incapacităţii mentale a preşedintelui? întreba Rodgers. Şi în acelaşi timp, cine ar avea poziţia perfectă pentru a instrumenta o dezinformare?

Stomacul lui Hood începu să facă gălăgie acum. Răspunsul era evident.

Vicepreşedintele Statelor Unite.

32

Washington, D.C.
Luni, 11.24 p.m.

Vicepreşedintele Charles Cotten se afla în camera de zi de la parterul reşedinţei sale. Vila era situată pe Massachusetts Avenue, pe întinsele domenii ale Observatorului Naval al Statelor Unite. Era un drum de douăzeci de minute de aici şi până la cele două birouri ale vicepreşedintelui: unul la Casa Alba şi celălalt în vecinătatea vechii clădiri a biroului executiv. Până la catedrala naţionala drumul era şi mai scurt. În ultima vreme, Cotten petrecuse la catedrală mai mult timp decât de obicei.

Rugându-se.

O consilieră bătu la uşă şi intră. Femeia îi spuse vicepreşedintelui că maşina era pregătită. Acesta îi mulţumi şi se ridică din fotoliul de piele. Ieşi pe holul întunecat, cu lambriuri din lemn şi se îndrepta spre uşa de la intrare. La etaj dormeau soţia şi copiii lui.

„Soţia şi copiii mei.” Cotten nu-şi imaginase niciodată că aceste cuvinte aveau să facă parte din viaţa lui. Pe vremea când era senator de New York, Cotten era un adevărat Don Juan, o parteneră nouă, superbă, pentru fiecare funcţie. Presa le numea pe aceste tinere „Cotten Candy”[11]. Se glumea mult pe seama escapadelor lui Cotten. Apoi a întâlnit-o pe Marsha Amell la o acţiune de strângere de fonduri, la Muzeul de Arta Modernă din Manhattan. Marsha avea douăzeci şi şapte de ani, fiind cu unsprezece ani mai tânără decât el. Era pictoriţă şi istoric de artă. Povestea unui grup de vizitatori despre arta de la sfârşitul secolului al XX-lea şi despre modul în care lucrările artiştilor comerciali precum Frank Frazetta, James Bama şi Rich Corben defineau o nouă viziune americană: forţa conturului şi a chipului uman, îmbinată cu imagini din vis şi fantezie. Cotten a fost hipnotizat de vocea tinerei, de ideile ei şi de viziunea optimistă şi plină de viaţa pe care o avea asupra Americii.

S-au căsătorit patru luni mai târziu.

[11] Joc de cuvinte: în engleza, cotlon candy – vata de zahăr (n.tr.).

Timp de aproape zece ani, Marsha şi gemenele lor fuseseră temelia vieţii lui Charles Cotten. Erau centrul, inima lui şi se gândea întotdeauna la viitorul lor.

Ele erau motivul pentru care vicepreşedintele concepuse acest plan. Cu scopul de a salva America pentru familia lui.

De fapt, Statele Unite erau în pericol. Nu numai din cauza atacurilor teroriste, deşi acestea deveneau din ce în ce mai mult o ameninţare reală. Statele Unite se aflau în pericol pentru că erau pe punctul de a deveni lipsite de importanţă. Armata americană putea distruge lumea şi nu o singură dată. Dar celelalte naţiuni ştiau că americanii nu ar face aşa ceva niciodată, prin urmare, nu se temeau de ei. SUA aveau o economie relativ puternică. Dar aceasta era situaţia şi în multe alte naţiuni şi alianţe. Eurodolarul era puternic, iar noua Ligă Sud-Americană şi monedă SAL aveau din ce în ce mai multă putere şi influenţa. America Centrală şi Mexicul vorbeau despre o nouă confederaţie. Canada era tentată să se alăture economiei europene. Aceste uniuni, aceste naţiuni nu se confruntau cu genul de suspiciune şi indignare de care America avea parte peste tot în lume. Motivul? America era un colos pe care toată lumea îl voia îngenuncheat. Nu distrus; aveau prea multă nevoie de el în politica internaţionala. „Pur şi simplu voiau să fim smeriţi şi umiliţi. Eram nişte asasini intriganţi, care se amestecau în treburile duşmanilor şi un Big Brother prea greu de suportat pentru presupuşii aliaţi.”

Aceste probleme nu frământau celelalte naţiuni în perioada crizelor internaţionale sau a războaielor mondiale. Era în regulă să invadezi Franţa pentru a-i scapă pe francezi de Hitler. Dar nu mai era bine să zbori deasupra Franţei pentru a bombarda Libia, patria unui alt tiran. Era în regulă să menţii trupe în Arabia Saudită pentru a proteja naţiunea de Saddam Hussein. Dar nu era bine să zbori cu avioane cu reacţie din Riad, pentru a proteja trupele americane din regiune.

Americanii nu erau respectaţi şi nu se temea nimeni de ei. Situaţia trebuia să se schimbe. Şi trebuia să se întâmple asta cu mult înainte ca Michael Lawrence să plece de la Casa Albă, peste trei ani, când i se termina mandatul. Ar fi prea târziu.

Cauza problemei nu fusese Michael Lawrence. El era pur şi simplu ultimul purtător al torţei izolaţionismului arogant. Când era în Senat, Cotten simţise că era nevoie de o naţiune

americană mai bine integrată în lume. Cea pe care o descrisese Teddy Roosevelt. Cea care deţinea puterea şi căreia nu îi era teamă să o folosească. Dar şi cea care ştia să discute cu blândeţe. O naţiune care ştia să folosească şi să-şi exercite diplomaţia şi presiunea economică. Una care avea fermitatea să apeleze la asasinate discrete şi la şantaj, în loc să poarte minirăzboaie foarte cunoscute şi îndelung dezaprobate.

Când senatorului i se propusese să se alăture candidatului la preşedinţie Michael Lawrence, Cotten acceptase. Publicului îi plăceau stilul şi sloganul lui Lawrence: „Eu sunt pentru oameni”, percepţia lui, ca om care revenise din jungla politică pentru a-şi servi concetăţenii. Dar îşi dorise să echilibreze atitudinea sa relativ deschisă şi independentă, lucrând cu cineva care ştia cum să se descurce cu secretele Congresului şi cu diversele aspecte ale puterilor străine.

Cotten paraşi vila şi intră în maşina. Şoferul îi închise uşa. Porniră prin noaptea liniştita, întunecata. Vicepreşedintele stătea ca pe ghimpi. Nu avea să îi placă ce urmau să facă el şi aliaţii lui. Îşi aminti de prima dată când îi abordase pe ei şi pe alţii, individual. Aparent, comentariile obişnuite erau lăsate la o parte. Dacă erau ignorate, renunţa la subiectul respectiv. Dacă nu, venea cu observaţii şi mai clare. Cotten asemănase situaţia cu cea a unui bărbat însurat care îi cere unei femei să aibă o aventură cu el. Dacă mergea prea departe cu persoană nepotrivită, totul putea fi pierdut.

Toţi se implicaseră din acelaşi motiv: patriotismul. Crearea unei naţiuni americane care mai degrabă să conducă lumea decât să acţioneze împotriva ei. O naţiune care să răsplătească pacea cu prosperitate şi să pedepsească instigatorii la război nu cu credibilitate şi lovituri publice, ci cu o moarte liniştita, de durată. Lawrence nu voia să depăşească bariera dintre războiul legal şi crima ilegală, chiar dacă astfel ar fi fost salvate vieţi. Însă, la începutul secolului al XXI-lea, nu era timp de luptă. Aducea nenorocire pe termen scurt şi ura pentru multă vreme. Lumea devenise prea mică, prea aglomerată pentru bombe. Oricât de neplăcut ar fi fost, o schimbare trebuia să se producă. Pentru naţiune şi de dragul copiilor ei. De dragul copiilor lui.

Maşina înainta repede pe străzile părăsite. Washingtonul era întotdeauna pustiu noaptea. Numai spionii şi complotiştii mai erau treji. Era ciudat să se gândească la el în aceşti termeni.

Fusese mereu o persoană care mergea direct la subiect. Dacă erai pasionat de ceva, vorbeai cu îndrăzneală. Dacă nu erai pasionat, poate că nu merita să faci nimic. Dar aici lucrurile stăteau altfel. Această operaţiune trebuia să fie ţinută secretă. Să existe numai pentru aceia care se implicau activ în plănuirea şi în executarea ei.

Asta era, îşi spuse Cotten, ultima fază a operaţiunii. Conform oamenilor preşedintelui, anunţarea unei iniţiative a serviciilor secrete cu privire la Naţiunile Unite care nu exista îl zăpăcise serios pe Lawrence. Îl zdruncinase mai mult decât celelalte ştiri false pe care i le furnizaseră Fenwick şi Gabie, fără să recunoască ulterior – de obicei în timpul unei şedinţe a Cabinetului său al unei întâlniri în Biroul Oval.

— Nu, domnule preşedinte, îi spunea Cotten cu blândeţe, aparent stânjenit de confuzia preşedintelui. Nu a existat niciodată un raport al Pentagonului, cum că între Rusia şi China au avut loc schimburi de focuri de artilerie pe râul Amur. Domnule, nu ştiam că directorul FBI ameninţase cu demisia. Când s-a întâmplat asta? Domnule preşedinte, nu vă aduceţi aminte? Ne-am înţeles că domnul Fenwick să împărtăşească aceste informaţii cu Iranul.

Problema comunicării informaţiilor către Iran fusese importantă pentru ultima etapă a operaţiunii. Jack Fenwick îi spusese ambasadorului iranian că, potrivit surselor de informaţii ale Statelor Unite, se aştepta un atac din partea Azerbaidjanului. Nu erau siguri care era ţinta, dar probabil era vorba de un atac terorist în inima Teheranului. Fenwick asigurase Iranul că, dacă va răspunde cu aceeaşi monedă. Statele Unite nu se vor amesteca. Naţiunea americană voia să dezvolte legături mai strânse cu Republica Islamica Iran şi nu să stea în calea acţiunilor sale de autoapărare.

Desigur, Lawrence va fi obligat să se comporte într-o manieră mai puţin potrivită. Şi când îşi va da seama unde a ajuns naţiunea din cauza percepţiilor sale greşite, va fi forţat să demisioneze.

Faptul că Lawrence nu ştiuse nimic despre întâlnire era irelevant. La întâlnirea din această seară cu aşa-zisul grup „Eyes Only”[12] – Gabie, Fenwick şi vicepreşedintele – îl vor convinge pe

[12] Strict secret – mod de clasificare a unor documente şi informaţii în sistemul american, (n.tr.).

preşedinte că fusese informat corect. Îi vor arăta note oficiale pe care le văzuse şi le semnase. Îi vor arăta calendarul pe care secretara îl ţinea pe computer. Reuniunea fusese adăugată după plecarea acesteia. Apoi vor vorbi imediat despre criza curentă. Vor avea încredere şi preşedintele va acţiona. Până dimineaţa, Michael Lawrence se va înscrie, în mod public, într-o confruntare cu două dintre cele mai nestatornice naţiuni de pe planetă.

În dimineaţa următoare, cu ajutorul unor surse NSA, a căror identitate nu putea fi făcută publică, *Washington Post* va avea pe prima pagină un articol despre sănătatea mentală a preşedintelui. Deşi ziarul va pune accent pe eşecul cu Naţiunile Unite, va conţine şi detalii exclusive despre unele dintre erorile din ce în ce mai dramatice şi confirmate ale preşedintelui. Naţiunea nu va tolera instabilitatea comandantului suprem. Mai ales în condiţiile în care se afla pe punctul de a trimite ţara la război.

După aceea, lucrurile aveau să se întâmple foarte rapid. Nu exista nici o prevedere constituţionala care să vorbească despre o posibilă „învoire" a preşedintelui. Şi nu exista nici un leac rapid pentru boli mentale. Lawrence va fi forţat să demisioneze, dacă nu din cauza presiunii publice, atunci ca urmare a unei legi a Congresului. Cotten va deveni preşedinte, iar armata Statelor Unite se va retrage imediat din Marea Caspică, pentru a evita o confruntare cu Iranul şi cu Rusia în schimb, prin operaţiuni ale serviciilor de informaţii, vor demonstra că Iranul condusese de la început întreaga intervenţie. Teheranul va protesta, dar credibilitatea guvernului va fi pusă serios la îndoiala Atunci, prin manevre diplomatice. Statele Unite vor găsi o cale pentru a-i încuraja pe moderaţii din Iran să câştige mai multă putere. Între timp, scutit de o înfruntare cu Iranul şi cu Rusia Azerbaidjanul va rămâne dator Americii.

După ce va dispărea ameninţarea războiului, preşedintele Cotten se va asigura de altceva Va avea grijă ca Azerbaidjanul şi America să împartă rezervele de petrol din Marea Caspică. Orientul Mijlociu nu va mai ţine vreodată Statele Unite ostatice. Nici în ambasade, nici la pompele de petrol.

Cu ordinea restabilită şi cu influenţa şi credibilitatea naţiunii americane aflate pe cele mai înalte culmi, preşedintele Charles Cotten îşi va îndrepta atenţia spre naţiunile lumii. Acestea vor fi invitate să se alăture Statelor Unite într-o trainică pace şi

prosperitate. Când popoarele vor simţi gustul libertăţii şi al răsplatei economice pentru prima dată, îşi vor îndepărta guvernele de la putere. La un moment dat, chiar şi China le va urma modelul. Trebuia să facă asta. Oamenii erau lacomi, iar vechii comunişti nu aveau să trăiască la nesfârşit. Dacă Statele Unite nu îl mai provoca, oferind guvernului un duşman public, Beijingul va slăbi şi se va transforma.

Aceasta era lumea pe care Charles Cotten o dorea pentru America. Era lumea pe care o dorea pentru propriii copii. Se gândise ani de zile la asta. Muncise pentru a reuşi să pună planul pe picioare. Se rugase pentru ea.

Şi, foarte curând, avea să izbutească.

33

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 8.09 a.m.

David Battat stătea întins pe patul dublu şi tare din garsonieră mică, sărăcăcios mobilată. În stânga lui era o fereastră. Deşi storurile erau trase, încăperea era luminată de razele ce pătrundeau printre jaluzele.

Battat tremura, dar era cu simţurile ascuţite. Răpitoarea, gazda sau salvatoarea lui – încă nu se hotărâse ce era – se afla în mica bucătărie din dreapta. Prepara nişte ouă cu cârnaţi şi un ceai, când sună telefonul.

Battat spera ca discuţia să fie scurtă. Mâncarea mirosea bine, dar gândul la ceai era şi mai îmbietor. Avea nevoie să se încălzească. Să facă ceva pentru a se opri din tremurat. Se simţea de parcă avea gripă. Era slăbit, vedea şi auzea totul ca prin vis. Iar capul şi pieptul îi erau parcă strânse într-o menghină. Se simţea mai rău ca niciodată. După un ceai şi ceva mâncare, spera să se poată concentra puţin mai bine, să încerce să priceapă ce se întâmplase la spital.

Femeia se apropie de pat. Ţinea în mâna telefonul. Era înalta de aproape un metru optzeci şi avea o faţa slabă, cu tenul închis la culoare, încadrata de un păr negru şi des, lung până la umeri. Avea pomeţi pronunţaţi şi ochi albaştri. Battat ar fi pariat că avea sânge lituanian. Ea îi dădu receptorul.

— Cineva doreşte să vorbească acum cu tine, spuse ea cu o voce groasă, cu accent englezesc.

— Mulţumesc, răspunse Battat.

Chiar şi vocea lui semăna cu un bombănit slab. Lua telefonul fără fir. Nu se obosi să întrebe cine era. Avea să afle în curând.

— Alo?

— David Battat? întreba interlocutorul.

— Da…

— David, sunt Paul Hood, directorul Centrului de Comandă.

— Paul Hood?

Battat era tulburat. Centrul de Comandă îl găsise aici şi îl sună

acum să îl întrebe despre... acel lucru?

— Domnule, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zise Battat, dar nu am ştiut că Annabelle Hampton lucra pentru...

— Nu e vorba de atacul de la Naţiunile Unite, îl întrerupse Hood. David, ascultă-mă. Avem motive să credem că NSA v-a întins o cursă ţie şi colegilor tăi.

Lui Battat îi trebui un moment să priceapă ce îi spusese Hood.

— Ne-au întins o cursă ca să ne omoare? De ce?

— Nu-ţi pot răspunde acum, replică Hood. Important e că, pentru moment, eşti în siguranţa.

Tânăra sosi cu o ceaşcă de ceai. O aşeză pe noptiera de lângă pat. Battat se ridica în capul oaselor, sprijinindu-se pe un cot. Ea îl ajută, luându-l cu putere de braţ şi ridicându-l, practic, din pat.

— Vreau să ştiu ceva, continua Hood. Dacă îl putem localiza pe Harponier, te simţi în stare să ne ajuţi să îl eliminăm?

— Dacă o să am vreo ocazie să-l prind pe Harponier, nu o să ezit, spuse Battat.

Se simţea mai puternic doar gândindu-se la asta.

— Bine, îi zise Hood. Lucrăm cu o agenţie rusă de informaţii. Nu ştiu când o să mai avem veşti. Dar când se va întâmpla asta, o să vă anunţ, pe tine şi pe tovarăşa ta.

Battat o privi pe tânăra. Stătea în bucătărie, aşezând ouă cu lingura pe două farfurii. Ultima dată când fusese el în misiune, ruşii erau duşmanul. Acum se aflau într-o situaţie ciudată.

— Înainte să închid, mai ai ceva să îmi spui despre Harponier? întrebă Hood. Ceva ce ai văzut sau auzit în timp ce îl căutai? Ceva ce a spus Moore sau Thomas?

— Nu, răspunse Battat, sorbind din ceai. Era mai tare decât îl bea el de obicei. Era ca o injecţie cu adrenalina. Tot ce ştiu este ca cineva m-a sugrumat de la spate. În următoarea clipă eram la pământ. Cât despre Moore şi Thomas, erau la fel de debusolaţi ca şi mine.

— De ce?

— Pentru că Harponierul m-a lăsat în viaţa, zise Battat.

— Presupunând că a fost vorba de el, adaugă Hood. Ascultă. Foloseşte timpul pe care îl mai ai ca să te odihneşti. Nu ştim unde ar putea apărea Harponierul sau cât timp mai ai ca să ajungi la el. Dar trebuie să fii pregătit să acţionezi.

— O să fiu, răspunse Battat.

Hood îi mulţumi şi închise. Battat puse telefonul pe noptieră.

Apoi mai luă o înghiţitura de ceai. Încă se simţea slăbit, dar tremura mai puţin ca înainte.

Tânăra sosi cu o farfurie pentru el. Battat o privi cum îi aşeza farfuria pe picioare şi cum punea un şervet şi tacâmuri pe noptieră. Părea obosită.

— Numele meu este David Battat, zise el.

— Ştiu, răspunse ea.

— Şi tu eşti… se grăbi el.

— În Baku, sunt Odette Kolker, spuse ea.

Tânăra vorbea cu hotărâre în glas. Asta îi arăta două lucruri. În primul rând ca sigur nu era un cetăţean azer recrutat de ruşi. Şi apoi, ca Battat nu avea să afle numele ei adevărat. Cel puţin nu de la ea.

— Încântat de cunoştinţa, zise Battat, întinzând mâna. Sunt extrem de recunoscător pentru tot ce ai făcut.

— N-ai pentru ce, răspunse ea.

Tânăra îi strânse mâna lui Battat cu fermitate, dar fără chef. În timpul acesta, Battat observa câteva pete mici de sânge pe mâneca bluzei ei alburii de poliţista. Nu avea răni pe mâna sau pe braţ. Sângele nu părea a fi al ei.

— Chiar eşti poliţista? întreba Battat.

— Da, replică ea.

— Erai în tura de noapte?

— Nu. Am fost chemată. Şi nu mi se considera ore suplimentare, adăugă ea, zâmbind uşor.

Battat sorbi iar din ceai şi zâmbi şi el.

— Îmi pare rău că te-au trezit, zise el, apoi mută farfuria pe noptieră şi dădu cuvertura la o parte. Nu ar trebui să îţi ocup patul…

— Nu-i nimic, spuse ea. Sunt aşteptata la munca în mai puţin de o oră. În plus, sunt obişnuita să am musafiri neaşteptaţi.

— Riscurile meseriei, adăugă el.

— Da, observa Odette. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să mănânc. Ar trebui să faci şi tu la fel. Mănâncă şi apoi odihneşte-te.

— Aşa voi face, îi promise Banat.

— Vrei sare sau altceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse el.

Odette se întoarse şi se îndrepta încet spre mica bucătărie.

Cu mai puţin de o oră în urmă, omorâse un om. Acum îi servea

micul dejun lui Battat. Era o situaţie ciudată. Într-adevăr, foarte ciudată.

34

Washington, D.C.
Marţi, 12.10 a.m.

— Alo, Paul.

La celălalt capăt al firului, vocea lui Sharon era răguşită şi rece. Hood arunca o privire spre ceasul de la computer.

— Bună, zise el cu prudenţa. S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, replică ea. Tocmai m-am întors de la spital.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe scurt, acum vreo oră şi jumătate Harleigh a avut o criză, spuse ea. Am chemat salvarea, n-am ştiut ce altceva să fac.

— Ai procedat foarte bine, zise Hood. Cum se simte?

— Doctorul Basralian a sedat-o şi acum doarme, continua Sharon.

— Care crede el că e problema? întreba Hood. E ceva fizic...?

— Nu e sigur. Îi vor face analize mâine-dimineaţa. Doctorul a spus că, uneori, o întâmplare traumatizantă poate avea repercusiuni fizice. Poate cauza hipertiroidie sau poate crea un surplus de adrenalină. Oricum, nu te-am sunat să îţi laşi treaba şi să mergi să o vezi. Am vrut să ştii doar.

— Mulţumesc, zise Hood. O să trec pe acolo cât de curând.

— Nu e nevoie, îi spuse Sharon. Situaţia s-a liniştit. Te anunţ eu dacă e vreo schimbare.

— Bine, dacă aşa vrei.

— Da, vreau doar o pauză. Ia zi, Paul, e vreo problemă? întreba Sharon.

— În legătură cu ce?

— Cu lumea, zise ea.

— Întotdeauna, îi răspunse Hood.

— Am încercat mai întâi la motel, îi spuse Sharon. Cum nu te-am găsit acolo, m-am gândit că stingi vreun incendiu pe undeva.

Hood nu prea ştia cum să ia această observaţie. Încerca să nu-i găsească vreun sens.

— E o problemă în Orientul Mijlociu, zise el. Ar putea fi grav.

— Atunci nu te reţin, adăugă Sharon. Doar să nu te sinucizi.

Paul. Nu mai eşti un copil. Ai nevoie de somn. Şi copiii au nevoie de tine.

— O să am grijă de mine, făgădui el.

Sharon închise. Când Hood şi soţia lui erau împreuna, Sharon era frustrată şi furioasă ori de câte ori el lucra până târziu. Acum că erau despărţiţi, era calmă şi îngrijorata. Sau poate se abţinea de dragul lui Harleigh. Oricare ar fi fost motivul, familia Hood avea parte de vremuri foarte triste.

Dar Hood nu avea timp să se gândească la astfel de nedreptăţi sau chiar la starea fiicei lui. După ce închise, sună imediat telefonul. Apelul venea de la o altă soţie îngrijorată.

Soţia preşedintelui.

35

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 8.30 a.m.

Generalul Orlov era mândru ca agentul său reuşise să îl salveze pe american. Mândru, dar nu surprins.

Odette – Natalia Basov – lucra cu el de trei ani. Femeia, în vârsta de treizeci şi doi de ani, era o fostă expertă în decriptare, care îşi începuse cariera în GRU, informaţiile militare sovietice. Soţul ei, Viktor, fusese ofiţer în Spetsnaz, forţele speciale ruseşti. După ce Viktor fusese ucis într-o misiune din Cecenia, Basov devenise foarte deprimată. Nu mai voia să stea în spatele unui birou. Pentru că GRU se restructura şi aveau loc reduceri de efective, Basov fusese trimisă la Orlov. Generalul se bucurase să o trimită pe teren. Nu numai ca Basov era pricepută în domeniul informaţiilor electronice, dar soţul ei o învăţase tehnici de autoapărare din *sistema*, stilul artelor marţiale mortale din Spetsnaz. Orlov însuşi îi studiase fundamentele, ca un mod de a rămâne mereu în forma *Sistema* nu se baza pe mişcări practicate sau pe forţa fizică Te învăţa că, în timpul unui atac, propria mişcare defensivă arăta cum ar trebui să fie contraatacul. Dacă erai lovit în partea dreaptă a pieptului, fereai instinctiv partea dreaptă pentru a evita impactul. Prin urmare, partea stângă venea automat în fată. Astfel, puteai ataca cu braţul stâng. Şi nu era vorba de o singură izbitură, ci de trei. Poate un pumn în bărbie, un cot în falca şi o lovitură laterală cu dosul mâinii, toate într-o succesiune rapidă. În tot acest timp, te poziţionai pentru a declanşa următoarea serie. De obicei, adversarul nu avea mai mult de o primă şansa pentru a lovi. Dacă erau mai mulţi adversari, erau prea ocupaţi să îşi evite camarazii în cădere pentru a putea interveni.

Basov stăpânea bine acest stil. Şi se dovedise a fi foarte valoroasă în Azerbaidjan. Oamenii lui Orlov îi creaseră o identitate falsă şi obţinuse un loc de muncă la poliţie. Asta îi permitea să supravegheze şi să interogheze oameni, alţi ofiţeri, gărzi şi paznici de noapte la fabrici şi la baze militare, pentru a

afla ce se întâmpla cu puterea şi cu armata din Baku. Faptul că era o femeie frumoasă îi făcea pe bărbaţi mai dornici să îi vorbească, în special în baruri. Şi să o subestimeze.

Basov îi spusese că ea şi oaspetele ei erau în siguranţă, dar nu asta îl preocupa pe Orlov acum, ci cum să îl găsească pe Harponier. Basov îl informase că Poliţia din Baku vorbea despre o explozie în port. O ambarcaţiune explodase, omorând pe toată lumea aflată la bord. Orlov putea să parieze că aceasta îi aparţinuse Harponierului. Era stilul lui – să distrugă toate dovezile, precum şi pe unii sau pe toţi colaboratorii săi. Cei ucişi aveau probabil să fie învinuiţi de atacul de pe platforma Orlov se întrebă cine erau aceştia. Azeri? Irakieni? Ruşi? Pentru o astfel de misiune putea să recruteze pe oricine. Atâta vreme cât nu ştiau ce se întâmpla de obicei cu cei pe care îi angaja el.

Cei mai mulţi dintre oamenii lui Orlov începură să sosească la opt şi jumătate. Generalul lăsase un e-mail pentru cei doi membri-cheie ai echipei sale de agenţi de informaţii, Boris şi Piotr, spunându-le să vină la el cât mai curând posibil. Dacă Harponierul fusese responsabil de atacul din Marea Caspică, probabil că nu va încerca să părăsească imediat Baku. În trecut, Harponierul se pare că aştepta o zi sau două după atac. Şi când plecă, în sfârşit, trecea adesea prin Moscova. Nimeni nu ştia de ce. Din nefericire, până când autorităţile aflau că era în oraş, dispărea. Generalul Orlov nu voia ca istoria să se repete. Problema era cum putea fi găsit. Însă Paul Hood poate că le dăduse, fără să vrea, un indiciu.

Boris Grosky era un om ursuz, cărunt, un veteran al serviciilor secrete, care pierduse Războiul Rece. Piotr Korsov era un nou-venit înflăcărat, care studiase la Technion în Haifa, Israel. Era foarte încântat să lucreze într-un domeniu care îi plăcea şi pentru un om care îi sprijinise pe iniţiatorii călătoriilor în spaţiu. Cei doi intrară în biroul fără ferestre, la un minut unul după celălalt. Se aşezară pe canapeaua din faţa biroului lui Orlov, Boris bând ceai şi Korsov stând cu un laptop pe genunchi.

Orlov îi puse la curent cu situaţia. Grosky deveni vizibil interesat, când generalul menţiona faptul că NSA şi CIA ar putea fi implicate în operaţiunea de la Marea Caspică.

— Vreau să ştiu un lucru, zise Orlov. Am mai interceptat convorbirile de pe telefoane mobile dintre agenţii serviciilor de informaţii americane şi înainte. Am trecut de multe dintre liniile

lor sigure.

— Am trecut de majoritatea, completă Grosky.

— Încearcă să ne ţină departe prin modificarea semnalului în fiecare secundă, spuse Orlov. Toate salturile de frecvenţă se încadrează în limita a câţiva megahertzi, în partea superioară a benzii de frecvenţă. Ştim cum să ocolim cele mai multe dintre aceste salturi.

— Cea mai dificilă este decodarea acestor mesaje, care sunt cifrate electronic, adăugă Grosky. Agenţiile americane folosesc coduri foarte complexe. Computerele noastre nu reuşesc întotdeauna să decodeze apelurile.

— Cei care apelează folosesc de obicei aceleaşi semnale, aceleaşi şabloane? îl întreba Orlov pe Korsov.

— De obicei, răspunse Korsov. Altfel, s-ar produce interferenţe. Cei care apelează s-ar tot încurca unii cu alţii.

— Se păstrează arhive ale apelurilor? întreba Orlov.

— Convorbirile? întreba Grosky. Da, tot lucrăm la ele, încercam să decodăm…

— Semnalele, vreau să spun, îl întrerupse Orlov.

— Sigur că da, răspunse Grosky. Le trimitem la Laika, pentru a continua supravegherea lor.

Laika era satelitul de observaţie al Centrului de Comandă rus. Numit Laika, în amintirea căţeluşei din perioada de pionierat a zborurilor spaţiale sovietice, satelitul era situat pe o orbită geostaţionara, deasupra Washingtonului. Putea să intercepteze semnale din Statele Unite, din întreaga Europă şi din unele părţi ale Asiei.

— Deci, dacă Harponierul a luat legătura cu o unitate de informaţii din Washington, e posibil ca noi să fi preluat, dacă nu conţinutul, atunci semnalul, zise Orlov.

— Aşa e, încuviinţă Korsov.

— Foarte bine, adăugă Orlov. Verifică arhivele computerului din ultimele două săptămâni. Caută convorbirile dintre Azerbaidjan şi Agenţia Naţională de Securitate din Washington. Adu-mi toate informaţiile pe care le găseşti.

— Chiar dacă nu le-am decriptat, zise Korsov.

— Da, replica Orlov. Vreau să ştiu cu exactitate de unde a putut suna Harponierul sau oamenii lui.

— Şi când veţi afla, ce veţi face? întreba Grosky.

— Voi suna la Centrul de Comandă american şi le voi cere să

caute orice imagine din satelit pe care o au din regiune, răspunse Orlov. Harponierul trebuie să fi mutat explozibilul şi personalul pe poziţii. Dacă putem stabili cu precizie locaţia, poate că există şi o dovadă fotografică…

— Şi indicii despre unde s-ar putea afla el, adăugă Grosky.

Orlov încuviinţa din cap.

— O să vă obţinem această informaţie cât de curând posibil, spuse Korsov cu înverşunare. Dacă l-am prinde pe monstrul ăla, am da lovitura.

— Aşa ar fi, aprobă Orlov.

Cei doi plecară. Orlov îl sună pe Paul Hood pentru a-i spune noutăţile.

Prinderea Harponierului ar fi cea mai mare realizare a carierei sale. Dar mai mult decât atât, se întreba dacă această strânsă colaborare dintre Centrele de Comandă ar putea deveni ceva obişnuit. Dacă încrederea şi contribuţia fiecăruia puteau duce la mai puţină suspiciune şi la întărirea securităţii internaţionale.

Asta ar fi adevărata lovitură.

36

Washington, D.C.
Marţi, 12.30 a.m.

— Paul, îmi pare bine că te-am găsit, spuse Megan Lawrence. Cred că trebuie să vii aici. S-a întâmplat ceva.

Vocea Primei Doamne era sigură la telefon, însă Hood o cunoştea destul de bine ca să ştie că glasul ei interior spunea, de fapt, „trebuie să fiu tare”. Mai auzise vocea asta în timpul campaniei electorale, când presa punea întrebări incomode despre un avort pe care ea îl făcuse înainte de a-l întâlni pe preşedinte. Când era mai tânăra, Megan găsea în sine această tărie. N-ar fi cedat decât dacă ar fi fost convinsă că este în siguranţă.

— Spune-mi, îi ceru Hood.

Avea nevoie de propriile resurse emoţionale şi psihologice pentru a face fata problemei Primei Doamne. Apelul de la Sharon îl zdruncinase puţin.

— Tocmai ne duseserăm la culcare, când Michael a primit un telefon de la Jack Fenwick. Ceea ce a spus Fenwick l-a speriat foarte tare pe soţul meu. Deşi vocea lui era calmă cât au vorbit şi chiar şi după aceea, i-am văzut privirea aceea.

— Ce fel de privire? Întreba Hood.

— E greu de descris, răspunse ea.

— Era prudenţa, înspăimântată, nesigură? încerca Hood.

— Toate la un loc, replica Megan.

Hood înţelese. Asta era ceea ce văzuse în Biroul Oval.

— Unde este preşedintele acum? întreba el.

— A coborât să se întâlnească cu Fenwick, cu vicepreşedintele şi cu Gabie Roşcatul.

— A spus care era motivul întâlnirii? întreba el.

— Nu. Dar mi-a spus să nu îl aştept, preciză ea.

Era probabil vorba despre situaţia din Marea Caspică. Ceva din Hood, o mică parte ce refuza să creadă în conspiraţii, îi spunea că poate nu era nimic îngrijorător. Pe de alta parte, preşedintele se întâlnea cu persoane care îl mai dezinformaseră şi înainte.

Poate că asta văzuse Megan în expresia feţei soţului ei. Teama că acest lucru s-ar putea întâmpla din nou.

— Paul, indiferent ce se întâmplă, cred că Michael are acum nevoie de prieteni lângă el, relua Megan. Ar trebui să fie cu oameni pe care îi cunoaşte bine şi în care are încredere. Nu doar cu consilieri politici.

Asistenta lui Hood, Stef Van Cleef, suna şi anunţa că are un apel de la generalul Orlov. Hood îi spuse că va prelua apelul în câteva momente şi o rugă să ceară scuze generalului pentru întârziere.

— Megan, nu te contrazic, spuse Hood. Dar nu pot să-mi fac pur şi simplu apariţia la o întrevedere în Biroul Oval.

— Dar tu ai acces permanent aici, replică ea.

— În aripa de vest, nu în Biroul Oval, îi reaminti el.

Hood făcu o pauză. Privirea sa era aţintita la becul ce clipea pe telefon. Poate că nu trebuia să aştepte să fie invitat.

— Paul?

— Sunt aici, o linişti Hood. Megan, ascultă-mă. O să preiau un apel şi apoi o să vin la Casa Alba. Te voi suna pe linia privată şi o să îţi spun ce vom face în continuare.

— De acord, răspunse Megan. Mulţumesc.

Hood închise şi prelua apelul lui Orlov. Generalul rus îl informa despre planul de a-l localiza pe Harponier. Îi spuse de asemenea despre distrugerea bărcii din port. Bănuia că oficialii azeri vor găsi cadavre în apă, fie mercenarii Harponierului, fie persoane care fuseseră obligate să joace rolul acestora.

Hood îi mulţumi lui Orlov şi îl informă că va beneficia de întregul sprijin al Centrului de Comandă. Mai preciza că va fi plecat pentru o vreme din birou şi că generalul îl poate contacta pe Mike Rodgers pentru alte noutăţi. Imediat după ce închise, îi convoca pe Robert şi pe Rodgers, de pe telefonul sau mobil. Îi puse la curent cu noutăţile în timp ce se îndrepta rapid spre locul de parcare.

— Vrei să-l informez pe preşedinte că vii? vru să ştie Rodgers.

— Nu, ceru Hood. Nu vreau să îi dau lui Fenwick motive să termine întrevederea mai devreme.

— Dar în acest caz le vei da lui Fenwick şi oamenilor săi mai mult timp să reacţioneze, sublinie Rodgers.

— Va trebui să ne asumăm riscul, spuse Hood. Dacă Fenwick şi Gabie încearcă să facă un final de partidă, vreau să le dau

ocazia să se expună. Poate reuşim să îi prindem asupra faptului.

— Tot cred că e riscant, replică Rodgers. Fenwick îl va forţa pe preşedinte să ia decizii înainte de consultarea celorlalţi consilieri.

— Aşa se poate explica de ce s-a procedat în acest fel, la această oră, sublinie Herbert. Dacă este vorba despre un complot, a fost conceput să se desfăşoare în miez de noapte.

— Dacă situaţia asta este legată de problema caspică, preşedintele va trebui să reacţioneze rapid, continuă Rodgers.

— Mike, Bob, sunt de acord cu ce spuneţi, le confirmă Hood. Dar nici nu vreau să le dau ticăloşilor ăstora posibilitatea de a discredita ceea ce am de spus, înainte de a ajunge acolo.

— Asta da întrevedere dificilă, zise Herbert. Cu adevărat dificilă. Nu ai prea multe informaţii despre situaţia externă.

— Ştiu, admise Hood. Să sperăm că vom avea mai multe informaţii peste nu prea mult timp.

— O să mă rog pentru tine. Şi dacă asta nu merge, o să verific şi cu ajutorul altor surse.

— Mulţumesc, răspunse Hood. Ţinem legătura.

Hood gonea pe străzile goale, spre capitală. În torpedoul maşinii era o cutie de Cola. Hood o păstra acolo pentru urgenţe. O luă repede şi o deschise. Avea cu adevărat nevoie de cofeină. Chiar dacă era caldă, băutura îi făcu bine.

Rodgers avea dreptate. Hood îşi asuma un risc, deşi îl avertizase pe preşedinte asupra lui Fenwick. Apelul redirecţionat, vizita la ambasada iraniană, imposibilitatea de a comunica cu senatorul Fox şi cu Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii. Cu puţin noroc, Lawrence va fi foarte atent la datele ce i se vor prezenta. Poate că preşedintele va găsi timpul necesar pentru a prezenta informaţiile Centrului de Comandă şi a se asigura că sunt valide.

Cu toate acestea, speranţele lui Hood nu schimbau faptul că preşedintele era foarte stresat. Era o singură cale de a fi sigur că preşedintele va proceda aşa. Pentru Hood, asta însemna să ajungă acolo cu noi informaţii. Şi când va fi acolo, să-l ajute pe preşedinte să se descurce, indiferent ce ar putea să îi prezinte Fenwick.

Mai era însă încă un lucru pe care Hood trebuia să îl facă. Să se roage ca Mike Rodgers să nu fi avut dreptate.

Şi că va ajunge la timp.

37

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 09.01 a.m.

Maurice Charles se instalase într-o cameră mică din hotelul Hyatt. Camera dispunea de un pat matrimonial şi un mini bar pe care era aşezat un televizor. În stânga minibarului se găsea un birou, iar de Fiecare parte a patului era câte o noptieră. În colţul opus biroului fusese înghesuit un şifonier. Mai rămăsese foarte puţin spaţiu, dar lui Charles îi convenea. Nu-i plăceau apartamentele. Prea mult spaţiu deschis. Prea multe locuri în care se putea ascunde cineva.

Primul lucru pe care îl făcuse fusese să lege o frânghie de nailon de unul dintre picioarele biroului. Acesta era aşezat lângă fereastră. Camera era situată la etajul trei al hotelului cu zece etaje. Dacă Charles ar fi fost înconjurat acolo, indiferent de motiv, ar fi fost dificil pentru poliţişti să se caţere din stradă sau să coboare în rapel de pe acoperiş, fără a face zgomot. Şi atunci rămânea doar uşa, ce putea fi folosită pentru a intra. Iar el era pregătit pentru situaţia asta. Avea asupra lui recipienţi de spumă de ras, umpluţi de fapt cu metanol, un lichid extrem de inflamabil. Împrăştiat pe sub uşă şi aprins, lichidul ar fi ars rapid, cu flacără puternică şi ar fi forţat oamenii din faţa uşii să se retragă. Asta i-ar fi permis lui Charles să îi împuşte pe cei ce îl aşteptau dincolo de fereastră, iar apoi să utilizeze frânghia pentru a părăsi camera. Metanolul era, de asemenea şi o otravă puternică. Fumul produs de lichid prin ardere era atât de periculos, încât şi o expunere accidentală putea cauza orbirea.

Aprinse veioza de lângă pat şi trase draperiile grele. Apoi, deschise încuietoarea uşii ce despărţea camera sa de cea vecină. Avea acum şi o altă cale de scăpare în caz de nevoie. Deplasă apoi scaunul de la birou şi îi sprijini spătarul sub mânerul uşii către camera de alături. I-ar fi fost uşor acum să mute rapid scaunul din acel loc, pentru a putea scăpa. Dar dacă cineva din camera alăturata ar fi încercat să deschidă uşa, ar fi crezut că este încuiata.

Măsurile de securitate îi luară mai puţin de jumătate de oră. După ce termină, Charles se aşeză pe pat. Merse apoi şi scoase din bagaj arma de calibrul.45, pe care o aşeză pe podea, lângă pat. Scoase şi un cuţit din buzunar, un model militar elveţian şi îl aşeză pe noptieră. Adusese chiar şi o pungă cu mai multe animale de pluş, pe care le cumpărase prima dată când sosise în Baku. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi spus că jucăriile de pluş erau pentru fiica sa. Avea chiar şi fotografii ale unei fetiţe în portofel. Nu era fiica sa, dar asta nu mai conta. Deschise apoi telefonul Zed-4. Mai rămăsese un singur apel de făcut.

Trebuia să sune la duba abandonată. Microcipul pe care îl plasase în rezervorul maşinii era un detonator comandat de la distanţa. Fusese botezat „celularul kamikaze”, de către inventatorul sau taiwanez. Acest telefon nu avea decât funcţia de a prelua un semnal, a-şi face treaba şi se dezintegra. Aparatul fusese programat să se încălzească la 63°C, atunci când primea comanda. Alte astfel de microcipuri puteau fi programate să emită sunete de înaltă frecvenţa, care să interfereze cu anumite semnale electrice sau chiar să deruteze câinii de urmărire. Mai existau şi cipuri ce puteau fi folosite pentru a crea anomalii magnetice, ce determinau radarele sau instrumentele de navigaţie să o ia razna.

Acest cip urma să se topească, fără a mai lăsa vreo urmă. De asemenea, avea să incendieze rezervorul maşinii. Poliţia şi pompierii aveau să răspundă prompt apelului de a stinge o dubă ce ardea, salvând la timp ce mai rămânea din vehicul, precum şi o parte din probele pe care el le lăsase pentru ei. Acestea includeau urme din sângele lui Charles. Temperatură ridicată urma să evapore conţinutul de apă din sânge, lăsând pete clare pe mânerul de metal al uşii, pe cel al torpedoului şi pe alte porţiuni din maşina care rămăseseră neatinse de incendiu. Poliţia avea să tragă concluzia că teroristul pe care îl căutau încercase să distrugă orice urmă înainte de a pleca. Vor presupune că reacţia lor rapida le permisese să salveze ceea ce n-ar fi trebuit să vadă.

Charles formă numărul „celularului kamikaze”. Aşteptă până ce semnalul său parcurse distanţa de 40 de kilometri în spaţiu, apoi se întoarse pe o stradă, la trei clădiri distanţa. Auzi doua clicuri, iar apoi veni din nou tonul de apel. Asta însemna că apelul fusese realizat. Cipul fusese programat să se deconecteze

de la apelul terminalului Zed-4, imediat ce începea să se încălzească.

Charles închise. Puse totul înapoi în rucsac, mai puţin pistolul. Aşa cum presupusese, se auziră sirenele. Pompierii se opriră exact acolo unde erau aşteptaţi. Lângă duba arzând.

Mângâiat de sentimentul de neegalat al unei munci bine făcute, Mauri ce Charles făcu ultimele pregătiri. Luă una dintre pernele de pe pat şi o aşeză pe podea, între pat şi fereastra, chiar în faţa noptierei. Se întinse pe jos şi se uita în dreapta sa, spre pat. Tivul cearşafului aproape atingea podeaua. Pe sub pat şi dincolo de el, putea vedea uşa principală. Dacă cineva ar fi intrat, Charles i-ar fi văzut picioarele. Asta era tot ce-i trebuia pentru a-l opri.

Charles nu îşi scosese nici hainele, nici pantofii, pentru eventualitatea unei plecări urgente, dar nimic nu îl deranja. Aceste momente erau cele care îi făceau cea mai mare plăcere. Când primea banii şi dreptul de a se odihni.

În curând, chiar şi sirenele Poliţiei şi ale Pompierilor vor fi neputincioase în faţa somnului sau adânc, binemeritat.

38

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 931 a.m.

La ora 9.22 dimineaţa, Piotr Korsov îi trimise generalului Orlov, prin e-mail, un fişier cu date. Fişierul conţinea o listă cu convorbiri securizate care fuseseră interceptate între Azerbaidjan şi Washington în ultimele săptămâni. Majoritatea acelor convorbiri avuseseră loc între ambasada americană şi CIA sau NSA. Centrul de Comandă rus nu putuse decripta nici una dintre conversaţii, dar Orlov reuşise totuşi să le elimine din lista sa de interes. Acele convorbiri erau, mai degrabă de rutină şi nu păreau a-l fi implicat pe Harponier.

În ultimele zile existaseră apeluri către NSA din Gobustan, un sat situat la sud de Baku. Toate apăruseră înainte de atacul asupra platformei petroliere. Apelurile ambasadei către Statele Unite fuseseră realizate pe o frecvenţa care se deosebea foarte puţin de cea a convorbirilor din Gobustan. Ceea ce însemna ca acele convorbiri fuseseră efectuate de pe telefoane securizate diferite. Într-o notă ataşată fişierului, Korsov menţiona că urmarea noi apeluri date de pe oricare din aceste linii.

Orlov nu era foarte încrezător. După toate probabilităţile, Harponierul nu avea să le dea vreun semn aliaţilor săi spunându-le că reuşise. Indiferent de tabăra din care făcea parte, oricare dintre ele avea propria sursă de informaţii.

Simplul fapt că o comunicaţie prin satelit pe linie securizata avusese vreun rol în toată povestea asta îl tulbura pe Orlov. Era genul de tehnologie pe care zborurile lui în spaţiu o iniţiaseră – comunicaţiile prin satelit. Faptul că terorişti ca Harponierul abuzaseră de acestea cu atâta îndemânare îl făcuse să se întrebe dacă această tehnologie ar fi trebuit vreodată aplicată. Era aceeaşi discuţie cu argumente pro şi contra ca şi în cazul diviziunii atomului. Aceasta din urmă dusese la producerea, din belşug şi în condiţii relativ sigure, a energiei atomice, însă, totodată şi la crearea bombei atomice. Dar Orlov nu se ocupase de afacerea aceea. Numai de aceasta.

Şi atunci, se gândi Orlov, aşa cum scrisese Boris Pastemak într-unul dintre romanele sale favorite. *Doctor Jivago:* „Nu-mi plac oamenii care nu au căzut sau nu s-au împiedicat niciodată. Valoarea lor nu are măsura vieţii şi nu este prea importantă. Viaţa nu şi-a dezvăluit frumuseţea în faţa lor”. Progresul permisese monştrilor cum era Harponierul să iasă la suprafaţă. În felul acesta le arata creatorilor unde se găseau imperfecţiunile.

Orlov tocmai terminase de revăzut materialul când se auzi soneria liniei sale private de interior. Era Korsov.

— Avem un semnal, îl anunţă Korsov emoţionat.

— Ce fel de semnal? întreba Orlov.

„Semnal” era termenul folosit de ofiţerii de informaţii pentru orice fel de comunicaţii electronice.

— Acelaşi pe care l-am înregistrat ca fiind trimis din Gobustan, replica Korsov.

— Convorbirea a fost iniţiata în Gobustan?

— Nu, răspunse Korsov. A fost realizată din Baku către o locaţie foarte apropiată. O locaţie care era, de asemenea, în Baku.

— Cât de apropiată? întreba Orlov.

— Cel care transmitea şi cel care primea se aflau la mai puţin de patru sute de metri unul de celălalt. Nu putem măsura distanţe mai mici de atât.

— Poate că Harponierul îşi sună complicii care au o altă linie securizată, sugera Orlov.

— Nu sunt de acord, replică Korsov. Convorbirea n-a durat decât trei secunde. După părerea noastră, nu a existat comunicare verbală.

— Ce s-a transmis?

— Doar un simplu semnal, răspunse Korsov. Am introdus datele cartografice în computer. Grosky suprapune semnalul acum şi încearcă stabilească locaţia exactă.

— Foarte bine, spuse Orlov. Daţi-mi de ştire imediat ce o găsiţi.

De îndată ce închise, Orlov îl sună pe Mike Rodgers pentru a-l informa despre aparenta legătură dintre NSA şi Harponier şi despre posibila locaţie a Harponierului. Apoi o apelă pe Odette. El speră ca americanul pe care ea îl salvase să fie gata să acţioneze. Orlov nu voia s-o trimită pe Odette să-i facă faţă Harponierului singură, dar avea s-o facă dacă trebuia. Pentru că

nu dorea să-l piardă pe Harponier.

În timp ce Orlov tasta numărul lui Odette, începu să se simtă optimist şi plin de speranţa. Tehnologia la implementarea căreia în spaţiu contribuise şi el era o sabie cu două tăişuri. Harponierul folosea o comunicaţie prin satelit pe linie securizată ca să distrugă vieţi. Acum, cu puţin noroc, acea comunicaţie va avea o utilizare neaşteptată.

Aceea de a-l găsi pe Harponier şi de a ajuta la distrugerea lui.

39

Teheran, Iran
Marţi, 10.07 a.m.

Şeful Consiliului Suprem de Apărare al Forţelor Armate ale Republicii Islamice Iran fusese sunat acasă cu puţin timp după ivirea zorilor. Teheranul menţinea posturi de ascultare pe multe dintre platformele lor petroliere din Marea Caspică. De acolo, se ascultau, în secret, cu mijloace electronice, navele străine şi locaţiile militare de-a lungul coastei Marii Caspice. Fiecare post emitea un semnal la cinci minute pentru a indica faptul că aparatele erau în funcţiune. Tăcerea bruscă a postului patru fusese primul indiciu pentru toţi cei din Teheran că se întâmpla ceva rău în zona Mării Caspice.

Un avion F-14 Tomcat, de la baza aeriană Doshan Tapeh din afara Teheranului, fusese trimis imediat în recunoaştere. Aparatul Tomcat era unul dintre cele zece rămase dintre cele şaptezeci şi şapte care făcuseră parte din sofisticatele forţele armate ale şahului. Avionul de vânătoare confirmă că platforma petrolieră fusese distrusă. Experţi în operaţiuni de salvare şi ingineri militari fură paraşutaţi imediat în regiune dintr-un avion de transport Kawasaki C-l. În timp ce nave de salvare aparţinând cartierului general al flotei din Marea Caspică, situat în Bandar-e Anzelli, se deplasară în grabă spre locaţia incidentului, inginerii găsiră urmele incendiului de pe platformă, ce dovedeau existenţa unor explozivi de mare putere. Faptul că partea de jos fusese lovită sugera un atac submarin care scăpase cumva de detectarea sonarului. La ora 9.30 dimineaţa, experţii în operaţiuni de salvare găsiră încă ceva. Corpul teroristului Serghei Cerkasov.

Raportul produsese o adevărată agitaţie printre ofiţerii din cadrul Consiliului Suprem de Apărare al Forţelor Armate iraniene, adesea nemulţumiţi, ca şi pe ministrul Corpului Gardienilor Revoluţiei Islamice, ministrul afacerilor externe, ministrul afacerilor interne şi ministrul informaţiilor. Moderaţii se alăturaseră extremiştilor şi, până la ora 10 dimineaţa, ordinul

fusese dat: forţele armate ale Republicii Islamice Iran urmau să apere interesele iraniene în zona Mării Caspice, cu orice preţ.

Pe mare, primă măsură de urgenţă fusese aceea de a organiza apărarea antisubmarin. Aceasta fusese iniţiată de aviaţia antisubmarin şi de elicoptere. De asemenea, fuseseră mobilizate în regiune batalioane de infanterie marină. Al doilea val avea să fie constituit din distrugătoare şi fregate, care urmau să fie poziţionate în jurul platformelor petroliere rămase. Rachetele Silkworm, produse în China erau trimise de urgenţa către forţele ce apărau zona Mării Caspice.

Avioane dotate cu rachetele de fabricaţie chineză Shenyang F-6 începeau patrulări regulate pornind de la bazele aeriene de la Doshan Tapeh şi Mehrabad. Trei unităţi de rachete sol-aer, localizate în regiune, intrară de asemenea în alertă maximă în acelaşi timp, ambasadelor iraniene de la Moscova şi Baku li se ordonă să anunţe oficial guvernele rus şi azer ca, în timp ce atacul asupra platformei era în curs de investigare, orice altă acţiune împotriva intereselor iraniene va fi considerată o declaraţie de război a respectivelor guverne. Diplomaţii iranieni au fost informaţi de ambele guverne că nu avuseseră nici un amestec în atacul împotriva infrastructurii petroliere iraniene. Reprezentanţi de la Moscova şi Baku precizară ca prezenţa militară iraniană crescută în zona nu era bine-venită. Ambele naţiuni anunţară că forţele lor navale şi aeriene vor intra în alertă şi îşi vor suplimenta efectivele în regiune.

Până către sfârşitul dimineţii, apele care însemnaseră viaţa pentru pescarii şi petroliştii din regiune cu o noapte înainte erau pline de altceva acum.

De promisiunea morţii.

40

Washington, D.C.
Marţi, 1.33 a.m.

Mike Rodgers era în birou când suna generalul Orlov. După ce asculta tot ce avu de spus rusul, Rodgers îl sună imediat pe Paul Hood în maşina şi îi aduse la cunoştinţa noile informaţii despre Harponier.

— Cât de sigur este generalul Orlov despre legătura dintre NSA şi Harponier? întrebă Hood.

— I-am pus întrebarea aceasta, îi răspunse Rodgers lui Hood. Orlov a spus că este foarte sigur de acest lucru. Deşi nu cred că preşedintele va acorda prea mult credit părerilor unui general rus.

— Şi mai ales dacă mai mulţi dintre cei mai apropiaţi consilieri ai preşedintelui combat acele informaţii, adăuga Hood.

— Paul, dacă Orlov are dreptate, va trebui să facem mai mult decât să-i spunem preşedintelui, spuse Rodgers. Va trebui să aibă loc o curăţenie masivă în cadrul NSA. Nu putem tolera agenţii de informaţii americane care angajează terorişti în stare să atace interesele americane şi să curme vieţile americanilor.

— Nu cumva am făcut acelaşi lucru şi cu specialiştii în rachete după cel de-al Doilea Război Mondial? întreba Hood.

— Sintagma-cheie este *„după* cel de-al Doilea Război Mondial" replică Rodgers. Nu am angajat oamenii de ştiinţă germani să lucreze pentru noi în timp ce ei construiau încă rachete pentru atacurile asupra Mării Britanii.

— Bună remarcă, aprecie Hood.

— Paul, ăsta este tipul care a contribuit la uciderea soţiei lui Bob Herbert, spuse Rodgers. Dacă informaţiile lui Orlov sunt adevărate, NSA va trebui să fie trasă la răspundere pentru ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, fu de acord Hood. Uite ce e, voi ajunge în curând la Casa Albă. Încearcă să-mi găseşti orice fel de dovezi. Vezi dacă Bob poate să găsească interceptări de comunicaţii care să justifice ceea ce pretinde Orlov.

— Lucrează la asta chiar acum, răspunse Rodgers.

Hood închise telefonul şi Rodgers se ridica de pe scaun. Îşi turna cafea din recipientul care stătea într-un cărucior situat în partea din spate a biroului său. Era un cărucior din aluminiu, din anii 1950. Îl cumpărase cu zece ani în urmă în timpul unei vânzări de obiecte ce avusese loc în garajul Pentagonului. Se întreba dacă nu cumva, undeva, în structura lui moleculara nu persistau încă amintirile unor crize trecute. Discuţii şi decizii în legătura cu Coreea, Războiul Rece, Vietnam.

„Sau erau doar dispute despre al cui rând era să mai servească nişte cafea şi prăjituri?” se întreba Rodgers. Şi momentele de repaus făceau, de asemenea, parte din război. Ele permiteau celor care luau deciziile să-şi tragă sufletul. Să iasă din lumea consideraţiilor teoretice pentru a reveni în cea reală. Le reamintea că discutau despre vieţile oamenilor, nu doar despre statistici.

După ce se aşeză din nou, Rodgers începu să studieze dosarele oficialilor aflaţi în conducerea NSA. Căuta oameni care avuseseră legături mai vechi cu Jack Fenwick sau care investigaseră vreodată grupări teroriste din Orientul Mijlociu. NSA nu l-ar fi putut contacta pe Harponier decât dacă cineva din vreuna dintre aceste grupări ar fi dat o mâna de ajutor. Dacă se dovedea că Orlov avea dreptate, Rodgers dorea să fie gata cu lista. O listă cu americani colaboratori ai unui om care omorâse femei şi bărbaţi americani, soldaţi şi civili.

Voia să fie gata de răzbunare.

41

Washington, D.C.
Marţi, 1.34 a.m.

Casa Alba este un monument vechi aflat într-o continuă nevoie de restaurări. Pe coloanele sudice se scorojeşte vopseaua, iar la terasele de la etajul trei se crapă lemnul.

Dar în aripa de vest, mai ales în Biroul Oval, pluteşte un aer de renaştere continuă. Pentru cei din afară, o mare parte din atracţia Biroului Oval este de dată de ideea de putere. Cei din interior ştiu însa ca orice moment al zilei poate aduce o nouă dramă majoră. Chiar dacă este neînsemnata, orice situaţie, cum ar fi o manevră prudentă împotriva unui rival politic sau mobilizarea forţelor pentru o ofensivă majoră şi posibile pierderi, începe, se dezvolta şi se finalizează. Pentru cineva care încearcă să fie tot timpul cu un pas înaintea adversarului său să extrapoleze rezultatele pe termen lung şi scurt ale unor discuţii de taină. Biroul Oval este provocarea supremă. El poate şterge tabela de marcaj la interval de doar câteva minute şi poate oferi noi provocări cu noi reguli. Unii dintre preşedinţi sunt îmbătrâniţi şi epuizaţi de acest proces. Alţi preşedinţi profita din plin de acest lucru.

Era o vreme, până nu demult, când Michael Lawrence se simţea foarte motivat de problemele biroului. Nu-l îngrijorau deloc crizele, nici măcar acelea care presupuneau acţiuni militare rapide şi posibile pierderi. Făcea parte din fişa postului sau.

Sarcina unui preşedinte era aceea de a face astfel încât pierderile cauzate de agresiunile inevitabile să fie cât mai mici.

Dar ceva se schimbase în ultimele zile. Lawrence simţise întotdeauna că, indiferent cât de stresante erau situaţiile, cel puţin le putea controla. Era în stare să prezideze şedinţele cu încredere. În ultima vreme însă, nu mai era cazul. Îi era greu să se şi concentreze.

Lawrence lucrase cu Jack Fenwick şi cu Gabie Roşcatul timp de mulţi ani. Erau prieteni vechi ai vicepreşedintelui, iar Lawrence

avea încredere în Jack Cotten. Avea încredere în judecata lui. Altfel, Lawrence nu l-ar fi ales ca partener de cursă. Ca vicepreşedinte, Cotten fusese implicat în activităţile NSA mai mult decât oricare altul. Aşa dorise Lawrence. Ani de zile, CIA, FBI şi informaţiile militare avuseseră propriile agende. Executivul avea nevoie de ochii şi de urechile proprii în afara ţării. Mai mult sau mai puţin, Lawrence şi Cotten abilitaseră NSA să acţioneze în această direcţie. Militarii încă puteau folosi mijloacele aparţinând NSA dedicate coordonării centralizate şi controlului funcţiilor tehnice şi comunicaţiilor serviciilor de informaţii ale guvernului Statelor Unite. Rolul său fusese extins în mod tacit pentru a creşte gradul de relevanţă şi detaliu al informaţiilor care ajungeau direct la preşedinte. Sau, mai degrabă, la Fenwick şi la vicepreşedinte, iar apoi la preşedinte.

Lawrence privea pierdut laptopul de pe birou. Jack Fenwick vorbea despre Iran. Se descărcau rapid nişte date primite de la NSA. Fenwick nu avea decât puţine fapte şi foarte multe supoziţii. Şi el era în impas. Părea să meargă într-o direcţie, deşi nu ştia încă prea bine unde.

Între timp, Lawrence îşi simţea ochii injectaţi şi vederea împăienjenită. Îi era foarte greu să se concentreze. Era obosit, dar în acelaşi timp, preocupat. Nu ştia pe cine să creadă şi, mai ales, ce să creadă. Oare datele de la NSA erau adevărate sau false? Oare informaţiile lui Fenwick erau corecte sau fabricate?

Paul Hood îl bănuia pe Fenwick de înşelătorie. Hood părea să aibă dovada acestui lucru. Dar dacă dovezile lui Hood nu erau de încredere? El trecea prin nişte momente destul de dificile. Demisionase de la Centrul de Comandă, apoi se întorsese. Trecuse prin momentul critic al acelei violente crize a ostaticilor din sediul ONU. Fiica lui suferea din cauza unui caz extrem de stres posttraumatic. Hood era, de asemenea, în toiul unui proces de divorţ.

Preşedintele se întreba ce s-ar întâmpla dacă Hood ar avea iniţiativa şi nu Fenwick. Când sosise la Casa Albă, Fenwick recunoscuse că fusese în vizita la misiunea iraniană. Recunoscuse sincer. Dar insistase asupra faptului că preşedintele fusese informat. Lucru confirmat de agenda de pe computerul preşedintelui, în ceea ce priveşte convorbirea legată de iniţiativa ONU, Fenwick insistă că nu fusese iniţiată de el. Spuse că NSA va investiga acest lucru. Oare ar fi putut fi realizată de Hood?

— Domnule preşedinte? rosti Fenwick.

Acesta îşi îndreptă privirea către Fenwick. Consilierul pe probleme de securitate naţională stătea într-un fotoliu în stânga biroului. Gabie stătea în dreapta, iar vicepreşedintele stătea în centru.

— Da, Jack? răspunse preşedintele.

— Vă simţiţi bine, domnule? întreba Fenwick.

— Da, replică Lawrence. Continuă.

Fenwick zâmbi, dădu din cap şi continuă.

Preşedintele se îndrepta în scaun. Trebuia să se concentreze asupra problemei de faţă. După ce va rezolva această criză, îşi va programa o scurtă vacanţă. Şi acest lucru se va întâmpla foarte curând. Şi îl va invita pe prietenul său din copilărie şi totodată pe tovarăşul său de golf, doctorul Edmond Leidesdorf, împreuna cu soţia sa. Leidesdorf era psihiatru la Walter Reed. Preşedintele nu dorise să-l contacteze pe cale oficială în legătura cu această problemă, fiindcă presa ar fi aflat imediat. Şi odată cu vestea aceasta, cariera lui politică ar fi terminată. Însa, pe vremuri, jucaseră golf şi navigaseră împreuna. Ar putea vorbi la o partidă de golf sau la bordul unui vas fără a ridica suspiciuni.

— Ultimele informaţii demonstrează că teroristul rus Serghei Cerkasov se afla la locul exploziei, continua Fenwick. Evadase din închisoare cu trei zile înainte de atacul asupra platformei petroliere. Corpul i-a fost găsit în mare. Avea urme de arsuri grave din cauza exploziilor. De asemenea, corpul nu se umflase aproape deloc. Asta înseamnă că nu a stat în apă multă vreme.

— Azerii deţin aceste informaţii? întreba preşedintele.

— Bănuim că da, replica Fenwick. Nava de patrulare iraniană care l-a găsit pe Cerkasov a transmis către ţărm pe un canal necodificat. Acele canale sunt de obicei monitorizate de către azeri.

— Poale că Teheranul dorea ca restul lumii să afle, sugera preşedintele. Acest lucru i-ar putea întoarce împotriva Rusiei.

— E posibil, fu de acord Fenwick. De asemenea, e posibil ca Cerkasov să lucreze pentru Azerbaidjan.

— A fost deţinut într-o închisoare din Azerbaidjan, spuse vicepreşedintele. E posibil să-l fi lăsat să scape ca să poată fi acuzat de atac.

— Care sunt şansele să se fi întâmplat aşa? întreba preşedintele.

— Verificările prin intermediul surselor noastre din închisoare sunt în curs de desfăşurare, spuse Fenwick. Dar se pare că este foarte posibil.

— Ceea ce înseamnă că, în locul unui atac care să întoarcă Iranul împotriva Rusiei, e posibil ca Azerbaidjanul să fi unit ambele naţiuni împotriva lui, spuse vicepreşedintele. Fenwick se aplecă în faţa. Domnule preşedinte, mai este ceva. Credem că este posibil ca această creare a unei a unei uniuni între Rusia şi Iran să fi fost, de fapt, ţelului final al guvernului azer.

— De ce naiba să facă aşa ceva? Întreba preşedintele.

— Pentru că sunt practic în război cu Iranul în regiunea Nagorno-Karabah, spuse Fenwick. Şi atât Rusia, cât şi Iranul emit pretenţii asupra câmpurilor petroliere din regiunea caspică.

— Azerbaidjanul n-ar avea nici o şansa împotriva nici uneia din cele două naţiuni luate individual, remarca preşedintele. De ce să le unească?

Chiar în momentul în care rosti cuvintele, preşedintele îşi dădu seama de ce.

Ca să câştige aliaţi.

— Cât petrol obţinem din regiune? întreba preşedintele.

— Am ajuns la şaptesprezece procente anul acesta şi ne propunem douăzeci de procente anul viitor, îl informa Gabie. Obţinem preţuri mai bune din Baku decât din Orientul Mijlociu. A fost garantat de acordul comercial pe care l-am semnat cu Baku în martie 1993. Şi ei s-au descurcat foarte bine în a susţine încheierea acordului.

— La naiba! exclamă preşedintele. Ce ştim despre ceilalţi membri ai Comunităţii Statelor Independente? întrebă el. Ce poziţie vor adopta dacă doi dintre membri săi vor intra în război?

— Mi-am permis să cer să fie sunaţi toţi ambasadorii noştri înainte de a veni aici, spuse vicepreşedintele. Ne aflam în procesul de a stabili exact ce rol are fiecare ţara. Dar o supoziţie preliminară este aceea că vor avea roluri destul de diferite. Cinci sau şase dintre republicile mai sărace şi mai mici vor fi de partea Azerbaidjanului în speranţa că vor forma o nouă uniune pentru a împărţi banii din petrol. Cealaltă jumătate se va alătura Rusiei din cam acelaşi motiv.

— Deci, în plus, riscăm un război şi mai mare, spuse preşedintele.

— Dar acest lucru înseamnă mult mai mult decât posibilitatea

ca noi să pierdem petrolul şi să vedem cum începe un nou război, atrase atenţia Fenwick. Ceea ce mă sperie este faptul că piaţa neagră din Iran şi din Rusia va pune mâna pe dolarii de pe urma vânzărilor de petrol.

Preşedintele dădu energic din cap.

— O să îi convoc aici pe şefii statelor-majore.

Vicepreşedintele dădu aprobator din cap.

— Trebuie să ne mişcăm repede. În zona respectivă este aproape prânzul. Evenimentele se vor succeda foarte repede, dacă ei vor avea iniţiativa.

— Înţeleg, afirma preşedintele.

Se simţea dintr-odată plin de viaţă, gata să rezolve situaţia îşi privi ceasul, apoi pe Gabie.

— Roşcatule, vrei să îi anunţi pe şefii de state-majore să fie aici la trei? Şi trezeşte-l, te rog şi pe secretarul de presă. Am nevoie şi de el aici.

Îşi îndrepta privirea spre vicepreşedinte.

— Va fi nevoie să alertăm Escadrila 39, la Incirlik, precum şi unităţile de nave din regiune.

— Dispunem de portavioanele *Constellation* în partea de nord a Marii Arabice şi de *Ronald Reagan* în Golful Persic, domnule, preciza Fenwick.

— O să declanşez starea de alertă spuse vicepreşedintele.

Apoi se scuză şi merse în cabinetul particular al preşedintelui.

Era o cameră mică, lipită de Biroul Oval, în partea de vest a acestuia Acolo se mai aflau spălătorul şi salonul de servire a mesei.

— Trebuie să informăm şi conducerea NATO, îi spuse preşedintele lui Gabie. Nu vreau să ne împiedice să acţionăm, dacă aşa vom decide. Şi vom avea nevoie de o estimare completă a arsenalului chimic şi biologic de care dispun forţele militare azere. Că să ne dăm seama cât de departe vor merge, dacă nu ne alăturăm lor.

— Am pregătit deja această estimare, domnule. Au serioase rezerve de antrax, ca şi de metilcian şi acetonitril, în ceea ce priveşte arsenalul chimic. Pentru toate acestea dispun de vectori de transport de tip rachetă sol-sol. Majoritatea rezervelor sunt dispuse în regiunea Nagorno-Karabah sau în vecinătatea acesteia. Supraveghem zona pentru a putea vedea dacă se pun în mişcare aceste arme.

Preşedintele dădu din cap, în timp ce interfonul începu să sune. Era Charlotte Parker, asistenta secretarei sale.

— Domnule preşedinte, Paul Hood ar dori să vă vadă. Spune că este foarte important.

Fenwick nu păru să reacţioneze. Se întoarse spre Gabie şi începu să-i vorbească în şoapta, în timp ce îi arata anumite date din laptop.

„Oare vorbesc despre Marea Caspică sau despre Hood?” se întreba preşedintele. Lawrence rămase un moment pe gânduri. Dacă Hood era cel care pierduse controlul – fie intenţionat, fie ca urmare a factorilor externi – acestea ar fi momentul şi locul potrivite pentru a afla.

— Spune-i să intre, ceru preşedintele.

42

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 9.56 a.m.

— L-am localizat pe Harponier! strigă Korsov.

Orlov îşi ridica privirea când Korsov dădu buzna în biroul său. Tânărul ofiţer de informaţii era urmat de Boris Grosky, care arată mai puţin trist decât îl văzuse vreodată Orlov. Nu părea fericit, dar nici supărat. Korsov ţinea nişte hârtii în mâna.

— Unde e? întreba Orlov.

Korsov arunca pe biroul lui Orlov o hârtie scoasă la imprimantă.

Pe aceasta era o hartă şi o săgeată ce arata spre o clădire. O altă săgeată indica o stradă aflată la doar câteva blocuri depărtare.

— Semnalul provenea de la un hotel din Baku, spuse Korsov. De acolo s-a dus către Suleiman Ragimov Kuchasi. E un bulevard paralel cu Bakihanov Kuchasi, unde se afla hotelul.

— Suna pe celular? întreba Orlov.

— Noi credem că nu, afirma Grosky. Monitorizăm ceea ce se emite prin staţiile poliţiei pentru a afla mai mult despre explozia de pe platforma petrolieră. În timp ce ascultăm, am auzit că a avut loc o explozie a unei camionete pe Suleiman Ragimov. Chiar acum se fac investigaţii asupra accidentului.

— Nu pare o coincidenţa, adăugă Korsov.

— Nu, nu pare, fu de acord Orlov.

— Să presupunem că Harponierul se afla în spatele acestor întâmplări, zise Korsov. E posibil ca el să fi vrut să vadă toate acestea din camera sa de hotel.

— Nu e neapărat necesar, atâta vreme cât poate auzi ce se întâmpla, replica Orlov. Nu, Harponierul ar fi fost îngrijorat în ceea ce priveşte condiţiile de securitate dacă ar fi stat într-o cameră de hotel. Exista vreo posibilitate prin care să aflăm cu şi mai mare precizie de unde vine semnalul?

— Nu, răspunse Korsov. A fost prea scurt, iar echipamentele noastre nu sunt suficient de sensibile pentru a determina

coordonatele în aceste condiţii.

— Putem să facem rost de planul hotelului? întreba Orlov.

— Îl avem deja, spuse Korsov.

Scoase o foaie din teancul pe care îl ţinea în mâna şi o puse lângă harta. Era imaginea unui hotel de zece etaje.

— Nataşa încearcă să obţină lista cu rezervările, spuse Grosky. Făcea referire la Nataşa Revsky de douăzeci şi trei de ani, geniul în computere al Centrului de Comandă. Dacă va putea pătrunde în sistem, ne va furniza numele tuturor bărbaţilor singuri cazaţi în hotel.

— Să ne dea şi numele femeilor singure, adăugă Orlov. Se ştie că Harponierul are o mulţime de feţe.

Grosky încuviinţă din cap.

— Ai încredere în datele acestea? întreba Orlov.

Până atunci Korsov stătuse sprijinit de birou. Acum stătea ca un soldat, cu pieptul înainte.

— Absolut, replica el.

— Bine, încuviinţa Orlov. Lasă planul hotelului la mine. Aţi făcut treabă bună. Vă mulţumesc.

După ce Grosky şi Korsov plecară, Orlov puse mâna pe telefon. Voia să vorbească cu Odette despre hotel şi mai apoi s-o trimită la locul cu pricina. Spera ca americanul îşi va reveni suficient cât să o poată însoţi.

Harponierul nu era un om pe care să-l abordezi de unul singur.

43

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 10.07 a.m.

Odette Kolker spăla farfuriile de la micul dejun când sună telefonul. Era telefonul din apartament, nu celularul ei. Însemna că nu suna generalul Orlov.

Lăsă robotul să răspundă. Era căpitanul Kilar. Comandantul unităţii de poliţie din care făcea parte nu fusese acolo când îi telefonase sergentului de serviciu pentru a-l informa că va sta acasă fiindcă e bolnavă. Kilar o suna pentru a-i spune că e un ofiţer bun şi muncitor şi că îi dorea să se însănătoşească. Îi spuse că putea să stea oricât dorea acasă ca să-şi revină.

Odette se simţea prost din cauza aceasta. Era muncitoare, într-adevăr. Şi, deşi Departamentul Poliţiei Municipale din Baku plătea destul de bine – douăzeci de mii de manatas, echivalentul a opt mii de dolari americani nu remunera şi orele suplimentare. Totuşi, munca pe care o făcea Odette nu era întotdeauna pentru poliţie şi pentru locuitorii din Baku. Timpul pe care şi-l petrecea în faţa computerului său pe stradă era, adesea, dedicat generalului Orlov. Baku era o zonă de acţiune pentru mulţi dintre traficanţii de arme şi teroriştii care îşi desfăşurau activitatea în Rusia şi în fostele republici sovietice. Faptul că verifica cererile de viză, activitatea din vamă şi listele cu pasageri pentru vapoare, avioane şi trenuri o ajuta să dea de urma multora dintre aceşti oameni.

După ce lăsa deoparte nişte vase, Odette se întoarse şi-şi privi oaspetele. Americanul adormise şi respira regulat. Îi pusese un prosop rece pe cap şi transpira mai puţin decât atunci când îl adusese acasă. Văzuse vânătăile de pe gâtul lui. Păreau urme de strangulare. Evident, incidentul din spital nu fusese prima dată când cineva încercase să-l ucidă. De asemenea, pe gâtul lui era o pată mică şi roşie. Părea o rană provocată de o înţepătură. Se întreba dacă această boală nu era rezultatul faptului că-i fusese injectat un virus. KGB-ul şi celelalte servicii de informaţii din estul Europei obişnuiau să facă acest lucra destul de des, folosind de

obicei viruşi letali sau otravă. Toxina era distribuită în interiorul unor bile microscopice. Aceste bile erau sfere metalice îmbrăcate în zahăr, având pe suprafaţa lor numeroase găuri. Acestea erau injectate cu un vârf de umbrelă, un stilou sau alt obiect ascuţit. Corpul avea nevoie de la câteva minute până la o oră sau două ca să dizolve învelişul de zahăr. Astfel, asasinul avea timp să fugă. Dacă acest om fusese injectat, probabil că nu intenţionaseră să-l omoare. Fusese folosit pentru a-i scoate pe colegii lui la lumină. Ambuscadă de la spital fusese bine organizată.

Exact ca ambuscadă în care murise soţul ei în Cecenia, se gândi. Soţul, iubitul, mentorul, cel mai bun prieten al ei. Cu toţii dispăruseră dintr-odată când Viktor murise pe un munte rece, întunecos şi pustiu.

Soţul ei se infiltrase cu succes în cadrai forţelor mujahedinilor ceceni. Timp de şapte luni, reuşise să obţină frecvenţele, schimbate extrem de des, pe care le foloseau diferitele facţiuni rebele pentru a comunica. El nota aceste informaţii şi le dădea unui agent operativ al KGB, care trebuia să le adune şi să le transmită prin radio la Moscova. Apoi idiotul de ofiţer KGB a devenit neglijent. A confundat frecvenţa pe care trebuia s-o utilizeze cu cea despre care raporta. Şi în loc să comunice cu superiorii săi, a transmis direct către una dintre taberele rebelilor. Ofiţerul KGB a fost prins şi torturat pentru a i se smulge informaţii, apoi ucis. El nu cunoştea numele lui Viktor, dar ştia în ce unitate se infiltrase soţul ei şi la ce dată. Liderului rebelilor nu i-a fost deloc greu să-şi dea seama cine era agentul rus. Viktor lăsă întotdeauna informaţiile sub o stânca pe care o scrijelea într-un anume fel. Într-o noapte, în timp ce era afară, probabil când stătea de pază, Viktor fusese doborât de zece bărbaţi, apoi dus în munţi. Acolo, îi fuseseră secţionate tendoanele lui Ahile şi încheieturile mâinilor. Sângerase până când murise, târându-se după ajutor. Ultimul mesaj pentru ea îl scrisese cu propriul sânge, pe trunchiul unui copac. Era o inimioară cu iniţialele soţiei lui înăuntru.

Celularul lui Odette sună încet. Îl luă de pe masa din bucătărie şi se întoarse cu spatele la oaspetele său. Femeia vorbea încet ca să nu-l trezească.

— Da?

— Credem că l-am găsit pe Harponier.

Odette deveni brusc foarte atentă.

— Unde?

— Într-un hotel nu departe de tine, răspunse Orlov. Acum încercam să-i localizăm camera.

Odette se îndreptă încet spre pat. I se cerea să-şi verifice revolverul de serviciu în fiecare seară când pleca de la sediul poliţiei. Dar păstra o armă de rezervă în noptieră. Era întotdeauna încărcată. O femeie care stă singură trebuie să fie întotdeauna atentă. Acasă sau peste hotare, un spion trebuia să fie şi mai atent.

— Care e misiunea?

— Trebuie eliminat, spuse Orlov. Nu putem risca să mai scape.

— Am înţeles, răspunse Odette calma.

Femeia credea în munca pe care o făcea, apărând interesele ţării. Să omoare nu o deranja, atâta vreme ce făcând asta salva vieţi. Omul pe care tocmai îl eliminase cu câteva ore în urma însemna pentru ea puţin mai mult decât cineva pe lângă care ar fi putut trece pe stradă.

— Imediat ce restrângem lista oaspeţilor care ar putea fi Harponierul, trebuie să fii pregătita să dai telefonul final, spuse Orlov. Restul depinde de ce face el, de cum acţionează De ceea ce vezi în ochii lui. Probabil că va face un duş, dar va arăta, oricum, obosit.

— A fost ocupat, nemernicul! exclamă Odette. Pot citi asta la un bărbat.

— Sunt şanse să nu deschidă uşa personalului administrativ al hotelului, continua Orlov. Şi dacă pretinzi că eşti o cameristă sau un agent de pază, asta doar îl va face să devină suspicios.

— De acord, spuse ea Am să găsesc o cale de a intra şi de a-l surprinde.

— Am vorbit cu specialistul nostru, spuse Orlov. Dacă într-adevăr ajungi la el, probabil va fi stăpân pe situaţie şi chiar amabil şi, aparent, cooperant. Ar putea încerca să te mituiască sau să te determine să fii foarte sigură pe tine. Încearcă să-i araţi că nu eşti pregătită, pentru a-i da posibilitatea să te atace. Nici măcar nu-l asculta. Evaluează situaţia şi fă ce ai de făcut. Nu m-ar surprinde să aibă pregătite mai multe capcane. Un recipient cu lichid inflamabil în instalaţia de ventilaţie, un dispozitiv exploziv improvizat sau doar unul luminos pe post de surpriză, pe bază de magneziu. Ar putea fi cuplat la un întrerupător

electric sau la o telecomandă ascunsă la călcâi, ceva ce se activează în timp ce se leagă la pantofi. Nu ştim suficient de multe despre el ca să spunem cu siguranţă cum îşi protejează camera.

— Este în regulă, îl asigura Odette. Îl voi identifica şi apoi îl voi neutraliza.

— Aş vrea să-ţi pot spune să intri cu o echipă de poliţie, spuse Orlov protector. Dar nu este indicat. O împuşcătură trafic deviat. Orice lucru ieşit din comun l-ar putea alerta. Sau Harponierul le-ar putea simţi prezenţa. Dacă se întâmpla asta, ar putea pleca înainte să ajungeţi la el. Sunt sigur că şi-a pus la punct cu atenţie planul de scăpare. Sau ar putea încerca să ia ostatici.

— Am înţeles, încuviinţa Odette. În regulă. Unde este înregistrat Harponierul?

— Înainte să-ţi răspund, ce mai face oaspetele tău? întreba Orlov.

— Doarme, răspunse Odette.

Se uita la bărbatul de pe pat. Era întins pe spate cu mâinile pe lângă corp. Respiră încet şi greoi. Indiferent de ceea ce îi declanşase boala, aceasta fusese provocată deliberat. Probabil de o injecţie.

— Mai are febră?

— Cred că a mai scăzut puţin, spuse ea. Se va face bine.

— Bine, răspunse Orlov. Trezeşte-l.

— Domnule?

Ordinul o lua total prin surprindere.

— Vreau să-l trezeşti, îi repetă Orlov. Îl iei cu tine.

— Dar nu se poate! protesta Odette. Nici măcar nu ştiu dacă americanul se poate ţine pe picioare.

— Se va ţine, zise Orlov. Trebuie s-o facă.

— Domnule, asta nu mă va ajuta…

— Nu am de gând să te expun, ţinând cont că nu eşti experimentată în astfel de situaţii, conchise Orlov. Acum, că ştii procedura, pune-o în aplicare.

Odette dădu aprobator din cap. Ştia procedura. O învăţase Viktor. Pe tălpile picioarelor li se lipeau chibrituri aprinse, care, dincolo de a-i trezi pe cei suferinzi sau pe cei inconştienţi din cauza torturii, făceau că durerea să-i ţină treji şi în tensiune.

Odette încuviinţă. Prin definiţie, munca de teren era o experienţa individuală. Ce se întâmplase cu Viktor scosese în

evidenţa pericolul de a lucra cu cineva chiar şi pentru scurtă durată. Chiar dacă americanul se simţea bine, nu era sigură că dorea un partener. Bolnav cum era, ar fi fost mai mult o povară decât un ajutor.

— În regulă, zise Odette. Întoarse spatele americanului şi se îndrepta spre bucătărie. Unde este?

— Credem că Harponierul este cazat în hotelul Hyatt, preciza Orlov. În acest moment încercam să accesăm computerul lor. Te vom anunţa dacă găsim ceva în fişiere.

— Voi fi acolo în zece minute, promise Odette. Mai e ceva, domnule general?

— Doar atât, răspunse Orlov. Am mari reţineri să te trimit după omul ăsta. Vreau ca amândoi să fiţi atenţi.

— Vom fi, îl asigura Odette. Mulţumim.

Închise telefonul şi şi-l agaţă la centură. Lua arma şi tocul de pe noptieră şi le prinse în jurul gleznei. Fustă lungă de uniformă urma să acopere arma. Strecură un amortizor în buzunarul din dreapta. La spital avusese un cuţit cu lama rabatabilă. Îl avea încă pliat în buzunarul stâng al fustei. Dacă nu va avea nevoie de el pentru legitima apărare, îl va arunca. Dacă era oprită pentru orice motiv, cel mai probabil de agenţii de paza ai hotelului, Odette putea spune vizitează un prieten – unul verificat, desigur, care nu mai era cazat acolo. Odette putea spune că a bătut la o uşa greşită şi că Harponierul a atacat-o. Cu ajutorul ei – folosind informaţiile primite de la Orlov şi de la american – poliţia putea face legătura între omul mort şi atacul terorist.

Totuşi, era de preferat să nu fie nevoie să dea nimănui nici o explicaţie. Având surpriza de partea ei, Odette putea să-l ia pe Harponier relativ pe nepregătite.

Odette merse uşor, în vârful picioarelor, pana în faţa uşii apartamentului. Podeaua din lemn masiv scârţâia tare sub picioarele ei. Ciudat, se gândi Odette. Nu mai fusese niciodată nevoie până acum să păstreze liniştea. Până atunci, nu mai stătuse nimeni altcineva în patul ei în afară de ea. Nu că i-ar fi părut rău. Viktor fusese tot ce-şi dorise.

Odette deschise uşa. Înainte să plece, se uita la americanul care dormea.

Femeia se simţea vinovata că-l minţea pe generalul Orlov. Deşi profesia ei era bazată pe subterfugii şi minciuni, nu-l minţise niciodată pe Orlov. Din fericire, aceasta era o situaţie profitabilă

pentru ea. Dacă reuşea să-l elimine pe Harponier, Orlov avea să se supere pe ea, dar nu foarte tare. Şi dacă rata, nu avea să mai fie prin preajma să-l audă plângându-se.

Odette păşi pe coridor şi încuie uşa uşor în urma ei. Dacă avea să rateze această misiune, probabil că avea să afle exact ceea ce i se întâmplase lui Viktor, chiar de la el.

Zâmbi. Şi asta era o situaţie profitabilă pentru ea.

44

Washington, D.C.
Marţi, 2.08 a.m.

Un agent din cadrul Serviciului Secret deschise ferm uşa Biroului Oval şi îl lăsă pe Paul Hood să intre. Uşa albă, impunătoare se închise cu un zgomot înfundat. Sunetul îi păru foarte zgomotos lui Hood, în timp ce se îndrepta spre biroul preşedintelui, păşind pe covor. Tot aşa de zgomotoasă i se părea şi bătaia propriei inimi. Nu avea nici o cale de a şti cu siguranţă dacă Fenwick era un escroc sau lucra ca parte a unei echipe. Altfel spus, a-i convinge pe ceilalţi asupra unei posibile implicaţii într-o conspiraţie internaţională, de orice fel, avea să se dovedească o sarcină extrem de dificilă.

Atmosfera din birou era ostilă Hood putea să simtă asta chiar înainte să vadă chipul vicepreşedintelui, al lui Fenwick şi al lui Gabie. Nici unul dintre ei nu-l privi, iar expresia feţei preşedintelui era una severă. Mike Rodgers îi povestise odată ca atunci când intrase în armată, avusese un comandant care avea întipărită pe faţă o singură expresie, de dezaprobare. Se uita de parcă voia să taie nişte capete şi să joace fotbal cu ele.

Aşa arata faţa preşedintelui.

Hood parcurse în linişte drumul dintre fotolii şi biroul preşedintelui. Monumentul lui Washington era vizibil de la fereastra din spatele preşedintelui. Tumul părea luminat din plin de lumina lunii, în noaptea neagră, liniştita. Vederea lui îi dădu lui Hood curajul de care avea nevoie.

— Îmi pare rău că intervin, domnule preşedinte, domnilor, începu Hood. Este o problemă care nu suferă amânare.

— Lucrurile nu suferă niciodată amânare în cazul tău, nu-i aşa? întreba Fenwick, apoi îşi privi din nou dosarul verde pe care-l ţinea pe genunchi.

„O lovitură preventivă, gândi Hood. E bun, nenorocitul.” Hood se întoarse şi îl privi pe directorul NSA. Bărbatul scund şi firav avea ochii înfundaţi în orbite şi părul des, ondulat şi alb. Culoarea părului îi scotea şi mai mult în evidenţa ochii întunecaţi.

— Echipa dumneavoastră are reputaţia de a se arunca orbeşte în crize aflate în plină desfăşurare, domnule Hood. Coreea de Nord, valea Bekaa, sediul Naţiunilor Unite. Sunteţi ca un chibrit aprins, aşteptând un butoi cu pulbere.

— Încă n-am aruncat nici unul în aer, replica Hood.

— Încă, fu de acord Fenwick. Îşi mută privirea asupra lui Lawrence. Domnule preşedinte, trebuie să terminăm de verificat datele pe care le avem, pentru a putea să luaţi decizia în legătură cu situaţia din Marea Caspică.

— Ce are Maurice Charles de-a face cu situaţia din Marea Caspică? întrebă Hood.

Se uită încă la Fenwick. Nu avea de gând să-l lase să se eschiveze.

— Charles? Teroristul? întrebă Fenwick.

— Exact, veni răspunsul lui Hood, fără a mai continua.

Voia să ştie unde ducea acest fir.

Preşedintele privi spre Fenwick.

— Cunoştea NSA faptul că Charles este implicat în asta?

— Da, domnule preşedinte, ştiam, admise Fenwick. Ceea ce nu ştim este rolul său în această situaţie. Încă încercam să aflăm.

— Pot să vă îndrept eu pe direcţia dorită, domnule Fenwick, interveni Hood. Maurice Charles a fost în legătură cu NSA şi înainte şi după atacul asupra platformei petroliere iraniene.

— Asta e o tâmpenie! explodă Fenwick.

— Păreţi sigur de ceea ce spuneţi, zise Hood.

— Sunt! replica Fenwick. Nimeni din instituţia mea nu are nimic de-a face cu acel om.

Hood se aşteptase ca Fenwick să aibă această reacţie 3R: retractare, respingere, reţinere. Dar nici vicepreşedintele, nici Gabie nu săriră în ajutorul lui. Poate pentru că ştiau că e adevărat?

Hood se întoarse către preşedinte.

— Domnule preşedinte, avem toate motivele să credem că Charles, Harponierul, a fost implicat în distrugerea acelei platforme petroliere.

— De unde aveţi dovezile?

— Surse demne de încredere, replica Hood.

— Cine? întreba vicepreşedintele Cotten.

Hood îl privi. Vicepreşedintele era un om calm şi rezonabil, iar el era pe cale să-şi atragă furia sa.

— Generalul Serghei Orlov, comandantul Centrului de Comandă rus.

Gabie clatină din cap. Fenwick se holba.

— Ruşii, rosti vicepreşedintele dispreţuitor. Poate că ei sunt cei care l-au trimis pe Cerkasov în zona pentru a distruge platforma petrolieră Trupul sau a fost găsit în apă, nu departe de locul cu pricina.

— Moscova are toate motivele să nu ne implicăm în regiune, începu Gabie. Dacă Azerbaidjanul este eliminat din Marea Caspica. Moscova se poate considera îndreptăţită să deţină mai multe rezerve de petrol. Domnule preşedinte, vă sugerez să amânăm această parte a problemei până la momentul în care vom lua decizii cu privire la problema mai stringentă, a mobilizării iraniene.

— Am revăzut datele puse la dispoziţie de Orlov şi credem că sunt exacte, declară Hood.

— Aş vrea şi eu să văd acele date, ceru Fenwick.

— Le veţi vedea, promise Hood.

— Sper că nu aţi pus la dispoziţia generalului Orlov vreun cod secret care să îl ajute să asculte presupusele convorbiri ale NSA, nu-i aşa?

Hood îl ignoră.

— Domnule preşedinte, Harponierul este expert în crearea şi folosirea unor poveşti complexe, pentru acoperire. Dacă este implicat în această operaţiune, trebuie să analizăm cu atenţie probele pe care le avem. Trebuie, de asemenea, să informăm Teheranul că această acţiune nu are nimic în comun cu Baku.

— Nimic? sări Fenwick. Din câte ştim, chiar ei l-ar fi putut angaja pe Harponier.

— Poate că aveţi dreptate, admise Hood. Ceea ce vreau să spun este că nu avem nici o probă, cu excepţia faptului că Harponierul este în regiune şi a fost probabil implicat în atac.

— Probe de mâna a doua, preciza Fenwick. Pe de altă parte, am petrecut o zi întreagă încercând să iniţiez o discuţie cu Teheranul despre un schimb de informaţii. Adevărul este că ei nu au încredere în noi, iar noi nu putem avea încredere în ei.

— Nu este ăsta adevărul! se răsti Hood. Făcu o pauză. Trebuia să aibă grijă cum îşi manifesta furia. Se simţea frustrat şi era extrem de obosit. Dacă-şi pierdea controlul, îşi pierdea şi credibilitatea. Adevărul este. Reluă Hood cu voce calmă, că

dezinformarea trece cu regularitate dinspre NSA spre Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii şi Biroul Oval.

— Domnule preşedinte, trebuie să continuăm, zise Fenwick calm. Iranul îşi deplasează unităţi navale în regiunea Marii Caspice. Acesta este un fapt de netăgăduit şi trebuie discutat imediat.

— Sunt de acord, spuse vicepreşedintele. Cotten îl privi pe Hood. În privirea vicepreşedintelui se simţea un aer de superioritate îngăduitoare. Paul, dacă ai ceva de reproşat personalului NSA, ar trebui să îţi prezinţi probele în faţa Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din cadrul Senatului, nu aici. Ei se vor ocupa de problema asta.

— Când va fi prea târziu, replica Hood.

— Prea târziu pentru ce? întreba preşedintele.

Hood se întoarse către preşedinte.

— Nu cunosc răspunsul la această întrebare, domnule, admise Hood. Dar cred că nu trebuie să vă grăbiţi să luaţi o decizie acum asupra situaţiei din Marea Caspică.

Fenwick clatină nemulţumit din cap.

— Există informaţii potrivit cărora chiar ruşii îşi deplasează forţe aeriene şi navale în regiune.

— Domnul Fenwick are un argument, aprecie preşedintele.

— Ruşii pot avea, într-adevăr, planuri pentru petrolul din zona caspică, acceptă Hood. Acest fapt în sine nu poate contrazice informaţiile furnizate de generalul Orlov.

— De cât timp ai nevoie Paul?

— Daţi-mi douăsprezece ore, ceru Hood.

— Douăsprezece ore în care Iranul şi Rusia îşi pot poziţiona navele în zona petrolieră azera, remarcă Gabie.

Preşedintele îşi privi ceasul şi râmase un moment pe gânduri.

— Îţi acord cinci ore, hotărî el.

Nu era ceea ce îşi dorea Hood, dar era în mod cert tot ceea ce avea să primească. Îşi asumă riscul.

— Voi avea nevoie de un birou, preciza Hood.

Nu voia să mai piardă timp întorcându-se la Centrul de Comandă.

— Foloseşte Sala Cabinetului, spuse preşedintele. Cred că în acest fel vei fi gata pe la ora şapte. Vom veni atunci la tine.

— Mulţumesc, domnule.

Hood se întoarse şi paraşi Biroul Oval, ignorându-i pe ceilalţi

bărbaţi. Ostilitatea lor era mult mai mare acum decât în momentul în care intrase în birou. Hood era sigur că-şi atinsese ţinta. Dar nu cu suficientă putere. Ar fi fost prea mult să-i pretindă preşedintelui să accepte tot ceea ce spunea el. Chiar şi după conversaţia lor precedentă, Lawrence încă se lupta cu ideea că Jack Fenwick putea fi un trădător. Dar, cel puţin, preşedintele nu respinsese ideea definitiv. Hood reuşise să câştige ceva timp pentru ceea ce îşi propusese.

Hood se deplasa în aripa de vest, pe un hol liniştit, decorat cu un covor verde. Trecu pe lângă doi agenţi ai Serviciului Secret, unul aflat la ieşirea din Biroul Oval, iar celălalt pe holul dintre intrarea în biroul secretarului de presă, situat în capătul de nord-vest şi intrarea în Sala Cabinetului, amplasată în partea de nord-est a holului.

Hood intră în camera dreptunghiulară, în centrul căreia se afla o masă uriaşa de conferinţe. Dincolo de ea, în capătul de nord, se găseau un computer şi un telefon. Hood merse în această zonă şi se aşeza.

Primul lucru pe care îl făcu fu să îl sune pe Herbert. Încerca să adune mai multe informaţii despre contactele Harponierului cu NSA: chiar având ora exactă şi locaţia precisă a apelurilor, probabil că nu l-ar fi convins pe preşedinte că era vorba despre o conspiraţie.

Hood avea nevoie de probe. Iar în acest moment, nu ştia cum să le obţină.

45

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 10.20 a.m.

Pe vremea când era cosmonaut, generalul Orlov învăţase să descifreze vocile oamenilor. Deseori, aceasta era singura posibilitate de a afla dacă era vreo problemă cu zborul. Controlorul de la sol îi spusese odată că totul era în regulă la staţia sa spaţiala Salyut. Dar, de fapt, fragmente dintr-un micrometeorit şi gazele refulate de motoarele navei corodaseră panourile solare. Acestea erau atât de serios compromise, încât staţia urma să piardă resurse de putere, înainte ca o altă navă cosmică, trimisă de pe Pământ, s-o preia pentru a o duce acasă.

Prima aluzie despre defecţiune venise din vocea celui aflat la centrul de control de la sol. Ritmul vorbirii sale era diferit faţă de cel obişnuit. Orlov îşi dezvoltase deja abilitatea de a descifra vocile, de pe vremea când fusese pilot de încercare. Aşa că insistase să i se spună care era problema cu Salyut. Lumea întreagă auzea discuţia ceea ce punea Kremlinul în dificultate. Iar Orlov fusese capabil să închidă sisteme ce nu erau vitale şi să conserve puterea rămasă, în loc să aştepte ca oamenii de ştiinţa să descopere cum să realinieze panourile rămase funcţionale şi să le protejeze de coroziune.

Orlov avea încredere totală în Natalia Basov. Dar nu o credea întotdeauna, ceea ce nu era acelaşi lucru. Fusese ceva în tonul vocii ei care îl îngrijorase. Ca şi când ea îi ascundea ceva; la fel ca şi controlorul de la sol.

La câteva minute după convorbirea lor pe telefonul ei mobil, Orlov suna pe telefonul fix din apartamentul lui Odette. Îl lăsă să sune de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Generalul spera că era o dovadă ca femeia îl luase pe american cu ea. Douăzeci de minute mai târziu, suna din nou. De această dată, răspunse un bărbat cu o voce şovăitoare, vorbind limba engleză. Orlov privi la afişajul telefonului pentru a se asigura că formase numărul corect. Aşa era. Femeia plecase deci fără american.

— Generalul Serghei Orlov la telefon, se prezentă el. Domnul

Battat?

— Da, răspunse acesta, ameţit.

— Domnule Battat, femeia care v-a salvat este subordonata mea, continua Orlov. A plecat pentru a încerca să-l captureze pe bărbatul ce v-a atacat pe plajă. Ştiţi despre cine vorbesc?

— Desigur, ştiu, răspunse Battat.

— Nu are pe nimeni să o ajute şi sunt îngrijorat pentru ea şi pentru misiune, mai spuse Orlov. Vă simţiţi destul de bine pentru a ieşi în oraş?

Urmă o pauză. Orlov auzi mormăieli şi gemete.

— M-am dat jos din pat. Îmi văd hainele atârnând de uşă, spuse Battat. S-o luăm metodic. Unde s-a dus?

Orlov îi relata americanului că nu avea nici o idee despre planul lui Odette, ori dacă îşi făcuse vreunul. Adăugă ca echipa să încerca încă să intre în computerul hotelului pentru a afla ce camere erau ocupate de bărbaţi singuri. Battat îl rugă pe Orlov să îi cheme un taxi, fiindcă el nu prea cunoştea limba. Generalul fu de acord şi îi mulţumi. Îi dădu lui Battat numărul său de telefon de la Centrul de Comandă şi apoi închise.

Râmase nemişcat. Cu excepţia zumzăitului slab al neonului de pe masa de lucru, în biroul său situat la subsol era o linişte mormântală. Nici chiar în spaţiu nu era aşa linişte. Existau întotdeauna scârţâituri produse de metalul ce se încălzea şi se răcea, precum şi izbituri ale obiectelor incorect fixate, ce loveau părţi ale echipamentului. Erau apoi sunete scoase de agentul de răcire ce se deplasa prin conducte şi de aerul ce ieşea din ventilatoare. Iar din când în când, era cineva care-i vorbea în căşti, fie de pe Pământ, fie din interiorul navei.

Dar nu şi aici. Se afla în locul cel mai izolat de pe pământ.

Până acum, probabil că Odette ajunsese la hotel şi intrase înăuntru. Ar fi putut să-i telefoneze şi să-i ordone să se întoarcă, dar nu credea că ea îl va asculta Iar dacă femeia avea intenţia de a continua să acţioneze astfel, nu voia să o zăpăcească Ea avea nevoie să ştie că beneficia de sprijinul său. Orlov era furios că Odette nu îi executase ordinele şi îl minţise. Furia îi era însă temperată de faptul că înţelegea motivaţia femeii. Soţul ei fusese, de asemenea un singuratic. Un singuratic care murise din cauza indiferenţei unei persoane.

Cu toate acestea ea nu va sta în calea misiunii lui Orlov. Şi această misiune nu însemna numai să-l captureze sau să-l ucidă

pe Harponier. Însemna şi să se asigure că Odette nu va sfârşi ca Viktor.

46

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 10.31 a.m.

Traficul era foarte intens, iar Odette avu nevoie de un timp dublu faţă de cel pe care-l estimase pentru a ajunge la hotelul Hyatt. Parcă pe o stradă alăturată, la mai puţin de o clădire distanţa faţă de intrarea pentru angajaţii hotelului. Evitase să-şi parcheze maşina în faţa hotelului. Poate că lunetistul mai era încă ascuns pe undeva, pe afară; acelaşi care-l ucisese pe diplomatul american în faţa spitalului. Ucigaşul ar putea să ţină sub observaţie hotelul pentru Harponier. Era posibil să-i fi văzut maşina la spital şi ar putea să o recunoască acum.

Era o dimineaţă însorită, iar Odette savura scurtă plimbare până în faţa hotelului. Aerul era mai proaspăt şi părea să-i umple plămânii mai mult ca de obicei. Se întreba dacă Viktor simţise acelaşi lucru atunci când era în Cecenia. Dacă momente banale păreau mai frumoase atunci când exista riscul real de a pierde totul.

Odette mai folosise de două ori intrarea din spate a hotelului. Prima dată se întâmplase atunci când ajutase un bucătar care luase foc de la o tigaie. A doua oară fusese pentru a calma un client nemulţumit de costul cinei. Cunoştea bine drumul către intrarea din spate. Din păcate, niciodată nu se gândise că avea să-l găsească aici pe Harponier.

Odette presupunea că Harponierul folosea intrarea principală atunci când venea şi plecă din hotel. Utilizarea intrării de aprovizionare sau a unei ferestre de la primul etaj pentru a se strecura în hotel ar fi putut atrage atenţia asupra lui. Teroriştii abili se ascund la vedere.

Iar luptătorii antitero abili îi pândesc, în loc să dea năvală în bârlogul lor, se gândi ea.

Dar Odette nu avea nici o idee despre momentul în care Harponierul urma să plece. Putea fi la miezul nopţii. În prima parte a după-amiezii sau chiar peste trei zile. Nu putea aştepta atât. De asemenea nu ştia dacă va fi sau nu deghizat. Şi. Din

câte ştia ea el ar fi putut să angajeze o prostituată pentru a se da drept fiica, soţia sau chiar mama sa Erau în Baku şi prostituate mai în vârsta Şi, de asemenea, unele foarte tinere. Odette le arestase pe unele dintre ele.

Existau foarte multe posibilităţi, toate acestea cerând imperativ ca Odette să ajungă la Harponier înainte ca el să plece. Întrebarea era cum să-l găsească. Habar nu avea care era numele lui sau ce nume ar fi putut folosi.

„Cu excepţia celui de Harponier”, îşi spuse ea. Se amuza la acest gând. Poate ar fi trebuit să alerge pe holuri strigând acest nume. Apoi să observe ce uşi nu se deschid. Cel care nu ar fi avut nevoie să afle care era subiectul agitaţiei trebuia să fie Harponierul.

Odette ocoli clădirea şi se îndrepta direct spre intrarea în hotel. Exact pe colţ era un chioşc de ziare. O ediţie specială a unui ziar anunţa deja întărirea prezenţei iraniene în Marea Caspică Erau publicate fotografii rezultate din cercetarea aeriană a navelor iraniene aflate în mare. Baku fusese întotdeauna relativ ocolit de acţiunile militare. Era ceva nou pentru capitala azeră. Asta putea fi explicaţia pentru aglomerarea subită a traficului.

Majoritatea populaţiei locuia în suburbii. Mulţi oameni veniseră probabil la serviciu, auziseră ştirile, iar acum părăseau oraşul, în eventualitatea unui atac.

Sub copertina de la intrare, vopsită în auriu şi verde, era doar un uşier, îmbrăcat în verde şi cu o pălărie asortată. Nu se vedeau autocare pentru turişti, ceea ce nu era însă de mirare. Acestea plecau de obicei pe la ora nouă dimineaţa. Turiştii care intraseră în ţara ca parte a unui grup nu puteau opta probabil pentru o plecare în cursul dimineţii şi îşi vedeau cu siguranţă de planurile lor. Oricum, predarea camerelor se făcea pe la prânz. Cei care doreau să plece dădeau probabil telefoane, în încercarea de a rezerva bilete de avion, de tren sau maşini…

„Exact, se gândi ea. Telefonul.”

Orlov spusese că Harponierul efectuase un apel folosind un telefon securizat. Asta însemna că, probabil, nu folosise telefonul hotelului. Trebuia deci să caute o cameră ocupată de un bărbat neînsoţit, a cărui factura nu includea costuri pentru apeluri telefonice.

Odette intra în hotel. Traversă holul, întorcându-şi privirea

dinspre biroul de recepţie. Nu voia să rişte să fie văzuta de manager sau de un alt funcţionar care ar fi putut s-o recunoască. Primul lucru pe care-l făcu fu să o ia la dreapta, pe coridorul ce ducea în zona administrativă. Încăperea simplă şi lunga era situată în partea din spate a hotelului. La intrare se afla un birou, la care era aşezata o supraveghetoare. În spatele ei era un şir de cărucioare folosite la curăţenie, iar în dreaptă un panou cu cheile tuturor camerelor. Ultimul rând al panoului era destinat cheilor universale, ce deschideau toate camerele. Acestea erau date personalului administrativ în fiecare dimineaţă. Mai rămăseseră două astfel de chei.

Odette o întreba pe funcţionara în vârsta dacă i-ar mai putea da nişte şampon.

Funcţionara se ridică şi merse la unul dintre cărucioare, zâmbind politicos. Când femeia se întoarse; Odette lua una din cheile universale de pe perete. Funcţionara reveni cu trei sticluţe de şampon şi o întreba dacă mai doreşte şi altceva. Odette mulţumi şi răspunse că nu, se înapoie în hol şi merse către cabinele telefonice, aliniate într-o nişă din spate.

În timp ce se deplasa, telefonul său mobil începu să sune.

Se strecură într-una dintre cabinele telefonice, închise uşa şi apoi răspunse.

Era Orlov, care îi spuse că echipa sa intrase în reţeaua de calculatoare a hotelului şi că existau cinci posibilităţi. Odette îşi notă numele şi numerele camerelor.

— E posibil să putem elimina unele dintre ele, adăuga Orlov. Dacă cineva ar vrea să părăsească ţara repede şi-ar alege o naţionalitate pe care azerii nu o acceptă prin preajmă.

— Iraniană, încercă Odette.

— Nu, replică Orlov. Iranienii pot fi reţinuţi. Rusă e mai probabil. Şi sunt doi ruşi în hotel.

Odette îi spuse că mai poate şi ea elimina din posibilităţi, prin verificarea listelor de apeluri realizate din cameră.

— Bună idee, admise Orlov. Aşteaptă să verificăm. Odette, mai este ceva.

Odette simţi un gol în stomac. Vocea generalului suna ciudat.

— Am vorbit cu domnul Battat acum câteva minute.

Odette se simţi de parcă ar fi alergat printr-un desiş de copaci cu ramuri joase. Avântul îi dispăruse, iar tâmplele începură să-i zvâcnească puternic. Nu se gândea că greşise lăsând un bolnav

singur în casă, ci că nu executase un ordin şi nu găsea nimic de spus în apărarea ei.

— Americanul e în drum spre hotel, continua generalul Orlov, calm. I-am spus să te caute în hol. Trebuie să-l aştepţi să sosească, înainte de a încerca să pui mâna pe omul tău. Ai înţeles, Odette?

— Da, domnule, răspunse ea.

— Bine, încuviinţă Orlov.

Femeia aştepta pe fir în timp ce oamenii lui Orlov verificau înregistrările. Palmele îi erau umede. Iar asta se întâmpla mai mult din cauză că fusese prinsă şi mai puţin din cauza nervozităţii. Era o femeie cinstită de felul său, iar încrederea pe care i-o acorda Orlov era importantă pentru ea. Spera ca el înţelese de ce minţise. Nu fusese numai pentru a-l proteja pe Battat, ci pentru a se putea concentra asupra misiunii şi nu asupra unui om bolnav.

Potrivit înregistrărilor hotelului, doi dintre cei cinci bărbaţi care locuiau acolo nu dăduseră nici un telefon din cameră. Unul dintre ei, Ivan Ganiev, era rus. Orlov Şi spuse că verificau şi datele din computerul biroului administrativ. Potrivit ultimului raport, întocmit cu o zi înainte, în camera lui Ganiev, numărul 310, nu se făcuse curăţenie în cele trei zile de când el locuia acolo.

Între timp, Orlov merse la computerul său şi ceru o verificare a acestui nume. Aceasta sosi imediat.

— Ganiev este consultant pe probleme de telecomunicaţie şi locuieşte la Moscova. Acum verificăm adresa pentru a vedea dacă este reală. Nu pare să lucreze pentru vreo companie, mai preciza Orlov.

— Deci nu exista nici un dosar personal pe care să-l putem verifica în ceea ce priveşte educaţia sau antecedentele, trase ea concluzia.

— Exact, admise Orlov. Este înregistrat la Biroul Central pentru Licenţe în Tehnologie, dar tot ceea ce trebuie să faci pentru a obţine o licenţa aici este să dai mită. Ganiev nu are rude la Moscova, nu pare să aparţină nici unei organizaţii şi îşi primeşte corespondenţa la o căsuţă poştală.

„Începe să se lege, se gândi Odette. Fără corespondenţa în cutia poştala, fără ziare strânse grămadă pe verandă. Nici unul dintre vecini n-ar fi sigur dacă e acasă sau nu.”

— Aşteaptă, avem adresa, reveni Orlov. El este… trebuie să

fie, adaugă el, după un moment de liniște.

— De ce spuneți asta?

— Locuința lui Ganiev este chiar în apropierea stației de metrou Kievskaia, răspunse Orlov.

— Ceea ce înseamnă...

— Este locul unde l-am pierdut pe Harponier de cel puțin două ori, replica Orlov.

Tocmai atunci, Battat își făcu apariția în hol. Arata ca Viktor după zece reprize de box în campionatul militar. Se clătina. Battat o zări pe Odette și porni către ea.

— Pare să fie omul nostru. Procedăm cum am stabilit? întreba Odette.

Aceasta era cea mai dificila parte a muncii de informații. Luarea unei decizii de importanța vitală, pe baza unei estimări calificate. Dacă generalul Orlov greșea, un nevinovat urma să moară. Nu primul și, cu siguranța, nici ultimul. Securitatea națională nu se dovedea întotdeauna fără greșeală. Dar dacă nu se înșela, atunci sute de vieți puteau fi cruțate. Există apoi opțiunea de a încerca să-l captureze pe Harponier și de a-l preda autorităților azere.

Chiar dacă era realizabil, această posibilitate dădea naștere altor două probleme. În primul rând, azerii ar fi aflat cine era cu adevărat Odette. Apoi, ceea ce era mai grav, exista posibilitatea ca ei să nu dorească să-l mai extrădeze. Ținta lui fusese o platformă petrolieră iraniană. Și clădiri ruseți. Și ambasade americane. Azerii ar fi putut să facă o înțelegere cu el. Aceea de a-l elibera, pentru a putea coopera ulterior, în acțiuni clandestine, coordonate de ei. Un risc pe care Moscova nu și-l putea asuma.

— Îl așteptați pe american să sosească? întreba Orlov.

— A ajuns deja. Doriți să vorbiți cu el?

— Nu e cazul, răspunse Orlov. Probabil Harponierul călătorește cu echipament high-tech pentru a da credibilitate acoperirii sale. Vreau să pui mâna pe ceea ce se poate din acest echipament și pe toți banii pe care-i are. Trage sertarele și golește bagajele. Fă să arate ca un jaf. Și găsește o cale de scăpare înainte de a intra acolo.

— De acord, încuviința ea.

Nu era nimic protector în tonul lui Orlov. Dădea doar instrucțiuni și verifică apoi cu voce tare o listă de priorități. Se

asigura că şi el şi Odette înţeleseseră ce trebuia făcut, înainte de a pune capăt convorbirii.

Orlov păstră din nou un moment de tăcere. Odette şi-l imagină reverificând datele din computer, căutând informaţii suplimentare care să arate ca asta le era prada. Sau un motiv pentru a dovedi că nu este.

— O să am grijă să procur bilete de avion pentru ieşirea din ţară, în cazul în care vei avea nevoie la sfârşitul acţiunii, mai adăugă Orlov. Aşteptă un moment, apoi decise că Odette ştia tot ceea ce trebuia. Mergeţi şi puneţi mâna pe el, încheie el.

Odette confirmă înţelegerea ordinului şi închise.

47

Washington, D.C.
Marţi, 2.32 a.m.

Hood intră şi închise uşa Sălii Cabinetului. În colţul opus, pe o măsuţa, era un filtru de cafea. Primul lucru pe care îl făcu fu să-şi prepare o porţie de cafea fierbinte. Se simţi vinovat să facă acest lucru în toiul unei crize, însa avea nevoie disperată de efectul cofeinei. Deşi mintea îi lucra, corpul şi ochii îi erau obosiţi. Chiar şi mirosul cafelei îl ajută, atunci când aceasta începu să fiarbă. Privind aburul, se gândi la întâlnirea ce tocmai luase sfârşit. Calea cea mai rapidă de a dezamorsa criza în acest moment era să-l distrugă pe Fenwick şi conspiraţia pe care acesta o pusese la cale. Spera să se poată întoarce acolo cu informaţii care să-i sperie pe Fenwick şi pe Gabie.

— Trebuie să gândesc, îşi şopti el.

Era timpul să stabilească modul de a-i ataca cel mai bine, în cazul în care nu găsea nimic mai mult decât avea în acest moment.

Hood se întoarse de la filtrul de cafea. Se aşează la un capăt al mesei impunătoare din sală şi ridica unul dintre telefoane. Îl sună pe Bob Herbert, pentru a verifica dacă şeful Informaţiilor avea veşti noi sau alte surse de la care să procure date despre Harponier şi posibilele sale contacte cu NSA. Acesta nu avea însă nimic.

— Cu excepţia cazului în care chiar lipsa informaţiilor este o informaţie, adăuga Herbert.

Herbert îşi trezise deja mai mulţi cunoscuţi, care fie lucrau, fie erau familiarizaţi cu activităţile NSA. Apelarea lor în toiul nopţii avea avantajul de a-i prinde cu garda jos. Dacă ar fi ştiut ceva şi-ar fi dat probabil drumul la gură. Herbert îi întrebase dacă vreunul dintre ei auzise despre vreo iniţiativa americană de cooperare informativă cu Iranul. Nimeni nu ştia nimic.

— Ceea ce nu e surprinzător, admise Herbert. Ceva atât de important şi de delicat ar fi coordonat exclusiv la nivelurile cele mai înalte ale executivului. Dar e, de asemenea, adevărat că,

dacă mai mult de o persoană are cunoştinţa despre o operaţiune, atunci fiecare a auzit măcar despre o parte din ea Nu e cazul aici.

— Poate că la NSA o singură persoană are cunoştinţă despre operaţiune, opina Hood.

— Nu e exclus, admise Herbert.

Adaugă apoi că era încă în aşteptarea unor informaţii din surse HUMINT, de la Teheran. Era posibil ca cei de acolo să ştie ceva.

— Singurele informaţii credibile pe care le avem sunt de la oamenii lui Mike, de la Pentagon, spuse Herbert Cei de la informaţiile militare au descoperit indici ai mobilizării forţelor ruse în regiunea Mării Caspice. Stephen Viens, de la NRO, a confirmat acest lucru. Crucişătorul *Amiral Lobov,* din clasa Slava se îndreaptă deja spre sud, se pare, urmând să facă joncţiunea cu distrugătorul *Amiral Cebanenko,* din clasa Udaloy II, escortat de mai multe corvete şi de nave purtătoare de rachete. Mike estimează că, în câteva ore, platformele petroliere ruseşti vor beneficia de protecţie antiaeriană.

— Şi toate astea au început de la Harponier – sau de la cel care l-a angajat pentru prima oară concluziona Hood.

— Eisenhower a fost primul care a folosit metafora în 1954, aminti Herbert. El a spus: „Dacă ai un rând de piese de domino aranjate şi o loveşti pe prima, cea din urmă se va răsturna foarte repede”. Vorbea despre Vietnam, dar e valabil şi aici.

Herbert avea dreptate. Trebuia ţinut cont de faptul că piesele de domino nu numai cădeau, ci le antrenau şi pe următoarele, imediat. Şi singura cale de a le opri din căderea lor era să mergi suficient de departe în rândul de piese şi să elimini câteva dintre ele.

După ce închise, Hood îşi turna cafea, se aşează pe unul dintre scaunele din piele şi îl sună pe Serghei Orlov. Cafeaua neagră şi proaspătă se dovedea salvatoare. În mijlocul haosului, chiar şi un mic moment de respira conta enorm.

Generalul îi dădu lui Hood ultimele informaţii despre cazul Harponierului. Hood simţi tensiunea din vocea generalului atunci când acesta îi prezentă, în linii mari, planul de acţiune. Şi simţi că împărtăşeşte pe deplin îngrijorarea lui pentru agenta Odette, dar şi nevoia disperată de a pune capăt carierei unui terorist notoriu. Hood îndeplinise misiuni de tipul celei în care era

implicată Odette, câştigase şi pierduse pe acest front. Nu era ca într-un film sau un roman, în care eroul trebuie să câştige.

În timp ce vorbeau la telefon, uşa se deschise. Hood ridică privirea.

Era Jack Fenwick. Momentul de reflecţie se sfârşise.

Directorul NSA intră în încăpere şi închise uşa. Sala Cabinetului era o cameră spaţioasa, dar deveni brusc mică şi neîncăpătoare. Fenwick merse la filtrul de cafea şi îşi turnă o ceaşca. Hood încheie convorbirea fără să lase impresia că se grăbeşte. Nu dorea ca Fenwick să-l audă, dar nici nu ar fi vrut să-i arate directorului NSA vreun semn de nervozitate.

Hood puse receptorul în furcă. Lua o gură de cafea şi îl privi pe nou-venit. Ochii săi întunecaţi îl fixau deja.

— Sper că nu te superi, începu Fenwick, arătând spre cafea.

— De ce m-aş supăra? replica Hood.

— Nu ştiu, Paul, răspunse directorul NSA ridicând din umeri, oamenii pot simţi nevoia să protejeze anumite lucruri. Apropo, bună cafea.

— Mulţumesc.

Fenwick se aşeză în grabă la un capăt al mesei, foarte aproape de Hood.

— Am luat o mică pauză, îi dezvălui el. Preşedintele îi aşteaptă pe şefii statelor-majore şi pe secretarul de stat, pentru a lua o decizie în legătură cu situaţia din Marea Caspică.

— Mulţumesc pentru informare.

— Cu plăcere, răspunse Fenwick. Pot să îţi fac mai mult decât o informare, continuă el. Pot să-ţi fac o predicţie.

— Serios?

Fenwick încuviinţă încrezător.

— Preşedintele va răspunde cu mijloace militare. Dur. Trebuie.

Centrul de Comandă şi NSA aveau deopotrivă acces la imaginile puse la dispoziţie de NRO. Fenwick ştia cu siguranţa despre mişcările ruşilor.

Hood se ridică pentru o porţie nouă de cafea. În timp ce-şi turnă, îşi aminti ceea ce gândise cu câteva minute în urmă.

Singura cale de a opri căderea pieselor de domino era să meargă suficient de departe în rând şi să elimine unele dintre ele.

— Problema nu este ce va face preşedintele, ci cum va reacţiona naţiunea. Problema este ce ai tu de gând să faci?

întreba Fenwick.

— De aceea aţi venit aici? Să mă trageţi de limbă?

— Am venit aici să mă mai dezmorţesc, replică Fenwick. Dar dacă tot am ajuns în acest punct, sunt curios. Ce ai de gând să faci?

— În legătură cu ce? tatonă Hood, punându-şi mai multă cafea.

Jocul începuse. Fiecare avea grijă la ceea ce spunea.

— În legătură cu criza în desfăşurare, preciza Fenwick. Ce rol ai de gând să joci?

— Am de gând să-mi fac meseria, afirmă Hood.

Nu decisese încă dacă era interogat sau ameninţat. Nu că i-ar fi păsat.

— Şi cum vezi tu acest lucru? vru să ştie Fenwick.

— Fişa postului meu include „managementul crizelor”, răspunse Hood, apoi îl privi pe Fenwick. Dar în acest moment, cred că e mai mult decât atât. Cred că încerc să descopăr adevărul din spatele crizei, pentru a prezenta faptele preşedintelui.

— Care adevăr? întreba Fenwick. Deşi expresia feţei nu i se schimbase, vocea sa avea o nuanţa de superioritate îngăduitoare. Este evident că nu eşti de acord cu ceea ce afirmam eu şi domnul vicepreşedinte.

— Într-adevăr, nu sunt, admise Hood.

Trebuia să dea dovadă de precauţie. Spusele lui erau parţial adevărul, parţial un bluf. Dacă se înşela totul nu avea să fie decât urletul unui lup la luna Fenwick nu s-ar fi simţit deloc ameninţat de vorbele lui şi urma să le folosească pentru a-i submina credibilitatea în faţa preşedintelui.

Dar asta se întâmpla doar dacă se înşela.

— Tocmai am fost informat că Harponierul a fost capturat în hotelul Hyatt din Baku, preciza Hood.

Trebuia să prezinte acest fapt ca fiind deja realizat, pentru a nu-i da posibilitatea lui Fenwick să-l alerteze pe terorist.

— Şi e sigur Harponierul? insistă Fenwick.

Directorul luă o înghiţitură de cafea şi o ţinu în gură. Hood lăsă liniştea să se aştearnă După un timp, Fenwick înghiţi.

— Foarte bine, aprecie Fenwick, fără prea mult entuziasm. Un terorist mai puţin, pentru americanii care-şi făceau griji. Cum aţi pus mâna pe el? Interpol, CIA, FBI – toţi încearcă de mai bine de

douăzeci de ani.

— Noi îl urmăream de mai multe zile, explica Hood. Îl supravegheam şi îi ascultam convorbirile telefonice.

— Ce înseamnă noi?

— Un grup din care fac parte Centrul de Comandă, CIA şi resurse externe, afirmă Hood. L-am creat în momentul în care am aflat că Harponierul este în regiune. Am reuşit să-l ademenim folosind un agent CIA ca momeală.

Hood se simţea protejat dezvăluind rolul CIA, de vreme ce era posibil ca tocmai Fenwick să fi dat informaţia despre Banat Harponierului.

Fenwick continua să-l privească.

— Deci l-aţi prins pe Harponier, reluă el. Ce legătura are asta cu adevărul despre ceea ce se întâmplă? Ştii ceva despre care eu nu am cunoştinţă?

— Harponierul pare să fie implicat în ceea ce s-a petrecut în zona Caspică, răspunse Hood.

— Acest lucru nu mă surprinde, zise Fenwick. Harponierul ar putea lucra pentru oricine.

— Chiar şi pentru noi, replica Hood.

Fenwick tresări la auzul acestor cuvinte. Destul de puţin, dar suficient ca Hood să îşi dea seama.

— Sunt obosit şi nu am timp de ghicitori, se plânse directorul NSA. La ce te referi?

— Îl interogam chiar acum, forţa Hood. Pare dispus să ne spună cine l-a angajat, în schimbul prescrierii unora dintre faptele sale.

— E firesc să fie dispus, aprecie ironic Fenwick. Nenorocitul ar face probabil orice ca să-şi salveze pielea.

— Ar putea face, aprecie Hood, dar de ce să mintă când doar adevărul îi poate salva viaţa?

— Pentru că e un escroc nenorocit, răspunse Fenwick furios.

Directorul NSA îşi arunca paharul de cafea în coşul de gunoi de sub filtrul de cafea şi se ridică de la masă.

— Nu îţi voi permite să îl consiliezi pe preşedinte, bazându-te pe mărturia unui terorist. Îţi sugerez să pleci acasă. Treaba ta aici s-a terminat.

Înainte ca Hood să poată spune ceva, Fenwick părăsi Sala Cabinetului, trântind uşa încăperea păru să-şi regăsească dimensiunea iniţială.

Hood nu credea că Fenwick era interesat ca preşedintele să nu fie dezinformat sau că era obosit şi dăduse frâu liber sentimentelor. În schimb îşi dăduse seama că ajunsese foarte aproape de a dezvălui o relaţie pe care Fenwick se străduise din răsputeri să o ascundă o relaţie între un consilier de rang înalt şi teroristul care-l ajutase să orchestreze un război.

48

Baku, Azerbaidjan
Marţi. 10.47 a.m.

La vârsta de şase ani, David Battat suferise foarte tare din cauza oreionului. Înghiţea cu greu şi la fiecare mişcare îl dureau abdomenul şi coapsele. Ceea ce nu reprezenta chiar o problemă, pentru că David era prea slăbit să se mişte.

Şi acum se simţea prea slăbit ca să se mişte şi-l durea peste tot când făcea asta. Nu numai gâtul şi abdomenul, dar şi picioarele, braţele, umerii şi pieptul. Indiferent ce-i injectase nemernicul de Harponier, îl făcuse să-şi piardă puterile. Dar fusese şi de ajutor, într-un fel. Suferinţa fizică îl ţinuse treaz şi în stare de alertă. Era ca o durere mocnită pe care o simţea în tot corpul. Energia care-i mai rămăsese venea din furia care se strânsese în el. Furia că Harponierul îl prinsese în cursă şi îi slăbise puterile. Iar acum, furia că era direct responsabil de moartea lui Thomas şi a lui Moore.

Auzul îi era afectat şi trebuia să clipească pentru a vedea clar. Cu toate acestea, era foarte conştient de ceea ce era în junii lui.

Liftul strălucea ca un obiect din alamă şi pe jos era întins un covor verde. Pe partea superioară a unuia dintre pereţi erau şiruri de beculeţe aprinse, pe altul o trapă şi o cameră video în spatele ei.

În lift nu erau decât Battat şi Odette. Ajunşi la etajul trei, coborâră. Odette îl luă de mână pe Battat, ca şi când erau un cuplu în căutarea camerei lor. Verificară numărul camerelor afişat pe peretele din faţa lor – cele de la 300 la 320 erau în partea din dreapta Asta însemna că 310 era la jumătatea coridorului puternic luminat. Se îndreptară către această cameră.

— Ce facem? întrebă Battat.

— Mai întâi, verificăm casa scărilor, zise femeia. Vreau să mă asigur că celălalt ucigaş nu ţine sub observaţie camera de acolo.

— Şi după asta?

— Ce părere ai despre căsătorie? continuă ea.

— Am încercat o dată şi nu mi-a plăcut, replică el.

— Atunci probabil că asta îţi va plăcea şi mai puţin, replică Odette. Am să-ţi spun ce cred când vom ajunge la casa scărilor.

Se îndreptară către casa scărilor, care se găsea la capătul celălalt al coridorului. Pe măsură ce se apropiau de camera 310, Battat simţi cum inima îi bale mai repede. De mânerul uşii atârna semnul „Nu deranjaţi”. Era ceva periculos cu locul ăsta Battat simţi asta în timp ce treceau. Nu era o impresie fizică, ci una psihica. Battat nu ar fi mers atât de departe, încât să spună că se afla în prezenţa răului pur, dar, în mod cert, camera dădea impresia de vizuină a unui animal.

Odette îi eliberă mâna când ajunseră la casa scărilor. Scoase arma din toc şi înşuruba amortizorul. Apoi făcu un pas înaintea lui Battat şi se uită cu multă atenţie pe geamul de deasupra uşii. Nu era nimeni acolo. Odette răsuci mânerul şi păşi înăuntru. Battat o urmă. Se întoarse către scările de beton şi se sprijini cu o mâna de balustrada metalică Se simţea bine că nu era nevoit să se mişte. Odette puse călcâiul în uşă ca să nu se închidă şi să-i încuie acolo. Se întoarse spre Battat.

— Sunt sigură că Harponierul îşi protejează foarte bine camera din interior. Şi cum probabil că nu ne vom putea năpusti înăuntru, trebuie să încercam să-l scoatem afară.

— De acord, admise Battat. Era obosit şi confuz şi trebuia să se chinuie să se concentreze. Ce sugerezi să facem?

— Noi doi vom avea o dispută ca între îndrăgostiţi, propuse ea.

Acest lucru îi capta atenţia.

— Despre ce? se interesă el.

— N-are importanţa, atâta vreme cât subiectul disputei este numărul camerei noastre.

— Unul din noi va spune că este camera 312, iar celălalt va susţine că este 310, preciza Battat.

— Exact, replica Odette. Apoi vom deschide uşa de la 310.

— Cum?

Odette căuta în buzunar.

— Cu asta, preciză ea şi scoase cheia universală pe care o luase de la camerista. Dacă suntem norocoşi, Harponierul nu va vrea decât să ne izgonească.

— Şi dacă va veni altcineva, din alte camere, sau cheamă agenţii de paza ai hotelului? insista Battat.

— Atunci ne vom certa mai repede, răspunse Odette dându-şi

jacheta jos şi acoperind mâna care ţinea arma.

Femeia păru că devine nervoasă, un pic neliniştita. Battat nu avea motiv s-o învinuiască. Amândoi îl înfruntau pe Harponier şi necunoscutul. Dacă n-ar fi fost apatia provocată de suferinţa fizică, ar fi simţii o teamă mai puternică decât furia sa mocnită.

— Nu e nici o teorie, adaugă ea. Partea importantă a misiunii noastre este să distragem atenţia Harponierului suficient de mult cât să-l lichidăm.

— Am înţeles, încuviinţă Battat. Ce am eu de făcut?

— Când deschid eu uşa, vreau să-l împingi cu putere înăuntru, zise ea. Asta ar trebui să-l ia prin surprindere, dându-mi ocazia să ţintesc şi să trag. Când am terminat, ne întoarcem la casa scărilor şi plecăm.

— În regulă, încuviinţa Battat.

— Eşti sigur că te simţi în stare să faci asta? întreba Odette.

— Voi fi în stare să fac tot ceea ce-mi ceri, replica el.

Ea încuviinţa. Şi-i zâmbi încurajator. Sau poate că încerca să se încurajeze singură.

Un moment mai târziu, înaintau pe hol.

49

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 11.02 a.m.

Josef Norivsky era omul de legătură dintre Centrul de Comandă rus şi celelalte agenţii de informaţii şi de investigaţii, precum şi Interpolul. Era un tânăr cu umeri laţi, cu păr negru, tuns scurt, cu o faţă prelungă şi palidă. El intră cu paşi mari în biroul generalului Orlov, având întipărită pe chip o expresie, undeva între furie şi neîncredere.

— Ceva nu e în regulă, zise el.

Norivsky nu dădea informaţii dacă nu era sigur de ele. În consecinţa, atunci când vorbea avea un fel de a face orice declaraţie să sune ca o sentinţă.

Ofiţerul de legătură îi întinse lui Orlov un set de fotografii de mărime medie. Acesta se uita rapid la unsprezece instantanee alb-negru, de slabă calitate. Imaginile înfăţişau cinci bărbaţi purtând măşti de schi, escortând un al şaselea bărbat, nemascat, de-a lungul unui coridor făcut din pietre cenuşii.

— Aceste instantanee au fost realizate de camerele video de la închisoarea de maximă securitate Lenkoran, din Azerbaidjan, explica Norivsky. Le-am primit în urmă cu două zile. Bărbatul care nu poartă masca este Serghei Cerkasov. SIS spera că îi putem ajuta să-i identifice pe ceilalţi.

SIS era Serviciul de Informaţii de Stat al Azerbaidjanului. Membrii SIS menţineau încă relaţii strânse de cooperare cu servicii de informaţii ruse.

— De ce îmi aduci în atenţie problema asta? întreba Orlov, după ce termină de văzut fotografiile.

— Armele pe care le au sunt IMI Uzi, începu Norivsky. Sunt, de fapt, pistoalele mitralieră pe care Iranul le-a cumpărat din Israel, înaintea revoluţiei islamice, uşor modificate. Acestea, în sine, nu reprezintă nimic. Dar priviţi cum se mişcă aceşti bărbaţi.

Orlov se uită din nou la fotografii.

— Nu-mi dau seama.

Norivsky se aplecă peste birou şi arata spre ce-a de a patra

fotografie.

— Bărbaţii cu măşti de schi sunt aranjaţi într-o formaţie tip diamant, în jurul lui Cerkasov. Cel din faţa acoperă obiectivul, adică evadatul, ultimul le asigura spatele, iar cei din stânga şi din dreapta acoperă flancurile. Cel de-al cincilea om, singurul care apare în fotografiile unu şi doi, este înaintea grupului, asigurând calea de retragere. Probabil cu un lansator de rachete, potrivit rapoartelor. Aceasta este procedura standard folosită de VEVAK, încheie Norivsky, după ce se ridică în picioare.

VEVAK însemna Vezarat-e Etella'at va Amniat-e Keshvar – Ministerul Informaţiilor şi Securităţii din Iran.

— De ce ar vrea Iranul să elibereze un terorist rus din Azerbaidjan? se întrebă Norivsky. Ofiţerul de informaţii îşi răspunse singur la întrebare: Ca să se folosească de el? Este posibil. Dar o altă posibilitate ar fi ca ei să fi vrut să îi arunce corpul la locul atacului. Câte corpuri au fost găsite în portul Baku? Între patru şi şase. În funcţie de numărul de bucăţi ce mai pot fi adunate laolaltă.

— Acelaşi număr cu cel al persoanelor care l-au ajutat să scape, conchise Orlov.

— Da, încuviinţa Norivsky.

— Ceea ce poate însemna că lucrează împreuna, continua Orlov. Nimic mai mult.

— Cu excepţia prezenţei Harponierului, sublinie Norivsky. Ştim că a mai lucrat pentru Iran în repetate rânduri. Mai ştim că poate fi contactat, de obicei, prin intermediul unor asociaţi din Teheran. Ceea ce vreau să spun, domnule general, este: dacă Iranul a organizat atacul asupra propriei platforme petroliere, ca un motiv pentru a-şi deplasa navele de luptă în zona?

— Aceasta nu ar explica implicarea Agenţiei Naţionale de Securitate, afirmă Orlov.

— Dar prezenţa lui Cerkasov ar putea, insistă Norivsky. Gândiţi-vă, domnule. Iranul ameninţa Azerbaidjanul. Statele Unite se implica în conflict. E obligatoriu, pentru că rezervele de petrol americane sunt ameninţate. Dacă inamicul este doar Iranul, americanii nu vor fi implicaţi în operaţiuni aeriene şi navale. Şi-au dorit să lovească din nou Teheranul de decenii, chiar din timpul crizei ostaticilor, din 1979. Dar imaginaţi-vă că Rusia este implicată în ecuaţie. La procesul său, Cerkasov a recunoscut că lucrează pentru Kremlin, reuşind astfel să evite

pedeapsa cu moartea. Imaginaţi-vă acum că Azerbaidjanul sau Iranul se răzbună atacând platforme petroliere ruseşti în Marea Caspică. Credeţi că americanii vor permite să izbucnească în regiune un război mondial?

— Nu cred că vor permite, răspunse Orlov. Se gândi un moment. Şi poate că nici nu va fi cazul să-l permită.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Norivsky.

— Harponierul lucra cu NSA, aparent pentru a orchestra acest conflict, explica Orlov. Ce-ar fi dacă cineva din guvernul american a făcut o înţelegere cu Iranul înainte de declanşarea conflictului?

— Are NSA astfel de autoritate? vru să ştie Norivsky.

— Nu cred, răspunse Orlov. Ar fi avut probabil nevoie de funcţionari de rang mai înalt care să discute cu ei. Paul Hood şi Centrul de Comandă ne-au informat că este posibil ca astfel de contacte să fi avut loc. Ce-ar fi dacă americanii ar fi promis să se retragă la un anumit punct? Să permită Iranului să deţină mai multe zone bogate în petrol, în schimbul accesului lor la acele zone?

— O normalizare a relaţiilor? Sugera Norivsky.

— Posibil, admise Orlov. Forţele militare americane merg până aproape de declanşarea războiului, apoi se retrag, pentru un motiv anume. Dar ce motiv? Acesta trebuie să fi fost de asemenea stabilit.

Orlov nu cunoştea răspunsul, dar ştia cine l-ar fi putut avea. Mulţumindu-i lui Norivsky, Orlov îşi sună translatorul şi ceru să i se facă legătura cu Paul Hood.

50

Washington, D.C.
Marţi, 03.06 a.m.

După ce Fenwick părăsi Sala Cabinetului, Hood rămase singur la impunătoarea masă de conferinţe. Încerca să-şi dea seama ce i-ar fi putut spune preşedintelui pentru a-l convinge că sigur ceva nu era în regulă cu informaţiile care îi erau furnizate. Avea să fie dificil fără veşti noi. Hood se gândi că îl convinsese mai devreme de duplicitatea lui Fenwick. Dar în tensiunea generată de crizele aflate în desfăşurare, conducătorii urmau adesea sfaturile prietenilor de încredere, dar mai ales ale celor pătimaşi. Fenwick era pătimaş, iar Cotten era un vechi aliat. Fără dovezi credibile, Hood nu va fi capabil să lupte împotriva acestei situaţii. Dar ceea ce îl tulburase în egală măsură, fusese ceva ce directorul NSA spusese înainte de a părăsi sala cabinetului: „Nu îţi voi permite să îl consiliezi pe preşedinte”.

Deja nu mai era vorba numai de un conflict internaţional, ci şi de o luptă internă în Biroul Oval. Dar pentru ce, mai exact? Nu se mai punea numai problema de a avea acces la preşedintele.

Statelor Unite. Fenwick încercase să-l zăpăcească pe Lawrence, să-l tulbure, să-l inducă în eroare. De ce?

Hood dădu din cap şi se ridica. Chiar dacă nu avea nimic de adăugat la ceea ce spusese anterior, el dorea să afle ce aveau de spus şefii de state-majore. Iar Fenwick nu-l putea împiedica, din Biroul Oval, să facă acest lucru. În timp ce părăsea Sala Cabinetului, îi suna telefonul. Era Orlov.

— Paul, avem câteva informaţii contradictorii, începu generalul rus.

— Vă ascult, spuse Hood.

Orlov îl puse la curent cu situaţia. Încheie spunând:

— Avem motive să credem că Harponierul împreuna cu cetăţeni iranieni au executat atacul asupra platformei petroliere iraniene. Credem că atacatorii pot fi aceiaşi care l-au eliberat din închisoare pe teroristul Serghei Cerkasov. Asta ar fi făcut să pară că Moscova este implicată.

— Silind astfel Statele Unite să sprijine Azerbaidjanul, pentru a contrabalansa situaţia, continua Hood. Ştiţi cumva dacă Teheranul a autorizat atacul?

— Foarte posibil, admise Orlov. Iranienii aceia păreau să fie antrenaţi sau să lucreze la VEVAK.

— Pentru a accelera o criză ce le-ar permite să acţioneze apoi pe cale militară, spuse Hood.

— Da, încuviinţă Orlov. Iar prezenţa lui Cerkasov, credem noi, a fost concepută pentru a da motiv Iranului să ameninţe instalaţiile noastre de petrol. Şi să atragă Rusia în criză. Poate Cerkasov nu are nimic în comun cu acest atac.

— Are sens, fu de acord Hood.

— Paul, ai spus că membri ai guvernului vostru, din cadrul NSA, au contactat misiunea iraniană de la New York. Ca un membru al NSA a comunicat cu Harponierul, aflat la Baku. Ar putea agenţia să fie implicată în toate astea?

— Nu ştiu, declară Hood.

— Poate că misiunea iraniană i-a pus în legătură cu Harponierul, sugera Orlov.

Era posibil, iar Hood se gândi un moment la acest aspect. De ce ar fi ajutat Fenwick Iranul să-şi arunce în aer propria platforma petrolieră, apoi să ceară preşedintelui să atace această ţară? Era oare un complot pentru a atrage Iranul într-un conflict? Pentru asta îşi protejase Fenwick locaţiile, pentru a nu fi cunoscute de preşedinte? Dar Fenwick ar fi trebuit să ştie de Cerkasov, îşi spuse Hood. Trebuia să ştie că Rusia va fi, de asemenea, implicată. Iar asta nu explică încă de ce Fenwick făcuse tot posibilul pentru a avea o convorbire telefonică cu preşedintele chiar înainte de dineul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Asta fusese o mişcare concepută pentru a-l umili pe preşedinte. Pentru a şterbi încrederea în…

„Judecata preşedintelui”, îi veni brusc ideea.

Hood îşi urma şirul gândurilor. Nu era oare motivul care o îngrijora pe Megan Lawrence? Instabilitate mentală, aparentă ori reală, realizată printr-o schemă aleasă cu grijă, de inducere în eroare şi creare de confuzii. Preşedintele manifestă o instabilitate profundă Statele Unite se aflau în pragul războiului, din pricina lui Fenwick. Lawrence încearcă să rezolve criză Ce se întâmpla în continuare? Îl subminează oare Fenwick în vreun fel? Făcându-l să se îndoiască de facultăţile sale mintale…

„Sau face publică neîncrederea în facultăţile sale mintale?” se întreba Hood.

Senatoarea Fox era deja îngrijorată în ceea ce-l privea pe preşedinte. Mala Chatterjee nu îl plăcea deloc. Secretarul general ar fi dat cu siguranţă interviuri în care să declare că preşedintele comisese o gravă eroare în ceea ce priveşte Naţiunile Unite. Ce s-ar întâmpla dacă Gabie sau Fenwick provocau o scurgere de informaţii despre tulburările de judecată ale preşedintelui în ultimele câteva săptămâni? Reporterii ar fi înghiţit toată povestea Hood era sigur. Era uşor să manipulezi presa cu o astfel de poveste. Mai ales dacă venea dintr-o sursă de încredere precum Jack Fenwick.

Şi nu numai Fenwick şi Gabie erau implicaţi în povestea asta, Hood era acum sigur de asta.

Vicepreşedintele era în aceeaşi situaţie, ca sprijin pentru Fenwick şi Gabie în Biroul Oval. Cine ar fi putut trage cele mai mari foloase dacă preşedintele însuşi şi poate şi electoratul ar fi fost convinşi că nu era potrivit pentru a conduce naţiunea pe timp de criza? Omul care i-ar fi succedat, desigur.

— Domnule general Orlov, avem veşti de la oamenii noştri care sunt pe urmele Harponierului? întreba Hood.

— Sunt împreuna la hotelul unde este cazat, preciza Orlov. Intră la el acum.

— Ca să-l elimine, nu să-l captureze.

— Nu dispunem de efectivele necesare pentru a-l captura afirmă Orlov. Adevărul este că poate nu avem nici efectivele pentru a finaliza misiunea aşa cum ne-am propus-o. Este extrem de riscant. Paul.

— Înţeleg, confirma Hood. Domnule general, sunteţi sigur că cei care au atacat platforma petrolieră erau iranieni?

— Până la momentul în care rămăşiţele lor sunt adunate şi identificate, tot ceea ce pot să fac este o estimare bazată pe informaţiile pe care la deţinem.

— De acord, admise Hood. O să transmit preşedintelui această informaţie. Consilierii săi sunt pe cale să îl împingă către o decizie militară. Evident, trebuie să-l facem să amâne această decizie.

— Desigur, confirma Orlov. Şi noi am trecut la mobilizare.

— Sunaţi-mă când aveţi veşti, îl rugă Hood. Şi… mulţumesc, domnule general. Mulţumesc foarte mult.

Hood închise telefonul. Paraşi Sala Cabinetului şi se îndrepta cu paşi apăsaţi pe holul mochetat, spre Biroul Oval. Portretele pictate pe pânză ale lui Woodrow Wilson şi ale Primei Doamne Edith Bolling Wilson îl priveau de pe perete. Ea condusese efectiv ţara în 1919, atunci când soţul ei suferise un accident vascular. Dar ea se îngrijise de sănătatea lui şi în acelaşi timp de interesele majore ale ţării. Şi nu de propria promovare. „Am devenit oare mai corupţi de atunci? Sau s-a şters cu totul graniţa dintre bine şi rău? Justifică presupusele finaluri virtuoase mijloacele corupte prin care s-a ajuns la ele?”

Era o nebunie. Hood deţinea informaţii, precum şi un scenariu puternic, plauzibil. Îl văzuse pe Fenwick pălind atunci când îl anunţase că Harponierul fusese capturat. Dar nu deţinea nici o probă. Iar fără probe, nu ştia cum l-ar putea convinge pe preşedinte să acţioneze cu precauţie, fără a ţine cont de ceea ce făcuse Iranul. Nici şefii de state-majore nu aveau să fie de prea mult ajutor. Militarii aveau o dorinţa impetuoasă de a găsi un motiv plauzibil pentru a contraataca Teheranul de mai bine de douăzeci de ani.

Depăşi colţul şi ajunse în faţa Biroului Oval. Agentul din cadrul Serviciului Secret aflat în faţa uşii, îl opri.

— Trebuie să-l văd pe preşedinte, îi explică Hood.

— Îmi pare rău domnule, trebuie să plecaţi, insista tânărul.

Hood îi flutura ecusonul pe care-l purta la gât.

— Am acces de nivel albastru, exclamă el. Pot intra aici. Te rog. Bate doar ia uşă şi spune-i preşedintelui că sunt aici.

— Domnule, acest lucru nu vă va ajuta să-l vedeţi pe preşedinte, preciză agentul Serviciului Secret. Au mutat şedinţa jos.

— Unde? întrebă Hood, deşi ştia deja.

— În celula de criză.

Hood se întoarse şi înjură. Fenwick avusese dreptate. Avea de gând să-l ţină departe de preşedinte. Singura cale de a ajunge în acel loc era folosind ecusonul pentru nivelul de securitate superior, care era cel roşu. Toţi cei care deţineau acest nivel de acces trebuiau să fie acolo. Ademeniţi şi controlaţi de Jack Fenwick.

Hood se întoarse spre Sala Cabinetului. Avea încă telefonul mobil în mâna. Simţea că ar fi aruncat nenorocitul ăla de obiect. Nu putea să-l sune pe preşedinte. Apelurile către celula de criză

erau direcţionate către un repartitor diferit de cel pentru restul Casei Albe. Nu deţinea nici acces pentru a forma numărul de telefon direct, iar Fenwick aranjase cu siguranţă ca toate apelurile din partea lui Hood să fie refuzate sau întârziate.

Hood era obişnuit cu provocările şi întârzierile. Avusese însă întotdeauna intrarea neîngrădită la persoanele cu care dorise să discute şi pe care voia să le convingă. Chiar şi atunci când teroriştii puseseră mâna pe Consiliul de Securitate al ONU, se găsiseră căi de a rezolva acest aspect. Tot ce-i trebuise fusese să găsească soluţia şi oamenii cu care s-o pună în aplicare. Nu era însă obişnuit să fie complet obstrucţionat, ca acum. Era extrem de frustrant.

Se opri şi se uita la portretul lui Woodrow Wilson, apoi la cel al doamnei Wilson.

— La naiba! rosti el.

Îşi privi apoi telefonul. Poate că nu era atât de legat de mâini şi de picioare pe cât crezuse.

Punându-se din nou în mişcare, se întoarse în Sala Cabinetului. Punea pariu că rămăsese o poartă pe care Jack Fenwick nu o închisese.

N-ar fi putut, nici dacă ar vrut.

Regina e întotdeauna mai tare ca valetul[13].

[13] Joc de cuvinte: în engleza, Jack – valet (la cărţile de joc), (n.tr.).

51

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 11.09 a.m.

În timp ce străbătea holul, Odette era preocupată de două probleme.

Una din ele era că ar putea greşi în a-l identifica pe bărbatul din camera 310. Ca acela ar putea să nu fie Harponierul. Cu informaţiile de la Orlov îşi făcuse o idee despre cum arata Harponierul. Dar generalul mai adăugase şi că Harponierul ar putea fi deghizat Avea în minte imaginea unui bărbat înalt cu nas acvilin şi faţa palidă, ochii plini de ură şi degete lungi. Ar fi evitat să tragă dacă cineva nu aşa de înalt solid, cu ochii de un albastru cald, cu degetele boante ar fi deschis uşa? Şi astfel ar fi avut el posibilitatea să lovească primul?

Un bărbat nevinovat ar putea veni şi să spună „bună”, îşi zise în sinea ei. Harponierul ar putea face asta pentru a o induce în eroare. Ea trebuia să lovească prima indiferent cine era acolo.

Cealaltă problemă era o chestiune de încredere. Se tot gândise la şovăiala pe care o simţise în vocea lui Orlov. Odette se întreba ce-l preocupa mai mult. Ca ea ar putea păţi ceva sau că Harponierul ar putea scăpa? Probabil că amândouă. De aceea încerca să se mobilizeze; lipsa de încredere a generalului Orlov nu-i era de folos.

„Nu contează, îşi spuse. Concentrează-te pe ce este important şi nimic mai mult.” Misiunea era tot ceea ce conta. Ţinta se afla la doar câteva camere distanţa.

Odette şi David Battat căzură de acord că ea va fi cea care va începe cearta Ea era cea care trebuia să deschidă uşa şi să intre, să se preocupe de încadrarea în timp a acţiunii. Cuplul trecu pe lângă camera 314. Odette avea cheia în mâna stângă. În mâna dreaptă mai ţinea încă arma, sub jachetă. Battat ţinea cuţitul rabatabil la îndemâna Părea să se concentreze mult mai bine acum decât la sosirea lui. Odette nici nu se miră.

Chiar şi ea era mult mai concentrată.

Trecură de camera 312.

Odette se întoarse către Battat.

— De ce te opreşti? întrebă ea.

Odette se asigură că vorbeşte suficient de tare pentru ca Harponierul s-o audă. Vorbea pe un ton normal, de conversaţie.

— Cum adică de ce mă opresc? replica el.

Odette mai înainta câţiva paşi. Se opri în faţa camerei 310. Inima îi bătea cu putere.

— Nu intrăm?

— Ba da, rosti el neliniştit.

— Asta nu e camera noastră, începu Odette.

— Ba sigur că este, continuă Battat.

— Ba nu, insistă Odette. Asta este camera noastră.

— Noi suntem cazaţi la 312, explica Battat încrezător.

Odette introduse cheia în încuietoarea uşii de la 310. Pentru Battat, acesta era semnalul să pătrundă în cameră. Se opri chiar în spatele ei. Umărul drept practic atingea uşa.

Odette avea mâinile transpirate. Putea simţi mirosul de alamă al cheii. Ezită. „Este ceea ce aşteptai”, îşi spuse în gând.

O ocazie de a-şi tesla calităţile şi de a-l face pe Viktor mândru de ea. Răsuci cheia spre dreapta şi uşa se descuie.

— Ţi-am spus că asta e camera noastră, zise ea către Battat.

Femeia înghiţi cu greutate. Cuvintele i se opriră în gât şi ea nu voia să-şi arate frica. Harponierul putea simţi asta în vocea ei.

Cu uşa întredeschisă, scoase cheia din încuietoare. O strecură în buzunar, folosind acest moment ca să asculte. Televizorul era închis, iar Harponierul nu era la duş. Odette spera cu jumătate de inimă că era ascuns, în baie. Dar nu auzi nimic. Deschise uşa mai mult.

Înăuntru era un hol scurt şi îngust. Era întuneric bezna şi nu se simţea nici o mişcare. Presupuseră că Harponierul s-ar putea ascunde în cameră, dar dacă nu era aşa? Ar fi putut ieşi pentru un mic dejun întârziat. Sau s-ar fi putut să fi părăsit deja Baku. Probabil că păstrează camera ca pe un loc sigur în caz că ar avea nevoie.

„Şi dacă ne aşteaptă pe noi?” îşi spuse ea Dar îşi răspunse la propria întrebare. „În acest caz va trebui să ne descurcăm.” Viktor obişnuia să spună că nimic nu e sigur.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întreba Battat.

Cuvintele o surprinseră Odette se uita la însoţitorul ei. Americanul o privea încruntat. Era evident îngrijorat. Îşi dădu

seama că a aşteptat probabil prea mult până să intre.

— Nimic, zise ea Deschise uşa şi mai mult întinzând mâna stânga. Caut întrerupătorul.

Odette împinse uşa până când se deschise pe jumătate. Se puteau vedea numerele roşii, fosforescente, ale ceasului deşteptător de pe noptieră. Se zărea o lumină albă neregulată, la mijlocul draperiilor. Strălucirea ei nu făcea decât ca restul camerei să pară şi mai întunecat.

Arma lui Odette era încă ascunsă sub jacheta iar ea încă dincolo de uşa pe jumătate deschisă. Găsi întrerupătorul cu mâna stânga îl apăsă. Lumina de pe hol se aprinse, în acelaşi timp cu lămpile de pe noptiere. Zidurile şi mobila luceau într-un galben-portocaliu palid.

Odette nici nu respira când păşi în hol. Baia era pe partea dreaptă. Se întoarse şi verifică. Erau parfumuri pe o etajeră, lângă chiuveta. Săpunul era desfăcut.

Se uită la pat. Nu dormise nimeni în el şi totuşi pernele fuseseră mişcate. Văzu un geamantan pe locul pentru bagaje, dar nu erau şi pantofii Harponierului. Poate că era plecat.

— Ceva nu-i în regulă aici, aprecie Odette.

— Ce vrei să spui?

— Acela nu este bagajul nostru, replică ea.

Battat păşi în spatele ei. Se uită împrejur.

— Deci am avut dreptate. Asta nu e camera noastră, spuse Banat.

— Atunci cum de a mers cheia? replică ea.

— Hai să coborâm şi să aflăm, insista bărbatul.

El încă mai cercetă camera cu privirea.

— Poate că portarul a greşit şi ne-a dat altă cheie, sugeră Odette.

Battat o înşfăca deodată de umărul stâng. O împinse cu fermitate în baie, urmând-o.

Odette se întoarse şi-i aruncă o privire furioasă. El puse un deget la buze şi se apropie foarte mult de ea.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

— Este acolo înăuntru, rosti Battat încet.

— Unde?

— În spatele patului, pe podea, preciză el. L-am văzut reflexia în tăblia lustruită a patului.

— Este înarmat? se interesa Odette.

— N-aş putea spune. Pun pariu că el este.

Odette îşi puse jacheta pe podea. Nu mai avea nici un motiv să ascundă arma. Battat era la câţiva paşi în faţa ei, lângă uşa. Abia în acel moment observă o oglindă mica şi rotundă, cu braţ extensibil, prinsă pe perete, în dreapta lui. Avea o idee.

— Ţine asta, îi şopti lui Battat, întinzându-i arma. Apoi trecu pe lângă el, luă pe neaşteptate oglinda de la locul ei şi merse spre cameră. Târându-se, vâri cu grijă oglinda pe coridor. Îi potrivi unghiul astfel încât să poată vedea sub pat.

Nu era nimeni acolo.

— A dispărut, zise ea încet.

Odette întinse braţul oglinzii ca să vadă o mai mare parte din cameră. Îi modifica unghiul uşor, dintr-o parte în alta. Nu era nimeni în colţuri şi nu se vedea nici o umflătură în spatele draperiilor.

— Cu siguranţa nu este aici, conchise ea.

Battat se lipi de pământ şi privi în oglinda. Odette se întreba dacă bărbatul văzuse într-adevăr ceva sau avea halucinaţii.

— Aşteaptă o clipă insistă Battat. Mişcă oglinda ca să putem vedea tăblia patului.

Odette făcu ce i se spuse. Acolo se vedeau draperiile mişcându-se. Arătau de parcă adia un vânt uşor.

— Fereastra este deschisă preciza Odette.

Battat se ridica. Intră în camera cu grijă şi căuta în jur cu privirea.

— La naiba!

— Ce este? întreba ea.

— Este o funie sub draperie, spuse îndreptându-se către ea Nemernicul a coborât...

Deodată se întoarse şi se repezi spre baie.

— Culcat! strigă şi o trase pe Odette cu putere la podea.

Se aruncă lângă ea, în apropierea căzii din fibră de sticlă. Trase rapid jacheta deasupra capetelor amândurora şi se întinse lângă ea cu braţul peste spatele ei.

Un moment mai târziu, camera de hotel fu luminată de flăcări puternice, galbene-roşiatice. Se auzi un sunet şuierător şi aerul deveni fierbinte. Flăcările se stinseră după o clipă, lăsând în urmă un miros dulce, înecăcios, amestecat cu duhoarea camerei şi a covorului arzând. Detectorul de fum al camerei scotea un sunet ascuţit.

Odette înlătură jacheta de pe ei şi îngenunche.

— Ce s-a întâmplat? ţipa ea.

— Era un DEI pe masa! strigă el.

— Un ce?

— Un DEI, repetă Battat şi se ridică în picioare. Dispozitiv exploziv improvizat. Haide, trebuie să ieşim de aici!

Battat o ajută pe Odette să se ridice. Înşfăca jacheta şi amândoi ieşiră clătinându-se pe hol. Era evident că abia se mai putea ţine pe picioare.

— Ce fel de dispozitiv exploziv improvizat? întreba Odette.

— În acest caz, napalm şi benzen, pentru declanşarea exploziei. Arată ca un tub de spumă de râs şi nu este descoperit de detectoarele cu raze X de la aeroport. Tot ceea ce trebuie să faci este să răsuceşti capacul pentru a seta timpul de explozie şi bum! Alarma de incendiu începu să sune strident în urma lor. Dă-mi cheia universală, îi ceru el când ajunseră la camera 312.

Odette i-o dădu.

Battat deschise uşa. Fumul se răspândea deja dincolo de uşa care comunică cu camera 310. El trecu în grabă, îndreptându-se către fereastră. Draperiile grele erau trase. Se apropie cu greutate de marginea ferestrei, ţinându-se retras suficient cât să poată vedea dincolo de ea şi să nu poată fi văzut de dedesubtul ei. Odette se apropie în spatele lui. Battat trebuia să se sprijine de perete ca să nu cadă. Priviră afară, la parcarea goală.

— Acolo, spuse Battat, arătând cu mâna.

Odette se apropie. Se uită afară.

— Îl vezi? continua Battat. În cămaşă albă, jeanşi, cu un rucsac negru în spate.

— Îl văd, replica Odette.

— Acela este bărbatul pe care l-am văzut în cameră, rosti el.

„Deci acela este Harponierul”, se gândi Odette. Monstrul îşi compusese o figură nevinovată în timp ce se îndepărta calm de hotel. Dar acest stil de mers nu-l făcea decât să pară şi mai periculos. Puteau să moară oameni în incendiul provocat pentru a-şi înlesni fuga. Dar nu-i pasa. Odette îşi dorea să-l poată nimeri de acolo de unde era ea.

— Probabil că va continua să meargă încet ca să nu trezească suspiciuni, îi spuse Battat. Îi înapoie arma. Gâfâia şi cu greu se mai ţinea pe picioare. Ai suficient timp să-l prinzi şi să-l elimini.

— Şi tu?

— Eu doar te-aş încetini, admise el.

Ea ezită. Cu o oră mai devreme, nu dorise ca el să participe la misiune. Acum se simţea de parcă îl părăsea.

— Pierzi timpul, continuă Battat. O împinse uşor către uşă. Pleacă. Ajung la casa scărilor şi am să mă întorc la ambasadă. Am să văd cu ce pot fi de folos de acolo.

— În regulă, răspunse Odette şi se întoarse grăbita către uşa.

— Va fi înarmat, striga Battat după ea. Nu ezita!

Confirmă făcându-i semn cu mâna în timp ce părăsea camera.

Holul era plin de fum. Cei câţiva oaspeţi ai hotelului care fuseseră în camerele alăturate se îmbulzeau acum pe hol ca să afle despre ce este vorba. Personalul administrativ şi serviciul de paza începuseră să sosească. Ei ajutau pe toată lumea să se îndrepte spre casa scărilor.

Odette spuse unuia dintre agenţii de pază ca la camera 312 este un bărbat care are nevoie de ajutor. Apoi se grăbi să-şi continue drumul.

În mai puţin de un minut era deja în stradă. Alergă către parcarea aflată de partea cealaltă a clădirii.

Harponierul dispăruse.

52

Washington, D.C.
Marţi, 3.13 a.m.

Paul Hood se întoarse în Sala Cabinetului şi închise uşa Respira adânc. În cameră mirosea a cafea. Era mulţumit. Mirosul acoperea duhoarea trădării. Scoase agenda electronică de buzunar, caută un număr şi se îndreptă spre telefon ca să-l formeze. Nu era un lucru plăcut. Era nevoit să facă asta. Era singura cale la care se gândea pentru a împiedica lovitura de stat care se contura în mod evident.

I se răspunse la telefon după al doilea apel.

— Alo? se auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

— Megan, sunt Paul Hood.

— Paul, ce mai faci? întreba Prima Doamnă. Am fost îngrijorata…

— Sunt în Sala Cabinetului, adăuga el. Megan, ascultă-mă. Fenwick este implicat cu certitudine într-o conspiraţie. Impresia mea este că el, Gabie şi oricine altcineva mai este implicat în asta au încercat să-i distragă atenţia preşedintelui.

— De ce ar vrea cineva să-l facă pe soţul meu să creadă că şi-a pierdut minţile? replică ea.

— Pentru că au plănuit o confruntare între Iran şi Rusia în Marea Caspică, îi explica Hood. Dacă îl pot convinge pe preşedinte sau pe cetăţeni ca acesta nu este capabil gestioneze conflictul, preşedintele va fi nevoit să demisioneze. Şi atunci, noul preşedinte, ori va declanşa războiul, ori, mai probabil, îi va pune capăt. Aşa va câştiga puncte în ochii electoratului şi în ochii Iranului. Şi poate că atunci vom împărţi resursele de petrol care până acum aparţineau Azerbaidjanului.

— Paul, este îngrozitor, spuse Megan. Vicepreşedintele este şi el implicat în asta?

— Este posibil, adăugă Paul.

— Şi se aşteaptă să reuşească?

— Megan, sunt foarte aproape de a reuşi, îi explică Paul. Situaţia din Marea Caspică devine din ce în ce mai complexă iar

ei au mutat şedinţa de planificare strategică din Biroul Oval în celula de criza Nu deţin permisiune de acces în acea zonă.

— Îl voi suna pe Michael pe linia directă şi-i voi spune să te caute, îl informă Megan.

— Nu va fi suficient, insistă Paul. Vreau să faci altceva pentru mine.

Megan întreba despre ce este vorba, iar Paul îi explică.

— Aşa voi face, încuviinţa ea când el sfârşi. Dă-mi cinci minute.

Hood îi mulţumi şi închise telefonul.

Ceea ce Hood îi propusese putea fi o tactică periculoasă atât pentru el, cât şi pentru Prima Doamnă Şi, chiar în cele mai bune condiţii, nu avea să fie deloc plăcut. Dar era necesar.

Hood îşi roti privirea prin cameră.

Nu era ca atunci când îşi salvase fiica Atunci acţionase din instinct. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă dacă voia ca ea să supravieţuiască Nu avea de ales.

Acum era o situaţie diferită.

Hood încercă să-şi imagineze ce decizii se luaseră în acea cameră, de-a lungul secolelor. Decizii privind războiul, recesiunile, drepturile omului sau politica externă. Fiecare dintre acestea afectaseră cumva istoria, în mai mică sau mai mare măsura. Dar mai important decât asta, indiferent dacă aveau dreptate sau nu, fiecare dintre ei depusese un jurământ. Cineva trebuia să creadă că se luau deciziile potrivite. Fuseseră nevoiţi să rişte totul pentru idealurile lor, de la carieră şi securitate naţională până la milioane de vieţi.

Hood era pe cale să facă asta. De fapt, era pe cale să le facă pe amândouă. În clasă în care tatăl lui Hood preda educaţie civică, era agăţat un afiş cu un proverb care se potrivea foarte bine acestei situaţii: „Primele greşeli aparţin celor care le comit. Următoarele sunt ale celor care îngăduie să se întâmple”.

Părăsind Sala Cabinetului, Hood nu simţea greutatea deciziei pe care o luase. Nu simţea nici pericolul pe care-l reprezenta această decizie.

Nu simţea decât privilegiul de a fi capabil să-şi slujească ţara.

53

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 11.15 a.m.

Trecuse ceva vreme de când Maurice Charles fusese nevoit să se retragă în graba dintr-un adăpost. Îl enerva să plece dintr-un loc pe care şi-l pregătise cu grijă. Dar ce-l enerva şi mai tare era să fugă de ceva sau de cineva. Pentru moment nu mai conta nici măcar cum de îl găsise cineva. După accent, intruşii erau unul rus şi unul american. Probabil că Moscova şi Washingtonul îi luaseră urmă fără ca el să-şi dea seama. Probabil că îi scăpase ceva Sau poate că unul dintre asociaţii lui făcuse o greşeala.

Dar Charles nu credea că acel cuplu nimerise acolo dintr-o întâmplare. În primul rând, el luase ambele chei de la camera 310 atunci când se cazase. Recepţia nu avea o a treia cheie pe care să o înmâneze altcuiva. Când îl trezise sunetul uşii care se descuia îşi dăduse seama că e ceva în neregulă. În al doilea rând, Charles urmărise picioarele femeii, o ascultase vorbind în timp ce intra, în modul ei de a intra în cameră, tonul era şovăielnic. Dacă ar fi crezut cu adevărat că aceea era camera ei, ar fi intrat cu paşi fermi şi ar fi aprins lumina. Femeile sunt nerăbdătoare să dovedească diverse lucruri atunci când sunt sigure pe ele.

Totuşi, deşi era de nervos, Charles refuza să cedeze în faţa furiei. Următorul pas era să-şi acopere urmele ca să poată pleca. Asta însemna eliminarea cuplului care intrase în camera lui. Nu lua în considerare asasinii pe care-i folosise cu o noapte în urmă. Nu voia să se afle că are probleme. Nu ar fi fost bine nici pentru reputaţia lui şi nici pentru afaceri.

Avea o imagine destul de bună despre picioarele şi pantalonii celor doi. Ar trebui să fie suficient ca să-i identifice. Avea arma şi cuţitul. Cei doi nu vor apuca dimineaţa.

Charles străbătu jumătate din parcare înainte să se întoarcă, în cazul în care cei doi s-ar fi uitat după el să-l detecteze, voia să fie văzut. Voia să-i determine să coboare scările în fugă pentru a-l împiedica pe el să scape. Asta i-ar fi făcut o pradă mai uşoara. I-

ar fi confirmat dacă au sau nu întăriri. Dacă ar fi sunat după ajutoare, maşini sau oameni ar fi sosit dintr-un moment într-altul în parcare. Dacă nu se întâmpla asta, i-ar fi putut ucide rapid, urmând să părăsească oraşul folosind trenul, după planul stabilit.

După ce acordase cuplului şansa de a-l vedea, Charles se întoarse la hotel. Intră pe uşa laterală, care lăsa în urmă un şir de magazine. Se auzeau sirenele pompierilor ce se apropiau de hotel, dar nu şi sirene de poliţie. Nici o altă maşină nu grăbea către parcare. Ceea ce nu însemna că nu exista nici o problemă în ce-l privea. Dar sugera ca bărbatul şi femeia acţionaseră fără să aibă întăriri în apropiere. Ar fi trebuit să fie foarte simplu pentru el să se facă pierdut într-o mulţime care fugea din calea focului. În orice caz, mai întâi trebuia să termine ce avea de făcut cu intruşii.

54

Washington, D.C.
Marţi, 3.17 a.m.

În timpul administraţiei Harry Truman, Casa Albă fusese efectiv devastata şi reconstruită din pricina stării şubrede a grinzilor din lemn şi a pereţilor interiori, care datau de secole. Familia Truman se mutase de partea cealaltă a străzii, în Blair House, iar între anii 1948 şi 1952 se turnaseră fundaţii noi şi grinzile putrede de lemn fuseseră înlocuite cu altele din oţel. Se săpase şi un subsol, care să ofere un spaţiu mai mare de depozitare. De fapt, rolul acestuia era de a oferi spaţii de siguranţă atât pentru preşedinte, cât şi pentru familia şi personalul său, în cazul unui atac. De-a lungul timpului, subsolul fusese lărgit, în secret, pentru a include birouri, comandamentul, facilităţi medicale, posturi de supraveghere şi spaţii de recreere. În prezent, cuprinde patru niveluri care coboară la mai mult de 60 de metri.

Pentru toate cele patru niveluri ale subsolului, accesul este posibil doar folosind două lifturi; acestea sunt situate în aripa de est şi în cea de vest. Liftul situat în aripa de vest se găseşte la mică distanţă de sufrageria personală a preşedintelui, pe un colţ la jumătatea distanţei dintre Biroul Oval şi biroul preşedintelui. Cabina liftului e mică, lambrisata cu lemn şi concepută pentru şase persoane. Accesul în lift se obţine pe bază de amprenta digitală. În acest scop, în dreapta uşii se afla un mic monitor verde. Pentru ca spaţiile de recreere ale Casei Albe sunt acolo, toţi membrii familiei preşedintelui au acces la lift.

Hood se duse la biroul vicepreşedintelui şi aştepta la uşa. Pentru că vicepreşedintele era la Casa Alba, puţin mai departe, pe hol, stătea un agent secret. Biroul vicepreşedintelui era în apropierea biroului oficial pentru dineuri, unde structura originală a Casei Albe se întâlneşte cu cea nouă, aripa de vest construită cu un secol în urmă.

Hood aştepta de mai puţin de un minut când îşi făcu apariţia Megan Lawrence. Prima Doamnă era îmbrăcată cu o fustă până

la genunchi şi o bluză roşie cu eşarfa albastră. Era foarte puţin machiată. Pielea ei albă făcea ca părul cărunt să pară mai închis la culoare.

Când trecu pe lângă el, agentul din cadrul Serviciului Secret o saluta. Megan îi răspunse cu un zâmbet şi continua drumul. Îl îmbrăţişa pe Hood cu căldura.

— Îţi mulţumesc că ai venit, o întâmpina Hood.

Megan îl luă de braţ şi se îndreptară către lift. Asta îi dădea motiv să stea aproape de el şi să vorbească în şoapta Agentul secret era în spatele lor.

— Cum ai de gând să rezolvi situaţia asta? îl întrebă ea.

— Va fi o luptă strânsa şi obositoare, admise Hood. În Biroul Oval, preşedintele era foarte atent. Dacă soţul tău a avut îndoieli în ceea ce priveşte propriile abilităţi, atunci remediul perfect este ceea ce i-au dat Fenwick împreuna cu ceilalţi. O criză. Nici nu ar fi putut plănui asta mai bine de atât. Se pare că preşedintele i-a acordat o mare încredere lui Fenwick. Avea nevoie s-o facă. Îl ajută să-şi recapete încrederea în sine.

— Mă avertizaseşi, remarca Prima Doamnă. Iar ei au spus numai minciuni.

— Sunt sigur de asta, o asigura Hood. Problema este că nu am dovezi de necontestat.

— Atunci, ce te face să crezi că sunt numai minciuni? Insista Prima Doamnă.

— Când eram singuri în Camera Cabinetului, i-am întins lui Fenwick o capcană, preciza Hood. I-am spus că i-am capturat pe teroriştii care au pus la cale incidentul internaţional. I-am mai dezvăluit că teroriştii erau pe cale de a ne spune pentru cine lucrează. Adică pentru Fenwick. Directorul NSA m-a avertizat că preşedintele nu va afla despre asta.

Ajunseră la lift. Megan puse degetul pe ecran, declanşând un bâzâit slab.

— Fenwick nu va recunoaşte niciodată că te-a ameninţat, preciză ea.

— Ba sigur că o va face, afirmă Hood. Pentru asta am nevoie să-l scoţi pe preşedinte din întâlnire. Spune-i că vreţi să vă vedeţi pentru cinci minute. Dacă aş face-o eu, Fenwick m-ar mânca de viu. Dar vor fi reţinuţi în a te ataca pe tine. Asta l-ar întoarce pe preşedinte împotriva lor.

— În regulă, răspunse Megan.

Uşa se deschise, iar Hood împreuna cu Prima Doamnă păşiră înăuntru. Apasă butonul SI – subnivelul 1. Uşa se închise şi liftul se puse în mişcare.

— Este un paznic jos, spuse Megan. El va sună să ceară autorizarea pentru acces. Eu nu am drept de acces în sala celulei de criza.

— Ştiu, răspunse Hood. Să sperăm că va răspunde altcineva decât Fenwick sau Gabie.

— Cum procedez dacă rămân singură cu soţul meu? Numai noi doi? se interesa Megan. Odată ce am captat atenţia preşedintelui, ce urmează?

— Povesteşte-i despre ceea ce ai observat în ultimele săptămâni, o sfătui Hood. Spune-i sincer care sunt motivele noastre de îngrijorare, ca Fenwick l-a manipulat. Câştiga timp pentru mine. Chiar dacă este vorba doar de două sau trei ore.

Am nevoie de asta pentru a obţine dovezile cu care să opresc un război.

Liftul se opri şi uşa se deschise. Dincolo de ea era un coridor puternic luminat. Pe pereţii albi erau aranjate portretele ofiţerilor americani şi scenele celor mai faimoase bătălii de la Revoluţie pana în prezent Sala celulei de criza era situată la capătul coridorului, în spatele a două uşi duble negre.

Un tânăr blond, puşcaş marin, stătea la birou în dreapta liftului. Pe birou erau un computer, un telefon şi o lampă Pe o etajeră metalică în stânga lui erau câteva monitoare de supraveghere.

Paznicul se ridică în picioare şi se uită când la Hood, când la Megan.

— Bună dimineaţa doamnă Lawrence, îi spuse el. V-aţi trezit cam devreme ca să înotaţi, adăugă el zâmbind.

— Ba m-am trezit cam târziu, caporale Cain, îi întoarse ea zâmbetul. Acesta este invitatul meu, domnul Hood. Şi nu voi înota.

— Aşa m-am gândit şi eu, adăugă ei. Îşi întoarse privirea către Hood. Bună dimineaţa domnule.

— Bună dimineaţa îi răspunse Hood.

— Caporale, vrei, te rog, să-l suni pe preşedinte? interveni Megan. Spune-i că vreau să-i vorbesc. Între patru ochi.

— Desigur, încuviinţa acesta.

Cain se aşeză şi ridică receptorul. Apăsă butonul

corespunzător liniei către sala celulei de criză.

Hood nu se ruga prea des, dar se surprinse rugându-se că altcineva decât unul dintre oamenii lui Fenwick să răspundă la telefon.

Un moment mai târziu, paznicul zise:

— Prima Doamnă este aici să-l vadă pe preşedinte.

Apoi tăcu. Hood şi Megan stăteau nemişcaţi pe coridorul liniştit. Tot ce se auzea era bâzâitul monitoarelor de supraveghere.

Apoi, paznicul îşi ridică privirea.

— Nu, domnule, spuse el. Este însoţită de un domn, Hood.

Paznicul tăcu din nou. Asta nu era un semn bun. Doar unul dintre oamenii lui Fenwick ar fi putut pune o astfel de întrebare. După câteva secunde, paznicul spuse:

— Bine, domnule, după care, închise telefonul.

Se ridica şi se adresa Primei Doamne:

— Îmi cer scuze, doamna. Mi s-a spus că această întâlnire nu poate fi întreruptă.

— Cine ţi-a spus asta? Întreba ea.

— Domnul Gabie, doamnă.

— Domnul Gabie încearcă să-l împiedice pe domnul Hood să transmită preşedintelui un mesaj important, insista Megan. Un mesaj ce ar putea preveni un război. Trebuie să-l văd pe soţul meu.

— Caporale, interveni Hood, eşti militar. Nu trebuie să accepţi ordine de la un civil. Te rog să suni din nou. Cere să vorbeşti cu un ofiţer şi repetă mesajul Primei Doamne.

— Dacă domnul Gabie îţi creează probleme, îmi voi asuma responsabilitatea, îl asigura Megan.

Caporalul Cain ezita, dar numai pentru un moment. Ridică telefonul şi apăsă din nou butonul către sala celulei de criză, rămânând în picioare.

— Domnul Gabie? întrebă el. Aş dori să vorbesc cu domnul general Burg.

Generalul Otis Burg era preşedintele Comitetului Şefilor de State-majore.

— Nu, domnule, adăuga Cain după o scurtă pauză. Este o chestiune militară, o problemă de securitate.

Uima o altă pauză. Hood simţi un gust acrişor în gât. Îşi dădu seama după un moment că era sânge. Îşi muşcase limba. Se

relaxa. După câteva momente, vocea şi comportamentul lui Cain se schimbară. Luase poziţia de drepţi şi vorbea pe un ton formal. Discuta cu generalul Burg.

Cain repeta ce i se ceruse. După câteva clipe, caporalul închise telefonul. Se uita către Prima Doamnă.

— Preşedintele va veni să vă întâlnească pe amândoi, raportă el mândru.

Megan zâmbi şi îi mulţumi.

Hood şi Megan se grăbiră către sala celulei de criza.

55

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 11.22 a.m.

Încă slăbit, David Battat îşi găsi drumul către casa scărilor.

Având în vedere ora matinală, nu erau mulţi clienţi care ieşeau din hotel. Cei pe lângă care Battat trecea îl întrebară dacă nu are nevoie de ajutor. Americanul le răspunse că inhalase ceva fum, dar că totul era în regulă. Ajutându-se de balustrada metalică, coborî încet pe treptele din beton. Când ajunse în hol, se sprijini de un perete, în apropierea cabinelor telefonice. Nu voia să se aşeze. Era slăbit, tulburat şi îi era teama că nu s-ar mai fi putut ridica. O persoană din cadrul personalului hotelului îl întreba cine era şi în ce cameră era cazat. El îi răspunse că nu era oaspetele hotelului, ci îşi vizita un prieten. Tânăra îi spuse că pompierii doreau ca toată lumea să iasă afară Battat răspunse că va ieşi imediat ce-şi va recăpăta suflul.

Bărbatul privi în hol. Era plin de oameni, mai ales din personalul hotelului, laolaltă cu aproape cincizeci sau şaizeci de oaspeţi. Aceştia erau îngrijoraţi pentru bagajele lor şi puneau întrebări legate de aspecte de securitate. Nu păreau prea doritori să plece. Nu era fum în hol, iar pompierii stabileau restricţiile de circulaţie în faţa hotelului.

Battat se întreba dacă Odette reuşise. Fusese mândru de ea, atunci când femeia părăsise hotelul. Dacă îi fusese frică, nu arătase acest lucru. El şi-ar fi dorit să nu fie atât de slăbit. Nu-i plăcea ideea că ea trebuia să-l înfrunte singură pe Harponier.

În dreapta lui Battat, de-a lungul coridorului, era o ieşire din hotel. Parcarea era în dreapta, iar ieşirea principală din hotel către stânga. Atât timp cât maşinile pompierilor erau în faţa hotelului, simţi că ar avea o ocazie mai bună de a prinde un taxi în parcare. Iar dacă nu reuşea, dincolo de parcare era o stradă principală, pe care o zărise de la fereastra de la etaj. Acolo ar fi putut găsi un autobuz.

Împingându-se de lângă zid, Battat porni de-a lungul coridorului, târşâindu-şi picioarele. Simţi că avea din nou febră,

deşi nu se simţea mai rău decât înainte. Corpul său lupta cu substanţa ce-i fusese injectată. Probabil că aceasta era mai mult de natură virală decât chimică. Ar fi putut beneficia în cele din urmă de îngrijiri medicale şi s-ar fi descotorosit de ea.

Vederea lui Battat era încă înceţoşată, pe când trecea pe lângă cabinele telefonice. Dincolo de acestea erau mai multe magazine, ale căror vitrine se reflectau unele într-altele. Nu era nimeni înăuntru, nici clienţi, nici angajaţi. Rafturile cu tricouri şi suvenire, cu genţi şi jucării, toate păreau că se amestecă, pe măsură ce Battat se apropia. Încerca să clipească pentru a face imaginea clară, dar nu reuşi. Boala şi efortul îl extenuaseră mai mult decât îşi închipuise. Battat se gândi serios să se întoarcă înapoi în hol şi să le ceară medicilor din echipele de pompieri să-l ducă la spital. Îi fusese teamă să se întoarcă acolo, că nu cumva să fie recunoscut de cineva şi întrebat de cadavrul din camera sa. Dar începea să se îndoiască de faptul că ar putea ajunge singur de la hotel la ambasadă.

Deodată, cineva apăru în faţa lui Battat. Americanul se opri şi se uita cruciş. Era un bărbat care purta jeanşi şi o cămaşă albă. Avea nişte curele în jurul umerilor.

Un rucsac negru.

„Oh, Doamne!” exclamă în sinea lui, în timp ce bărbatul se apropia. Îşi dădu seama cine era. Şi nu avea nici o îndoiala că şi bărbatul îl recunoscuse. Şi că ştia de ce se simţea atât de rău. La urma urmei, era probabil acelaşi bărbat care-i injectase toxina pe plajă.

Harponierul.

Asasinul tocmai intrase pe uşa laterală şi se afla la aproximativ şase metri. Ţinea în mâna dreaptă ceva ce părea a fi un cuţit. Battat nu ar fi fost capabil să-i facă faţă. Trebuia să încerce să se întoarcă în hol.

Battat se întoarse, dar se mişca prea repede. Privirea i se întuneca şi se lovi de vitrină unui magazin. Se depărta rapid, ajutându-se de umăr. Îşi reluă drumul, clătinându-se. Dacă ar fi putut ajunge înapoi în hol, chiar dacă acolo s-ar fi prăbuşit, cineva putea ajunge la el înaintea Harponierului.

Battat ajunse în dreptul cabinelor telefonice. Îşi întinse braţul stâng şi îl folosi pentru a se deplasa de-a lungul zidului. Împingere, pas, împingere, pas. Era la jumătatea şirului de cabine, când simţi o bucată de pânza scrobită în jurul gâtului. O

mâneca. Un braţ puternic îl trase înapoi, sugrumându-l.

— Ultima dată când ne-am întâlnit aveam nevoie de tine viu, şopti asasinul, brutal. Dar nu şi de data asta. Asta dacă nu-mi spui cu cine lucrezi.

— Du-te dracului, gâfâi Battat.

Bărbatul simţi un genunchi în spate. Dacă Harponierul intenţiona să-l ucidă în timp ce stătea în picioare, urma să fie dezamăgit. Battat îşi dădu drumul din picioare şi se prăbuşi pe podea. Harponierul îi dădu drumul imediat şi se roti pentru a se plasa în faţa lui. Apoi se urcă peste el şi-şi înfipse un genunchi în pieptul lui. Battat simţi o lovitură bruscă şi înţepătoare într-o parte şi expiră dureros. Una sau mai multe coaste îi fuseseră fracturate.

Harponierul apropie cuţitul de partea stânga a gâtului americanului şi-i apăsă vârful ascuţit chiar sub ureche.

— Nu, şuieră Harponierul, privindu-l cu ura pe Battat. Tu o să te duci dracului.

Americanul era prea slăbit pentru a lupta. Era conştient că urma să fie tăiat de la o ureche până la cealaltă, apoi lăsat să se înece în propriul sânge. Dar nu putea să mai facă nimic. Nimic.

Battat simţi o împunsătura în gât. O clipă mai târziu, auzi o pocnitură înfundată şi sângele îl stropi pe ochi. Crezuse că va durea mai mult atunci când va avea gâtul străpuns. Dar nu simţea nici o durere după prima împunsătură. Nu simţea nici lama crestându-i pielea. Şi putea încă să respire.

Un moment mai târziu, auzi o a doua pocnitură. Clipi din răsputeri pentru a scăpa de sângele din ochi. Privi cum Harponierul încremenise acolo, chircit peste pieptul său. Sângele ţâşnea puternic dintr-o rană de la gâtul asasinului. Nu se citea nimic dramatic pe faţa lui, nici un semn marcant, pe măsura monstruozităţii crimelor comise. Doar un moment pasager de surpriză şi confuzie. Apoi, ochii criminalului se închiseră, cuţitul îi căzu din mâna şi se prăbuşi pe podea, între Battat şi cabinele telefonice.

Americanul rămăsese întins. Nu ştia exact ce se întâmplase, până ce Odette nu apăru din spate. Îşi ţinea pistolul cu amortizor în faţă şi privea în jos, spre Battat.

— Te simţi bine? îl întrebă.

El îşi ridică mâna şi-şi pipăi gâtul. Cu excepţia unei uşoare sângerări pe partea stângă, totul părea în regulă.

— Cred că n-am nimic, zise el. Mulţumesc.

Battat reuşi să se îndepărteze, răsucindu-se şi târându-se, în timp ce Odette se aplecă şi-l examină pe Harponier. Femeia ţinu pistolul aţintit asupra capului acestuia, în timp ce îi palpă încheietura pentru a-i simţi pulsul. Apoi îi puse degetele sub nas. Încercând să-i simtă respiraţia. Mai trase însă două focuri, unul în gât şi unul în piept. Fusta ei albă era deja îmbibată de sânge.

— Îmi pare bine că l-ai urmărit, spuse Battat.

Scoase o batistă din buzunar şi o presă pe propria rana.

— Nu l-am urmărit, zise Odette, ridicându-se. L-am pierdut. Dar apoi m-am gândit că s-ar putea întoarce pentru a încerca să-şi şteargă urmele. Şi ştiam pe care din noi îl va recunoaşte.

Tocmai atunci, o cameristă apărută în hol văzu corpul şi ţipă. Battat privi în spate. Camerista arăta spre ei şi ţipa după ajutor. Odette paşi în jurul corpului pentru a-l ajuta pe Battat să se ridice.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse ea grăbită. Hai, maşina mea nu e departe...

— Stai, ceru Battat Se aplecă asupra cadavrului Harponierului şi începu să desfacă bretelele rucsacului. Ajută-mă să-i scoatem asta. Poate găsim dovezi de care să ne folosim pentru a-i identifica partenerii.

— Tu vino-ţi în fire, îi ceru Odette, în timp ce îşi scotea cuţitul. Mă ocup eu de asta.

Banat se ridică, folosindu-se de marginea unei cabine telefonice. În timp ce Odette elibera rucsacul. Apoi, sprijinindu-l pe bărbat de umărul său, Odette porni de-a lungul holului.

Ajunseseră aproape de uşa, când cineva strigă la ei, din spate.

— Stop! răcni bărbatul.

Battat şi Odette se întoarseră. Un agent de pază al hotelului, mai în vârsta, era chiar în apropierea cabinelor telefonice. Odette îl lasă pe Battat să se sprijine de una dintre vitrinele magazinelor, în timp ce ea îşi scoase legitimaţia din buzunarul de la spate. O arata agentului de securitate.

— Sunt Odette Kolker, de la Brigada a treia a Poliţiei Metropolitane, spuse ea. Bărbatul de pe podea este un terorist periculos. El este incendiatorul camerei 310. Asiguraţi-vă că intrarea în încăpere este sigilată. Îmi duc partenerul la spital să mă asigur că este bine îngrijit apoi mă întorc.

Odette nu aştepta ca omul să răspundă sau ca alte persoane

din serviciul de securitate să ajungă acolo. Se întoarse şi-l scoase pe Battat din clădire.

„A procedat bine”, se gândi Battat. I-a dat omului o misiune, l-a făcut să se simtă important, astfel încât să nu-i deranjeze.

Aerul proaspăt, revigoram şi lumina puternică a soarelui fură pentru Battat ca un nou început. Totuşi, acesta urma să fie ultimul. Era absolut sigur. Se clatină pe picioare şi abia-şi putea menţine capul drept. Măcar gâtul nu-i sângera rău. Iar batista ţinea cea mai mare parte a sângelui înăuntru, acolo unde-i era locul.

Doar după ce parcurseră tot drumul prin parcare, către partea din spate a hotelului, Battat îşi dădu seama ce se întâmplase. Odette reuşise. Nu numai că-i salvase viaţa, dar îl oprise pe Harponier. Ucisese un terorist care scăpase tuturor agenţiilor importante de securitate din Europa. Era mândru că reuşise să dea o mâna de ajutor în povestea asta. Singura problemă era că Odette nu mai putea rămâne probabil în Baku în aceste circumstanţe. Ar fi fost dificil să le explice aceste lucruri şefilor ei din poliţie. Iar dacă Harponierul avea parteneri, aceştia ar fi putut să o caute. Era probabil momentul ca Odette să-şi schimbe identitatea.

Cinci minute mai târziu, Battat era aşezat pe scaunul din faţă al maşinii lui Odette. După ce ieşiră din curbă se îndreptară spre ambasada americană Urma să fie o călătorie scurtă, dar era ceva ce nu putea să aştepte. Rucsacul Harponierului era pe genunchii lui Battat. Pe clapa buzunarului era un lăcăţel. Împrumută cuţitul de la Odette şi taie clapa. Apoi privi înăuntru.

Erau nişte documente, dar şi telefonul Zed-4. Lucrase cu un astfel de telefon când era la Moscova Erau apărate mai compacte şi mai sofisticate decât Tac-Sat-urile americane.

Battat scoase telefonul din cutie. Avea o tastatură alfanumerică, dar şi alte butoane. În partea superioară era un ecran cu cristale lichide. Apasă pe butonul de meniu din dreapta ecranului. Datorită Harponierului, instrucţiunile erau în limba engleză.

Şi, pentru prima dată de când sosise în Baku, David Battat făcu ceva ce-i lipsise.

Zâmbi.

56

Washington, D.C.
Marţi, 4.27 a.m.

Sala celulei de criza era o cameră puternic luminată, cu un plafon jos, pereţi albi şi becuri cu o lumină fluorescentă. La mijlocul camerei era o masă de conferinţa şi mai multe scaune erau aşezate de-a lungul a trei dintre cei patru pereţi. De braţele scaunelor erau ataşate monitoare de computer. Acestea afişau informaţii de ultimă oră. Pe cel de-al patrulea perete era fixat un monitor de înaltă definiţie cu diagonala de trei metri, care era conectat la NRO. Imagini satelitare în timp real puteau fi afişate acolo, dispunând şi de posibilitatea de a le mări până la obiecte cu rezoluţia de un metru. Majoritatea acestor achiziţii de ultima oră făcute pe parcursul ultimilor patru ani costaseră peste două miliarde de dolari, care fuseseră iniţial alocaţi pentru repararea facilitaţilor de recreere, care includeau piscină şi terenul de tenis.

Hood şi Prima Doamnă trecură de uşa deasupra căreia se afla monitorul de înaltă definiţie. Şefii de state majore ai forţelor terestre, navale şi aeriene, precum şi comandantul Corpului Puşcaşilor Marini erau aşezaţi de o parte a mesei, cu preşedintele lor, generalul Otis Burg, la mijloc. Burg era un bărbat de aproape şaizeci de ani, cu corpul de forma unui butoi. Era ras în cap şi avea ochii gri de oţel care fuseseră călţi de război şi de birocraţia politică. Asistenţii şefilor de state-majore erau aşezaţi în spatele lor. De cealaltă parte a mesei erau preşedintele, vicepreşedintele, directorul NSA – Fenwick, şeful de cabinet – Gabie şi adjunctul consilierului pe probleme de securitate naţională – Don Roedner. Ţinând cont de expresiile lor tensionate, ori era o şedinţa dificilă, ori nu le plăcea deloc că fuseseră întrerupţi. Sau amândouă.

Mai mulţi membri ai Comitetului Şefilor de State-majore tură foarte surprinşi să-l vadă pe Hood alături de Prima Doamnă. La fel şi preşedintele. Tocmai se pregătea să se ridice pentru a merge în camera alăturată şi a discuta cu ea. Preşedintele îngheţă, uitându-se ba la Megan, ba la Hood şi din nou la Megan.

Nou-veniţii se opriră la capătul mesei de conferinţă.

— Ce se întâmpla? întreba preşedintele.

Hood aruncă o privire şefilor de state-majore, care erau plini de nerăbdare. El încă nu-şi dăduse seama dacă frustrarea era produsă de el sau de problema pe care o dezbăteau. Tot ce ştia era că nu avea prea mult timp la dispoziţie ca să prezinte problema.

— Domnule, începu Hood, creşte numărul indiciilor care dovedesc că atacul asupra platformei petroliere iraniene nu a fost executat de azeri, ci de iranieni, sub comanda unui terorist cunoscut sub numele de Harponierul.

Preşedintele se aşează din nou.

— De ce? întrebă el.

— Pentru ca Iranul să poată justifica deplasarea unităţilor sale navale în regiune şi să pună mâna pe cât mai multe resurse petroliere, explica Hood.

— Riscând un conflict militar cu Statele Unite? insistă preşedintele.

— Nu, domnule. Se uită la Fenwick. Cred că există o înţelegere la mijloc pentru a se asigura că Statele Unite nu vor ataca. Şi apoi, când situaţia de criză se detensionează, cumpărăm petrol din Teheran.

— Şi când s-a ajuns la această înţelegere? Mai vru să afle preşedintele.

— Ieri, la New York, probabil după multe luni de negocieri.

— Te referi cumva la vizita lui Jack la misiunea iraniană?

— Da, domnule, rosti Hood.

— Domnul Fenwick nu era împuternicit să facă astfel de promisiuni, sublinie preşedintele. Dacă a făcut într-adevăr asta, o astfel de promisiune nu ar fi validă.

— Ar putea fi, în cazul în care dumneavoastră nu aţi mai fi în funcţie.

— Dar este ridicol! declară Fenwick. Am fost la misiunea iraniană pentru a verifica şi a mări numărul surselor noastre de informaţii din Orientul Mijlociu. V-am explicat asta şi o pot dovedi cu documente. Vă pot spune cu cine m-am întâlnit şi când.

— Toate aceste fac parte dintr-o mare minciună, îi replică Hood.

— Domnul Roedner a fost cu mine, se apără Fenwick. Am însemnările pe care le-am făcut şi aş fi fericit să vă arăt numele

persoanelor de contact. Dumneavoastră ce dovezi aveţi, domnule Hood?

— Adevărul, preciza Hood fără nici o ezitare. Acelaşi lucru pe care îl aveam atunci când m-aţi avertizat că nu-l voi putea vedea pe preşedinte.

— Eu v-am prevenit să nu-l deranjaţi pe preşedinte, insista Fenwick. Afaceri secrete cu Iranul... Lipsa preşedintelui de la birou... Acesta nu este adevărul, domnule Hood. Este paranoia!

Vicepreşedintele se uita la ceas.

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar pierdem vremea. Trebuie să ne continuăm şedinţa.

— De acord, spuse generalul Burg. Nu e de datoria mea să continui să asist la aceste dispute fără rost şi nu e de competenţa mea să stabilesc care dintre aceşti domni are un discurs mai suculent. Indiferent dacă jucăm ofensiv sau defensiv, trebuie să luăm nişte decizii rapide dacă intenţionăm să ne desfăşurăm forţele în ritmul în care o face Iranul.

Preşedintele încuviinţă.

— Atunci continuaţi-vă şedinţa, domnule preşedinte, domnule general Burg, spuse Hood. Dar vă rog să amânaţi orice fel de decizie militară pe o perioadă cât mai lungă. Daţi-mi timp să termin investigaţiile pe care le-am început.

— Ţi-am cerut dovezi ca să dau curs solicitărilor tale, rosti preşedintele extrem de calm. Şi nu le ai.

— Nu încă, preciza Hood.

— Iar noi nu mai avem timpul pe care-l credeam disponibil pentru a continua cercetările. Trebuie să acţionam ca şi cum ameninţarea din Marea Caspică ar fi reală, conchise preşedintele.

— Este exact ceea ce vor ei să faceţi! exclamă Hood. Devenea tot mai agitat şi trebui să se controleze. O izbucnire i-ar submina credibilitatea. Noi credem că se manevrează o criză, una ce va pune la îndoială capacitatea dumneavoastră de a guverna.

— Electoratul dezbate această problemă de ani de zile, comentă preşedintele. Am pierdut o dată alegerile. Dar eu nu pot lua decizii bazate pe sondajele de opinie.

— Eu nu vorbesc despre o dezbatere politică, insista Hood, ci despre starea dumneavoastră mentală şi emoţională. Aceasta va fi problema.

Fenwick încuviinţă cu tristeţe.

— Domnule, sănătatea mentală este problema. Domnul Hood

a trecut printr-o grea perioadă de stres în ultimele două săptămâni. Fiica lui adolescentă are probleme psihice. Trece printr-un divorţ – are nevoie de o lungă vacanţa.

— Nu cred că domnul Hood este cel care are nevoie de o vacanţa, se auzi Prima Doamnă. Vocea ei era limpede şi de o fermitate tăioasa îi amuţi pe toţi. Domnule Fenwick, am observat cum soţul meu este indus în eroare şi dezinformat în ultimele săptămâni. Domnul Hood a cercetat situaţia la cererea mea. A desfăşurat o investigaţie metodică şi eu cred că cercetările lui au dat roade. Îl privi sever pe Fenwick. Sau vrei să mă faci şi pe mine mincinoasă?

Fenwick nu spuse nimic.

Preşedintele o privi pe soţia lui. Megan stătea de partea lui Hood, sigură pe sine, fără nici o ezitare. Nu era nimic conciliant în atitudinea ei. Preşedintele părea obosit, dar Hood credea că era şi trist. Nu putea spune dacă este din cauză că Megan întreprinsese o acţiune fără ştirea lui sau pentru că simţea ca o neglijase. Cuplul tăcea. Era cu certitudine o problemă pe care urmau să o discute în particular, cu altă ocazie.

După câteva momente, ochii preşedintelui se întoarseră la Hood. Tristeţea persista.

— Am luat act de grija ta şi apreciez asta, zise preşedintele. Dar eu nu voi pune în pericol interesele naţiunii ca să le protejez pe ale mele. Mai ales că nu ai dovezi că sunt în pericol.

— Tot ce am nevoie sunt câteva ore, aprecie Hood.

— Din păcate, nu avem câteva ore, răspunse preşedintele.

Pentru o clipă, Megan îşi privi soţul de parcă voia să-l îmbrăţişeze. Dar nu o făcu. Se uită către Fenwick şi apoi către şefii de state-majore.

— Vă mulţumim că ne-aţi ascultat, spuse ea. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Se întoarse şi se îndrepta către uşă.

Hood nu ştia ce să mai zică. Trebuia să se întoarcă în Sala Cabinetului şi să lucreze împreună cu Herbert şi cu Orlov. Să încerce să obţină dovada de care preşedintele avea nevoie şi să i-o aducă repede.

Se întoarse şi o urmă pe Prima Doamnă spre ieşirea din sala celulei de criză. Între timp, undeva în cameră se auzi un bip. Un telefon mobil. Acel sunet venea din interiorul buzunarului lui Fenwick.

„N-ar trebui să aibă semnal aici”, se gândi Hood. Pereţii sălii

celulei de criza erau plini de microcipuri care generau impulsuri electrice aleatorii şi de reţele de bruiaj. Acestea erau concepute pentru a bloca emisia dispozitivelor ascunse de ascultare. De asemenea, blocau apelurile telefoanelor mobile cu o singură excepţie: transmisiile ce foloseau reţeaua guvernamentală de sateliţi Hefaistos.

Hood se întoarse către directorul NSA, care îşi strecura mâna în buzunar. Fenwick scoase telefonul şi-i închise soneria.

Bingo!

Dacă trecuse de reţelele de bruiaj, atunci trebuia să fie vorba despre un apel din reţeaua Hefaistos. Securitate de cel mai înalt nivel. Cu cine nu ar fi vrut Fenwick să vorbească în momentul ăsta?

Hood se aplecă peste directorul NSA şi-i smulse telefonul din mâna.

— Ce dracu' faci? sări Fenwick.

Împinse scaunul şi se ridica. Se îndrepta către Hood.

— Îmi pun la bătaie cariera pentru o bănuială, zise Hood şi răspunse la telefon. Alo?

— Cine este acolo? întreba apelantul.

— Aţi sunat pe numărul lui Jack Fenwick la NSA, spuse Hood. Se îndreptă către preşedinte. Cine întreabă?

— Numele meu este David Battat, spuse vocea clară de la celălalt capăt.

Hood simţea că-i fuge pământul de sub picioare. Ţinea telefonul aşa încât şi preşedintele să poată auzi discuţia. Fenwick se opri lângă ei. Directorul NSA nu mai ajunsese la telefon, rămăsese ţintuit locului. Hood îşi dădu seama că centrul de greutate al problemei se schimbase.

— Domnule Battat, sunt Paul Hood de la Centrul de Comandă, se prezentă el.

— Paul Hood? De ce răspundeţi dumneavoastră pe acest număr? continua Battat.

— Este o poveste lungă, replică Hood. Care e situaţia acolo?

— Al dracului de bună faţă de cea a domnului Fenwick, spuse el. Tocmai l-am eliminat pe Harponier şi am pus mâna pe telefonul lui securizat. Acest număr era ultimul apelat din lista Harponierului.

57

Washington, D.C.
Marţi, 4.41 a.m.

Paul Hood se îndrepta spre un colţ al încăperii pentru a putea finaliza discuţia telefonică cu Battat. Era important să obţină toate informaţiile despre Harponier şi despre evenimentele derulate în ultima vreme.

În acest timp, preşedintele Lawrence se ridica. Îşi privi soţia, care stătea lângă uşă şi îi adresă un mic zâmbet. Doar unul mic, pentru a-i arăta că se simte bine şi că tot ceea ce făcuse ea fusese corect. Apoi Lawrence se întoarse către Fenwick. Directorul NSA era încă în picioare, lângă el. Braţele îi erau ţepene pe lângă corp, iar expresia feţei îi era sfidătoare. Ceilalţi bărbaţi rămăseseră aşezaţi în jurul mesei. Toţi erau atenţi la Lawrence şi la Fenwick.

— De ce avea Harponierul numărul dumneavoastră direct şi codul de acces Hefaistos? întreba preşedintele.

În vocea lui se simţea un suflu nou.

— Nu pot să răspund la această întrebare, afirma Fenwick.

— Aţi complotat cu Iranul pentru a orchestra preluarea resurselor de petrol azere? continuă preşedintele.

— Nu.

— Aţi colaborat cu cineva pentru a organiza preluarea puterii în Biroul Oval?

— Nu, domnule, negă Fenwick. Sunt la fel de confuz ca şi dumneavoastră.

— Încă mai credeţi că domnul Hood e un mincinos?

— Cred că e dezinformat. Nu am nici o explicaţie pentru ceea ce se întâmplă, preciza Fenwick.

Preşedintele lua loc.

— Nici una.

— Nu, domnule preşedinte.

Preşedintele se uita în partea opusă a mesei.

— Domnule general Burg, îi vom implica pe secretarul de stat şi pe ambasadorul nostru la ONU în acest caz imediat. Cum v-aţi

simţi să coordonaţi o alertă de nivel mediu în regiune?

Burg îşi privi pe rând colegii. Nici unul nu protestă. Generalul se întoarse către preşedinte.

— Având în vedere confuzia cu privire la inamicul nostru, nivelul galben îmi este suficient.

Preşedintele încuviinţa, apoi îşi privi ceasul.

— Ne revedem cu toţii în Biroul Oval la ora şase treizeci. Asta îmi va permite să lucrez cu secretarul de presa ca să avem câte ceva pentru ştirile de dimineaţa. Vreau să pot linişti cetăţenii în legătura cu situaţia trupelor şi a rezervelor noastre de petrol. Îi privi pe vicepreşedintele Cotten şi pe Gabie. Voi cere procurorului general să investigheze celelalte aspecte ale acestei situaţii cu cea mai mare discreţie. Vreau să îmi confirme dacă au fost comise acte de trădare. Are cineva dintre dumneavoastră vreo părere?

Era ceva provocator în vocea preşedintelui. Hood tocmai terminase convorbirea cu Battat şi se întorcea înapoi la masă. Rămase totuşi în colţ. Toţi ceilalţi erau aşezaţi.

Vicepreşedintele se aplecă în faţa şi-şi împreuna mâinile pe masa. Nu spuse nimic. Gabie nu mişca Adjunctul lui Fenwick, Don Roedner, se uita fix la masa de conferinţa.

— Chiar nici o părere? Insista preşedintele.

O linişte grea se aşternu pentru un timp. Apoi vicepreşedintele spuse:

— Nu va fi nici o investigaţie.

— De ce nu? întrebă preşedintele.

— Pentru că până la sfârşitul dimineţii veţi avea pe birou trei cereri de demisie. Ale domnilor Fenwick, Gabie şi Roedner. În schimbul acestor demisii, nu vor fi acuzaţii, condamnări ori alte explicaţii, în afară că exista o diferenţă de opinii între aceşti membri ai administraţiei.

Fruntea lui Fenwick se congestionă.

— Trei cereri, domnule vicepreşedinte?

— Corect, domnule Fenwick, replică Cotten, fără a-l privi pe directorul NSA. În schimbul iertării necondiţionate.

Hood nu ratase subînţelesul. Şi nici preşedintele, era sigur de asta. Vicepreşedintele era şi el implicat, cu siguranţă. Le ceruse celorlalţi să se sacrifice pentru el – deşi nu foarte mult. Părăsind administraţia, oficialii de rang înalt se trezeau adesea pe poziţii importante în sectorul privat.

Preşedintele dădu din cap.

— Am aici un grup de oficiali ai administraţiei care, după toate aparenţele, au complotat cu un terorist internaţional să fure petrol de la o naţiune, să-l dea alteia, să obţină foloase din politica externă şi între timp să pună mâna pe puterea preşedintelui Statelor Unite. Şi staţi acolo, declarând arogant că aceşti oameni vor beneficia de amnistie de facto. Şi ca unul dintre ei, pare-se, va rămâne în birou, ca să stea la coadă pentru preşedinţie.

Cotten îl privi pe Lawrence.

— Da, într-adevăr, asta declar, afirma el. Iar alternativa este un incident internaţional în care Statele Unite vor fi văzute ca trădător al Azerbaidjanului. O serie de procese şi investigaţii vor bântui această administraţie şi vor deveni singura ei moştenire, în plus, un preşedinte care a ignorat ceea ce se întâmpla cu cei mai apropiaţi consilieri ai săi. Un preşedinte a cărui soţie crede că el poate suferi de probleme mentale sau emoţionale. Asta nu va spori încrederea publica în resursele sale.

— Toată lumea scapă de pedeapsă! exclamă preşedintele furios. Vă aşteptaţi să înghit asta?

— Toată lumea scapă de pedeapsă, repeta calm vicepreşedintele.

— Domnule vicepreşedinte... începu generalul Burg. Aş dori doar să spun că dacă aş avea arma aici, v-aş împuşca în fund.

— Generale Burg, replica vicepreşedintele, ţinând cont de starea jalnică a armatei noastre, aţi rata. Îl privi pe preşedinte. Nu urma să fie nici un război. Nimeni nu trebuia să împuşte sau să fie împuşcat. Am fi făcut pace cu Iranul, relaţiile s-ar fi normalizat, iar America ar fi beneficiat de resurse de petrol garantate. Indiferent ce veţi crede despre metodele folosite, totul a fost făcut spre binele naţiunii.

— Atât timp cât legile sunt încălcate, nu este pentru binele naţiunii, contraatacă preşedintele. Aţi pus în pericol o ţara mică, un popor care se străduieşte să-şi găsească locul într-o lume postsovietică. Aţi căutat să anulaţi voinţa electoratului american. Şi mi-aţi înşelat încrederea în voi.

Cotten roşi.

— Nu am făcut nimic din aceste lucruri, domnule preşedinte, se apără el. Altfel, mi-aş fi dat demisia. Ne vedem cu toţii la şase treizeci.

— Nu va fi nevoie de dumneavoastră acolo, exclamă preşedintele.

— Ah, poate preferaţi să merg la *Today Show* să discut despre politica administraţiei în Marea Caspică.

— Nu, insista preşedintele, aş prefera să vă redactaţi cererea de demisie şi să mi-o trimiteţi laolaltă cu celelalte.

Vicepreşedintele dădu dezaprobator din cap.

— Nu voi face acest lucru.

— Ba da, îi ceru preşedintele. Şi motivaţi cererea dumneavoastră prin oboseală intelectuală. Nu va voi transforma într-un martir pentru extremiştii aflaţi la limita legalităţii. Găsiţi-vă alt domeniu de activitate, domnule Cotten.

— Domnule preşedinte, îl îndepărtaţi pe omul de care aveţi nevoie, îl avertiză Cotten.

— Nu cred, replică preşedintele. Privirea şi vocea îi deveniseră aspre. Aveţi dreptate, domnule Cotten. Nu doresc un scandal naţional sau internaţional. Dar prefer să am parte de ele, decât să las un trădător pe postul de pretendent la funcţia de preşedinte. Fie vă daţi demisia, fie, în schimbul acelei amnistii, le voi cere imperativ domnului Fenwick şi acoliţilor săi să spună procurorului tot ceea ce cunosc despre implicarea dumneavoastră în acesta operaţiune.

Cotten râmase tăcut. Roşu la faţa şi tăcut.

Preşedintele puse mâna pe telefonul din faţa sa şi apăsă un buton.

— Caporal Cain?

— Da, domnule preşedinte?

— Te rog să trimiţi o echipă neînarmata la celula de criză, imediat. Sunt aici nişte domni care trebuie escortaţi până la birourile lor, iar apoi în afara clădirii.

— Neînarmaţi, domnule? repeta Cain.

— E în regulă, îl linişti Lawrence. Nu va fi nici o problemă.

— Imediat, domnule.

— Aşteptaţi la uşa până terminăm, mai adăugă preşedintele. Cei în cauza vi se vor alătura imediat.

— Am înţeles, domnule.

Preşedintele închise telefonul. Îi privi pe cei patru.

— Încă ceva. Detaliile despre participarea dumneavoastră la aceste evenimente nu trebuie să treacă de această cameră. Amnistia nu se va baza pe ceea ce intenţionez să fac pentru voi.

Graţierea voastră ar fi un păcat. Totul se va baza doar pe tăcere.

Bărbaţii se întoarseră şi porniră spre uşă.

Megan Lawrence se dădu la o parte.

Privirea lui Hood o întâlni pe a ei. Prima Doamnă strălucea de mândrie. Era evident că se gândeau la acelaşi lucru.

Era singura. Lawrence care avea să se dea la o parte în acea zi.

58

Sankt Petersburg, Rusia
Marţi, 12.53 p.m.

În majoritatea agenţiilor de informaţii este adesea dificil să deosebeşti ziua de noapte. Şi asta pentru că spionajul şi conspiraţiile nu se odihnesc niciodată, aşa că agenţiile antitero şi de contraspionaj muncesc permanent. Cele mai multe sunt pline de cadre. Diferenţa dintre zi şi noapte este şi mai puţin evidentă la Centrul de Comandă din Rusia pentru că infrastructura, birourile sunt la subsol, unde nu există ferestre.

Dar generalul Orlov putea spune mereu când este după-amiază. Putea ştii asta pentru că era momentul zile când îl sună devotată lui soţie. Mereu aveau o scurtă convorbire după ora prânzului că să ştie cum a fost sandvişul lui Serghei. Sună chiar şi azi, deşi nu avusese timp să-i pregătească pachetul înainte de a pleca.

Din păcate, discuţia fu foarte scurtă. Se întâmpla adesea. Aveau conversaţii mai lungi decât cele de acum pe când el se afla în spaţiu. La două minute după telefonul Masei, Orlov primi telefonul lui Odette. Îi spuse Masei că va reveni el cu un telefon. Iar ea înţelese, ca de obicei.

Orlov schimba liniile.

— Odette, ce mai faci? o întreba generalul binevoitor.

— Sunt foarte bine, mulţumesc, răspunse femeia. Ne-am îndeplinit misiunea.

Orlov fu incapabil să vorbească pentru o clipă. Îşi făcuse griji pentru Odette şi pentru misiune. Faptul că ea era teafără şi triumfătoare îi tăie respiraţia de mândrie.

— Am avut probleme, continua Odette. Dar am scos-o la capăt. Nu am avut alte pierderi.

— Unde eşti acum? se interesa Orlov.

— Sunt la ambasada americană, preciză ea, unde domnul Battat primeşte îngrijiri medicale. Voi pleca la secţia de poliţie. Am fost nevoită să arăt legitimaţia unui angajat de la hotel, dar sper că voi putea rezolva asta cu şeful meu. Harponierul a

declanşat un incendiu. Pot spune că am fost acolo să văd cu ce pot fi de ajutor.

— Aşadar, nu vrei să pleci? insista Orlov.

— Cred că vor fi câteva probleme demne de luat în seama după toate astea, zise ea. Aş mai sta pentru o vreme.

— Vom discuta cazul tău. Sunt mândru de tine, Odette. Şi ştiu că şi altcineva ar fi.

— Mulţumesc. Cred că Viktor a avut grijă de mine astăzi. La fel şi David Battat. Mă bucur că m-aţi chemat să mă alătur misiunii.

Odette îi mai dădu lui Orlov informaţii suplimentare despre ceea ce se petrecuse. Stabiliră să vorbească din nou peste şase ore. Dacă plecarea lui Odette ar fi devenit imperioasa, era o cursă Aeroflot la ora opt, pe care o putea prinde.

Orlov îşi îngădui un moment pentru a savura recompensele victoriei. În primul rând, câştigarea luptei împotriva unui duşman tenace. În al doilea rând, decizia potrivită de a-i trimite pe Odette şi pe Battat în misiune împreuna. Şi, în sfârşit, posibilitatea de a-l ajuta pe Paul Hood. Nu numai că-şi plătise o mai veche datorie, dar va deschide poarta unei colaborări viitoare.

Odette îi spusese că Battat vorbise cu Paul Hood. Orlov nu mai putea adăuga nimic în această privinţa Avea să-l sune în câteva minute. Oricum, mai întâi dorea să-i convoace într-o şedinţă pe toţi cei care fuseseră implicaţi în acţiune.

Era pe punctul de a trimite după Grosky şi Kosov, când cei doi se iviră în uşa biroului. Kosov ţinea în mâna o fotocopie.

— Domnule general, spuse Kosov, avem veşti.

— Veşti bune? se interesă Orlov.

— Da domnule. Informaţia provenită de la americani despre identitatea nişă a Harponierului s-a dovedit a fi foarte folositoare.

— În ce fel?

— Ne-a sugerat cum de a fost capabil să poată veni şi plecă din Moscova, fără să fie văzut. Făcu un pas înainte şi puse fotocopia pe biroul lui Orlov. Aceasta este o hartă a vechilor drumuri folosite de armata sovietică. După cum ştiţi, intrau în subteran mult în afara Moscovei şi puteau ajunge sub diverse locuri din oraş.

— A fost creată în aşa manieră pentru ca trupele să se poată mişca în secret, să poată înăbuşi revolte sau chiar atacuri străine, adaugă Grosky.

— Ştiu despre asta spuse Orlov. Le-am folosit.

— Dar ceea ce poate nu ştiţi este acest lucru, preciza Kosov.

Apoi analistul folosi un stilou pentru a arăta o linie roşie, subţire. Ducea de la staţia de metrou Kievskaya către mai multe alte staţii din oraş. Kosov avea dreptate. Orlov nu ştia ce însemna.

— Nu are nici o menţiune, după cum vedeţi, chiar dacă are legătură cu ruta principală, continuă Kosov. Credeam că poate fi un tunel de serviciu de vreun anumit fel, dar ne-am uitat pe o hartă veche din arhiva GRU pentru a fi siguri. Este fostul tunel al lui Stalin. Dacă armata germană ar fi ajuns vreodată la Moscova în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Stalin ar fi fost evacuat prin acest sistem. Doar cei mai apropiaţi consilieri militari ai săi ştiau despre existenţa lui. Kosov făcu un pas înapoi şi-şi împreună braţele. Părerea noastră este, domnule, că tot ceea ce avem de făcut pentru a prinde şobolanul care ne interesează este să plasăm camere video la intrare şi ieşire. Mai devreme sau mai târziu, Harponierul îşi va face cu siguranţă apariţia acolo.

Orlov privi harta un moment, apoi se aşeză.

— Se pare că aţi rezolvat o problemă foarte complexă, aprecie el. Excelentă treabă.

— Mulţumesc, domnule, încuviinţă Kosov radiind.

— Din fericire, continuă Orlov, Harponierul a fost ucis în dimineaţa acestei zile. Singurii şobolani care vor mai folosi tunelul sunt cei cu patru picioare.

Grosky făcu o grimasă, iar Kosov rămase perplex.

— Nu am fi reuşit însă să-l eliminăm fără ajutorul vostru şi am să menţionez acest lucru în raportul meu către directorul pentru informaţii al preşedintelui, promise Orlov. Se ridica şi întinse mâna fiecărui bărbat în parte. Sunt mândru de voi şi vă sunt profund recunoscător.

Dezamăgirea lui Kosov dispăru instantaneu, însă gura lui Grosky râmase inexpresivă. Însă nici măcar răceala proverbială a lui Grosky nu putea să strice acest moment O femeie fără experienţa, un bărbat bolnav şi doi foşti inamici îşi uniseră forţele pentru a câştiga o luptă importantă.

Era un sentiment extraordinar.

59

Washington, D.C.
Marţi, 5.04 a.m.

După ce vicepreşedintele şi clica lui fura conduşi afară, preşedintele îi ceru lui Hood să-l aştepte. Hood ieşi din sala celulei de criză în timp ce preşedintele şi Megan râmaseră singuri, discutând, lângă masa de conferinţe. Preşedintele lua mâna soţiei sale într-a sa. Părea liniştit, stăpân din nou pe situaţie.

Şefii de state-majore ieşiră imediat după ce grupul lui Cotten fusese condus sub escortă. Aceştia se îndreptară rapid către lift. Înainte de aplecă, generalul Burg se opri şi se întoarse către Hood. Îi strânse cu putere mâna şefului Centrului de Comandă.

— Ceea ce ai reuşit să faci în acest caz a însemnat o muncă importantă şi de calitate, afirmă generalul. A fost, de asemenea şi extrem de curajoasă. Felicitările mele, domnule Hood. Sunt mândru că lucrăm împreuna şi că sunt american.

Venind din partea altcuiva şi în alte circumstanţe, acest sentimentalism ar fi părut desuet. Însă sistemul funcţionase bine, în ciuda formidabilelor forţe şi presiuni raliate împotriva sa. Generalul Burg avea toate motivele să se simtă mândru. Hood reuşise.

— Mulţumesc, domnule general, răspunse Hood, cu sinceritate.

După plecarea sa, peste hol se aşternu liniştea; nu se mai auzea decât conversaţia şoptită dintre preşedinte şi Prima Doamnă. Hood se simţea uşurat, dar încă puţin şocat de tot ceea ce se întâmplase. Nu credea că presa va accepta explicaţiile oferite pentru demisia în masă a vicepreşedintelui şi a unor oficiali de rang înalt ai administraţiei. Însă aceasta urma să fie o bătălie pentru alţi războinici şi pentru o altă zi. Hood şi echipa sa salvaseră preşedinţia şi îl învinseseră pe Harponier. În acest moment, tot ceea ce dorea era să audă ceea ce preşedintele voia să spună, să se întoarcă la hotel şi să doarmă.

Preşedintele şi Prima Doamnă ieşiră câteva minute mai târziu.

Păreau obosiţi, dar mulţumiţi.

— Mai are omul tău din Baku altceva să ne spună? întrebă preşedintele îndreptându-se către Hood.

— Nu prea, domnule, răspunse Hood. Este la ambasada americană acum şi urmează să vorbesc din nou cu el. Dacă vor apărea informaţii suplimentare, va voi informa imediat.

Preşedintele încuviinţa şi se opri lângă Hood. Megan era lângă el.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar eu şi doamna Lawrence doream să-ţi mulţumim împreuna, spuse preşedintele. Mi-a spus că lucrezi nonstop la acest caz încă de duminică noaptea.

— A trecut mai bine de o zi şi jumătate, admise Hood.

— Eşti mai mult decât bine-venit să dormi aici, dacă doreşti, propuse preşedintele. Sau un şofer te va duce acasă.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Hood privindu-şi ceasul. Orele de vârf nu încep până la şase, aşa că n-ar trebui să fie nici o problemă. O să cobor geamul şi-o să mă bucur de aerul proaspăt.

— Cum doreşti, spuse preşedintele, întinzându-i mâna. Acum am de lucru, dar Megan va avea grijă să ajungi din nou sus. Încă o dată mulţumesc pentru tot.

Hood întinse mâna preşedintelui.

— A fost o onoare, domnule.

După ce preşedintele pleca, Megan se întoarse către Hood. Avea lacrimi în ochi.

— L-ai salvat, Paul. Stând aici, l-am urmărit cum recupera tot ceea ce-i fusese luat.

— A făcut asta prin forţe proprii, zise Hood. Şi fără vigilenţa dumneavoastră nu aş fi făcut nimic din toate astea.

— Măcar o dată în viaţa, Paul, nu mai fi atât de modest, îi ceru Megan. Ţi-ai asumat toate riscurile în povestea asta şi, dacă lucrurile ar fi mers rău, ai fi fost ruinat.

Hood ridica din umeri. Megan făcu o grimasă.

— Eşti exasperant. Oricum, Michael are dreptate asupra unui lucru. Eşti obosit. Eşti sigur că nu vrei să te odihneşti puţin înainte de plecare?

— Sunt sigur, insistă Hood. Mai sunt câteva lucruri de pus cap la cap şi aş vrea să o sun pe Sharon.

— Cu ea cum mai stau lucrurile? întrebă Megan.

— Relativ bine, aprecie Hood. Harleigh este încă în spital, aşa că asta este principala preocupare.

Megan îi atinse braţul.

— Dacă doreşti să stăm de vorbă, sunt aici.

Hood îi mulţumi cu un zâmbet. Plecară împreună apoi Hood se îndreptă către maşina. În depărtare se auzea motorul unui avion. Hood ridică privirea în timp ce deschidea portiera maşinii. Prima rază a soarelui dimineţii se profila peste Casa Alba. Cumva asta se potrivea situaţiei.

60

Washington, D.C.
Marţi, 6.46 a.m.

Hood era surprinzător de vioi când ajunse la birou.

Mike Rodgers plecase. Lăsase însă un mesaj vocal în urmă cu două ore în legătura cu o problemă de natura militară aflată în desfăşurare de-a lungul graniţei între India şi Pakistan. Rodgers spunea că mersese acasă să se odihnească înainte de a participa la o întrunire la Pentagon. Deşi, în mod oficial, generalul Rodgers lucra la Centrul de Comandă, era adesea solicitat să se pronunţe asupra unor situaţii dificil de controlat, în diferite părţi ale lumii.

Bob Herbert era treaz încă şi „pe poziţii", cum spunea el. Sosi în biroul lui Hood şi îl informă rapid în legătură cu alte câteva aspecte minore pe care Orlov le prezentase despre Harponier şi mişcările sale. Apoi Herbert îl întreba pe Hood cum se desfăşuraseră ostilităţile la Casa Alba Asculta cu atenţie prezentarea neromanţata a faptelor, iar când Hood termina, oftă adânc.

— Am stat aici şi am colectat informaţii în timp ce tu erai acolo, în acţiune, salvând America şi Constituţia de un demagog.

— Unii au parte de toată frişca de pe tort, replică Hood sec.

— Da, încuviinţa Herbert. Dar nu eşti unul pe care să-l şi invidiez.

— Nu?

Hood reflectă şi apoi ştiu ce avea să urmeze înainte ca Herbert să înceapă.

— Aş fi vrut să fiu eu acela care să-i vină de hac Harponierului, zise Herbert. Vocea sa era scăzută şi privirea pierdută. Era cu mintea în altă parte. Aş fi făcut-o încet, foarte încet. L-aş fi făcut să sufere aşa cum am suferit eu fără soţia mea.

Hood nu ştiu ce să spună, aşa că se abţinu. Herbert îl privi.

— Am o grămadă de concediu de luat, Paul. Îl voi lua.

— Ar trebui, aprecie Hood.

— Aş vrea să merg la Baku şi s-o întâlnesc pe acea femeie, Odette, îşi urma Herbert ideea Aş vrea să văd unde s-a

întâmplat.

— Înţeleg, acceptă Hood.

Herbert zâmbi, iar ochii îi erau umezi.

— Ştiam că vei înţelege. Vocea i se schimbă. Uită-te la mine. Tu eşti cel care s-a expus de două ori în ultimele două săptămâni, iar eu sunt cel care cedează.

— Porţi această durere şi frustrare de aproape douăzeci de ani, zise Hood. Trebuia să se întâmple. Chicoti ironic. Şi eu o să cedez, Bob. Într-o zi, criza de la ONU, în altă Casă Alba, totul îşi pune amprenta asupra mea şi o să se termine cu epoca de glorie.

Herbert zâmbi.

— Măcar aşteaptă până mă întorc din concediu că să pot să adun curelele şi rotiţele rămase.

— S-a făcut, aproba Hood.

Herbert se deplasa cu căruciorul în jurul biroului şi-l îmbrăţişă pe Hood călduros. Apoi îşi întoarse scaunul cu rotile şi părăsi biroul. Hood ceru o legătură rapidă cu generalul Orlov, pentru a-i mulţumi pentru tot ceea ce făcuse şi a-i sugera să conceapă o cale de a stabili o colaborare permanentă între sistemele lor la un anumit nivel. Să creeze o instituţie precum Interpolul, destinata managementului crizelor. Orlov fu întru totul de acord cu ideea. Hotărâră să o discute chiar a doua zi.

După ce finaliză convorbirea cu Orlov, Hood se uita spre ceasul computerului. Era încă prea devreme pentru a suna acasă. Decise să plece la hotel şi să-i sune pe Sharon şi pe copii din cameră. Acolo nu ar fi fost întrerupt de alte apeluri, de nimic care să-i distragă atenţia.

Hood părăsi biroul şi se îndrepta spre etajul superior. Îşi felicita oamenii din echipa de serviciu, pe măsura ce aceştia soseau: Darrell McCaskey, Matt Stoll şi Liz Gordon. Le spuse apoi să meargă la Bob Herbert pentru informaţii actualizate. Hood le mai spuse că el urma să-i informeze suplimentar mai târziu, pe parcursul zilei.

În momentul când ajunse în parcare începu să se simtă vlăguit. Cofeina îşi pierduse efectul. Corpul său devenea din ce în ce mai slăbit. Apropiindu-se de maşina, o zări pe Ann Farris, care tocmai intra pe poartă. Consilierul de relaţii publice îl văzu, îi făcu cu mâna şi se apropie cu maşina de el. Apoi coborî geamul.

— E totul în regulă? întreba ea.

Hood încuviinţa:

— Doar obosit, explica el. Bob este încă înăuntru şi te va pune la curent. Nu avem însă nimic de comunicat presei. Nu încă.

— Încotro te îndrepţi? vru ea să ştie.

— Înapoi la hotel, răspunse el. Trebuie să mă odihnesc.

— Urcă şi te duc eu, propuse ea. Nu cred că ar trebui să conduci în starea în care eşti.

— Dar nu ştiu când am să mă întorc, insistă Hood. Am nevoie de maşina.

— Te vei întoarce în după-amiaza asta, replica Ann. Te ştiu eu. Două sau trei ore de somn bun şi eşti înapoi. Mă suni când te trezeşti şi mă întorc să te iau.

Oferta suna ispititor. Nu se mai simţea în stare să conducă.

— De acord, declara Hood.

Se îndrepta spre portiera din dreapta maşinii şi se scufunda în scaun. Închise ochii şi trebui să fie trezit la destinaţie. Era nesigur pe picioare. Ann îşi lăsă maşina în faţa clădirii şi-l conduse în cameră. Se reîntoarse câteva minute mai târziu, se urcă la volan şi aştepta o clipă.

— La naiba! exclamă ea.

În loc să facă drumul întors, Îşi duse maşina în parcarea hotelului. Apoi reveni înăuntru. Hood tocmai îşi terminase scurtă convorbire cu Sharon, care îl informase că nu erau schimbări importante. Îşi scosese pantofii şi cravata şi-şi descheia nasturii de la cămaşă, când se auzi o bătaie în uşă. Trebuia să fie curierul hotelului cu vreun fax de la serviciu sau de la avocatul său. Nimeni altcineva nu ştia că era aici. Scoase un dolar din portofel şi deschise uşa. Fu surprins să o vadă pe Ann.

— Mulţumesc, spuse ea, dar nu m-am întors pentru bacşiş.

El zâmbi şi o lăsă să intre. Ann încă mai purta sacoul, dar arăta diferit. Era ceva mai accesibil în atitudinea ei. Era ceva în privirea ei, decise el. Hood închise uşa în spatele femeii. Făcând acest lucru, fu surprins de altceva. Se bucura că ea se întorsese.

EPILOG

Baku, Azerbaidjan
Marţi, 03.00 p.m.

De la sfârşitul dimineţii şi până spre prânz, surprizele nu încetaseră să apară pentru Ron Friday. Una mai înfricoşătoare decât cealaltă. Mai întâi, Friday fu surprins să-l găsească pe Battat la ambasadă. Agentul CIA primea îngrijiri medicale de la medicul ambasadei. Părea surprinzător de sănătos şi cu o stare sufletească şi mai bună.

Apoi Friday fu şi mai surprins să afle că o angajată a poliţiei locale fusese cea care îl eliminase pe Harponier. Friday nu avea de unde să ştie nici cum să o găsească şi nici cum arăta aceasta.

Nici măcar nu-şi putea imagina cum de o poliţistă îl putuse elimina. Poate fusese un accident sau poate erau dezinformaţi. Poate ca altcineva fusese confundat cu Harponierul. În orice caz, autorităţile bănuiau că el fusese omul din spatele atacului platformei petroliere iraniene. Mobilizarea armatei fusese amânata datorită unor motive prezentate de americani, iar în acest timp se derula o investigaţie.

Însă cea mai mare surpriză fusese apelul de la secretara lui Jack Fenwick, Dori. Şeful ei, Don Roedner, Gabie Roşcatul şi vicepreşedintele îşi dăduseră cu toţii demisia înainte de prânz. Dori nu ştia nimic despre operaţiunea pe care Fenwick o desfăşura şi fusese consternată de această veste. Şi Friday era consternat. Nu-şi putea imagina cum ieşise totul la lumină. Nu putea să-şi imagineze nici ceea ce bătrânul său mentor trebuia să fi simţit. Ar Fi vrut să-i vorbească, să-i spună ceva încurajator. Dar Friday nu reuşise să dea de Fenwick pe mobilul sau. Îi răspunsese altcineva, iar el închisese repede. Nu ştia dacă directorul NSA era supus vreunei investigaţii şi dacă acea investigaţie avea să ajungă vreodată şi la el. În mod normal, Friday nu-i raporta direct lui Fenwick, ci lui T. Perry Gord, directorul adjunct pentru relaţia cu Asia de Sud. Nu exista nici un motiv că anchetă să ajungă şi la el, pentru ca Gord nu ştia nimic despre celelalte activităţi ale lui Fenwick.

Totuşi, după ce cântări dacă să mai rămână sau nu în Baku, Friday decise că cel mai bine era să plece, într-un loc în care să nu atragă prea mult atenţia şi căruia presa internaţională să nu-i acorde atenţie în următoarele câteva săptămâni.

Din fericire, exista o criză în desfăşurare la graniţa dintre India şi Pakistan care era în jurisdicţia lui Gord. În loc să lase să fie trimis cineva de la Washington, Friday aranja să fie el însuşi transferat la ambasada din Islamabad, cu misiunea de a culege informaţii de la faţa locului. Urma să călătorească cu un avion al Pakistan Internaţional Airlines, ce părăsea Moscova în dimineaţa următoare. Avea să zboare din Baku spre Moscova în noaptea aceea, pentru a prinde această cursă. „Ar fi fost bine dacă totul s-ar fi rezolvat pentru Fenwick”, îşi spuse el. Avându-l pe Cotten la Casa Alba, Fenwick ar fi dobândit acces şi putere neîngrădite. Şi fiecare dintre puţinii oameni care luaseră parte la această schimbare ar fi fost răsplătit. Nu numai pentru contribuţia sa, ci pentru discreţia de care dăduse dovadă. Pe de altă parte, unul dintre motivele pentru care Friday alesese munca de informaţii fusese provocarea. Pericolul. Îşi făcuse bine treaba. Şi-i făcuse plăcere să ia viaţa unui agent CIA, care avea atitudine arogantă, tipică CIA. Acel fel de atitudine care ajutase ca Friday să fie marginalizat toată viaţa. Acea aroganţă nu-l scăpase pe Thomas Moore de capcana eficientă întinsă de NSA.

„Nu-i nimic, se gândi Friday. Planurile nu au funcţionat. Vor funcţiona în proiectul următor.”

Acesta era un alt lucru care-i plăcea lui Ron Friday în munca în domeniul informaţiilor. Nu era niciodată la fel. Niciodată nu ştia cu cine sau împotriva cui avea să lucreze. În Islamabad, de exemplu, nu era numai o problemă de a avea un specialist bun în zona de criză, era vorba de a avea rapid omul care trebuia. Gord aflase din surse neoficiale că cineva din Centrul de Comandă sosea pentru a-i consilia asupra situaţiei din India-Pakistan şi urma probabil să fie trimis în cea regiune. În ultimii câţiva ani, Centrul de Comandă pusese mâna pe o bună parte dintre atribuţiile tradiţionale ale echipei lui Fenwick. Acest lucru generase un trend ascendent al bugetului, dar şi rivalităţi în cadrul NSA. Fenwick obţinuse banii pe care şi-i dorise, dar transformase o rivalitate mare într-una feroce.

Friday demonta cu grijă şi împacheta piesele unei arme. Puse şi două cutii de cartuşe. Fiindcă se deplasa la Islamabad în baza

unor scrisori de acreditare, bagajul nu avea să fie verificat.

Remarcarea Centrului de Comandă era importantă. Dar, aşa cum Friday demonstrase în Baku şi pretutindeni în lume, depăşirea performanţei unui rival nu era singura cale de a-l doborî.

Oricine ar fi fost Mike Rodgers urma să înveţe această lecţie dură.

CUPRINS

Mulţumiri....4
Prolog....5
Washington, D.C. Duminică, 1.55 p.m....5
1....8
Baku, Azerbaidjan Duminică, 11.33 p.m....8
2....13
Camp Springs, Maryland Duminică, 4.12 p.m....13
3....18
Washington D.C. Duminică, 6.32 p.m....18
4....24
Baku, Azerbaidjan Luni, 2.47 p.m....24
5....26
Washington, D.C. Duminică, 8.00 p.m....26
6....33
Hellspot Station, Marea Caspică Luni, 3.01 a.m....33
7....36
Câmp Springs, Maryland Luni, 12.44 a.m....36
8....45
Baku, Azerbaidjan Luni, 4.00 p.m....45
9....51
Washington, D.C. Luni, 11-55 a.m....51
10....58
Baku, Azerbaidjan Luni, 9.21 p.m....58
11....66
Washington, D.C. Luni, 3.00 p.m....66
12....68
Câmp Springs, Maryland Luni, 3.14 p.m....68
13....75
Gobustan, Azerbaidjan Luni, 11.56 p.m....75
14....78
New York, New York Luni, 4.01 p.m....78
15....81

Washington, D.C. Luni, 4.03 p.m.....81
16.....84
Boku, Azerbaidjan Marţi, 12.07 a.m.....84
17.....86
Washington, D.C. Luni, 4.13 p.m.....86
18.....94
Gobustan, Azerbaidjan Marţi, 1.22 a.m.....94
19.....97
Baku, Azerbaidjan Marţi, 1.35 a.m.....97
20.....99
Washington, D.C. Luni, 6.46 p.m.....99
21.....103
Baku, Azerbaidjan Marţi, 3.58 un.....103
22.....105
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 4.01 a.m.....105
23.....108
Washington, D.C. Luni, 7.51 p.m.....108
24.....111
Khachmas, Azerbaidjan Marţi, 4.44 a.m.....111
25.....113
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 4.47 p.m.....113
26.....118
Washington, D.C. Luni, 9.00 p.m.....118
27.....125
Baku, Azerbaidjan Marţi, 5.01 a.m.....125
28.....129
Washington, D.C. Luni, 10.03 p.m.....129
29.....133
Baku, Azerbaidjan Marţi, 6.15 a.m.....133
30.....139
Baku, Azerbaidjan Marţi, 6.16 a.m.....139
31.....145
Washington, D.C. Luni, 11.11 p.m.....145
32.....151
Washington, D.C. Luni, 11.24 p.m.....151
33.....157
Baku, Azerbaidjan Marţi, 8.09 a.m.....157

34.....161
Washington, D.C. Marţi, 12.10 a.m.....161
35.....163
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 8.30 a.m.....163
36.....167
Washington, D.C. Marţi, 12.30 a.m.....167
37.....170
Baku, Azerbaidjan Marţi, 09.01 a.m.....170
38.....173
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 931 a.m.....173
39.....176
Teheran, Iran Marţi, 10.07 a.m.....176
40.....178
Washington, D.C. Marţi, 1.33 a.m.....178
41.....180
Washington, D.C. Marţi, 1.34 a.m.....180
42.....186
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 9.56 a.m.....186
43.....188
Baku, Azerbaidjan Marţi, 10.07 a.m.....188
44.....194
Washington, D.C. Marţi, 2.08 a.m.....194
45.....199
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 10.20 a.m.....199
46.....202
Baku, Azerbaidjan Marţi, 10.31 a.m.....202
47.....208
Washington, D.C. Marţi, 2.32 a.m.....208
48.....213
Baku, Azerbaidjan Marţi. 10.47 a.m.....213
49.....216
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 11.02 a.m.....216
50.....219
Washington, D.C. Marţi, 03.06 a.m.....219
51.....224
Baku, Azerbaidjan Marţi, 11.09 a.m.....224
52.....230

Washington, D.C. Marţi, 3.13 a.m.....230
53.....232
Baku, Azerbaidjan Marţi, 11.15 a.m.....232
54.....234
Washington, D.C. Marţi, 3.17 a.m.....234
55.....239
Baku, Azerbaidjan Marţi, 11.22 a.m.....239
56.....244
Washington, D.C. Marţi, 4.27 a.m.....244
57.....249
Washington, D.C. Marţi, 4.41 a.m.....249
58.....254
Sankt Petersburg, Rusia Marţi, 12.53 p.m.....254
59.....257
Washington, D.C. Marţi, 5.04 a.m.....257
60.....260
Washington, D.C. Marţi, 6.46 a.m.....260
EPILOG.....263
Baku, Azerbaidjan Marţi, 03.00 p.m.....263
CUPRINS.....266